

சங்க இலக்கியத்தில் கண் குறித்த பதிவுகள்

முனைவர் (பிஎச்.டி) பட்டத்திற்காக
சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்திற்கு
அளிக்கப்பெறும் ஆய்வேடு

ஆய்வாளர்

ம. இராணி, எம்.ஏ., பி.எட்., எம்ஃபில்.,
முழுநேர முனைவர்பட்ட ஆய்வாளர்

மேற்பார்வையாளர்

முனைவர் வ.ச. அபிராமவல்லி. எம்.,ஏ., பி.எட்., எம்ஃபில்., பிஎச்.டி.,
இணைப்பேராசிரியர் - தமிழ்த்துறை,
எத்திராஜ் மகளிர் கல்லூரி,
சென்னை - 600 008.

தமிழ்த்துறை

எத்திராஜ் மகளிர் கல்லூரி (தன்னாட்சி)
சென்னை - 600 008.

மார்ச் - 2017

முனைவர் வ.ச. அபிராமவல்லி. எம்.ஏ., பி.எட்., எம்ஃபில்., பிஎச்.டி.,
இணைப்பேராசிரியர்,
தமிழ்த்துறை,
எத்திராஜ் மகளிர் கல்லூரி (தன்னாட்சி),
சென்னை - 600 008.

மேற்பார்வையாளர் சான்றிதழ்

“சங்க இலக்கியத்தில் கண் குறித்த பதிவுகள்” என்னும்
தலைப்பிலான இவ் ஆய்வேடு எத்திராஜ் மகளிர் கல்லூரி (தன்னாட்சி)
தமிழ்த்துறையில் முனைவர் (பிஎச்.டி) பட்டப்பேற்றிற்காகத் திருமதி. ம. இராணி
2012-2017 கல்வியாண்டில் நிகழ்த்திய ஆய்வேடாகும். இவ்வாய்வேடு இதற்கு
முன் வேறு ஆய்வு பட்டத்திற்கோ, ஆய்வரங்கிற்கோ அனுப்பப்பெறவில்லை
எனவும் இந்த ஆய்வு அவர் தம் சொந்த முயற்சியால் உருவானது எனவும்
சான்றளிக்கிறேன்.

இடம் : சென்னை

நாள் : 10-03-2017

முனைவர். வ.ச. அபிராமவல்லி
எம்.ஏ., எம்ஃபில்., பிஎச்.டி.
இணைப் பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை
எத்திராஜ் மகளிர் கல்லூரி
சென்னை-8.

வ.ச. அபிராமவல்லி
(வ.ச. அபிராமவல்லி)

மேற்பார்வையாளர்

ம. கிராணி, எம்.ஏ., பி.எட்., எம்.ஃபில்.,
முழுநேர முனைவர்பட்ட ஆய்வாளர்
தமிழ்த்துறை,
எத்திராஜ் மகளிர் கல்லூரி (தன்னாட்சி),
சென்னை - 600 008.

ஆய்வாளர் உறுதிமொழி

“சங்க இலக்கியத்தில் கண் குறித்த பதிவுகள்” என்னும் இந்தத் தலைப்பில் முனைவர் பட்டப்படிப்பிற்காக ஆய்வு பேராசிரியர் முனைவர் வ.ச. அபிராமவல்லி அவர்களின் மேற்பார்வையில் எத்திராஜ் மகளிர் கல்லூரி, தமிழ்த்துறையில் 2012 முதல் 2017 வரை நிகழ்த்தப்பட்டது. இந்த ஆய்வு என் சொந்த முயற்சியால் உருவானதாகும். இதற்கு முன் இந்த ஆய்வேடு வேறு எந்தப் பட்டத்திற்காகவும் அளிக்கப்படவில்லை என்றும் உறுதியளிக்கிறேன்.

இடம் : சென்னை
நாள் : 10.3.17

ம. கிராணி.
(ம. கிராணி)
ஆய்வாளர்

நன்றியுரை

சங்க இலக்கியத்தில் கண் குறித்த பதிவுகள் என்னும் தலைப்பில் ஆய்வு செய்வதற்கு இசைவு அளித்த சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்திற்கு முதற்கண் என் நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

எனக்கு இக்கல்லூரியில் இடமளித்த மேனாள் முதல்வர் முனைவர் ஜோதி குமரவேல் அவர்களுக்கும், இந்நாள் முதல்வர் முனைவர் அ. நிர்மலா அவர்களுக்கும் மற்றும் கல்லூரி நிர்வாகக் குழுவினர்களுக்கும் என் மனமார்ந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

எத்திராஜ் மகளிர் கல்லூரி தமிழ்த்துறையில் எனது ஆய்வினை நிகழ்த்த வாய்ப்பளித்த மேனாள் தமிழ்த்துறைத் தலைவர் முனைவர் எம். நித்ய கல்யாணி, முனைவர் ந. அங்கயற்கண்ணி, அவர்களுக்கும், இந்நாள் தமிழ்த்துறைத் தலைவர் முனைவர் ச. புவனேசுவரி அவர்களுக்கும் என் உளம் கனிந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

எனது ஆய்வுத் தலைப்பைத் தேர்ந்தெடுத்துக் கொடுத்ததிலிருந்து ஆய்வு முடியும் வரை சென்ற போதெல்லாம் இன்முகத்தோடு வரவேற்றுப் பல அரிய கருத்துகளை வழங்கி வழி நடத்திச் சென்ற என் நெறியாளர் முனைவர் வ.ச. அபிராமவல்லி அவர்களுக்கும் நான் என்றும் நன்றி சொல்லக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

ஆய்வு செம்மையாக நிகழ ஆய்வு சார்ந்த நூல்களையும், கருத்துக்களையும் வழங்கியதோடு ஆய்வேட்டினைச் செம்மைப்படுத்திய முனைவர் ஜே.ஆர். இலட்சுமி அவர்களுக்கு என் நெஞ்சார்ந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

எப்போதும் மாணவர்களிடம் அன்போடும், பாசத்தோடும் நடந்து
காள்வதோடு புதுப்புதுச் சிந்தனைகளை வழங்கி வழிநடத்தி வரும் என்
மிழ்த்துறை பேராசிரியர்கள் அனைவருக்கும் என் நன்றியை
ரித்தாக்குகிறேன்.

என்னை இம்மண்ணுலகிற்கு அறிமுகப்படுத்திய என் தாய் ம. காமாட்சி,
ந்தை க.ப. மணி அவர்களுக்கும் எனது சிந்தனை, செயல், எண்ணம் ஆகிய
ல்லாவற்றிற்கும் உறுதுணையாக இருக்கும் என் கணவர் த. பொன்னுவேல்
வர்களுக்கும் மற்றும் என் மாமியார் திருமதி. கிரிஜா தட்சிணாமூர்த்தி
வர்களுக்கும் என்றும் என் நன்றிகள். என் ஆய்விற்கு ஊக்கம் அளித்து
த்துணர்ச்சி ஊட்டி என் ஆய்வேடு சிறக்க ஒத்துழைப்பு நல்கிய என்
ண்மணிகள் பொ. ரா. ஸ்ரீவந்த், பொ. தன்சிகா அவர்களை என்றென்றும் என்
னதில் நிறுத்தி மகிழ்கிறேன்.

ஆய்வு செய்கின்ற காலத்தில் எனக்கு உறுதுணையாக இருந்த என்
டும்பத்தினர்கள் அனைவருக்கும் என் நன்றியைத் தெரிவித்துக்
காள்கிறேன். என் ஆய்விற்கு உறுதுணையாக இருந்த முனைவர் பட்ட
ஆய்வு மாணவிகள் அனைவருக்கும் என் நன்றியைத் தெரிவித்துக்
காள்கிறேன்.

எனது ஆய்வுப் பணிக்குத் தேவையான புத்தகங்களை உரிய நேரத்தில்
ழங்கிய எத்திராஜ் மகளிர் கல்லூரி நூலகத்தாருக்கும், கன்னிமாரா பொது
லகத்தாருக்கும், உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனத்தாருக்கும், ரோஜா
த்தையா நூலகத்தாருக்கும், உ.வே.சா. நூல் நிலையத்தாருக்கும், சென்னைப்
ல்கலைக்கழக நூலகத்தாருக்கும் எனது உளமார்ந்த நன்றியை
ரித்தாக்குகிறேன். ஆய்வுக்காலத்தில் ஆய்விற்குத் தேவையான
ரங்களையும் கருத்துகளையும் வழங்கிய உடன் பயிலும் தோழிகளுக்கும்
ன்றி தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். ஆய்வுத் தொடர்பான அலுவலக
தவிகளை நல்கிய கல்லூரி அலுவலர்களுக்கு நன்றியைத் தெரிவித்துக்
காள்கிறேன்.

ஆய்வேட்டை உரிய காலத்தில் சிறந்த முறையில் கணினியில் அச்சிட்டுத்
த பெர்லின் அமல் ஆன்டோ அவர்களுக்கும், திருமதி. கிரேசி
வர்களுக்கும் மற்றும் உரிமையாளர் கிறிஸ்துராஜா அவர்களுக்கும் என்
ஞ்சார்ந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

என் ஆய்வு நன்முறையில் நிகழ உதவிய அனைத்து உள்ளங்களுக்கும்
மார்ந்த நன்றி.

ம. இராணி

சுருக்கக் குறியீட்டு விளக்கம்

அகம்.	-	அகநானூறு
புறம்.	-	புறநானூறு
குறுந்.	-	குறுந்தொகை
நற்.	-	நற்றிணை
நற்.கட.வா.	-	நற்றிணை கடவுள் வாழ்த்து
கலி.	-	கலித்தொகை
ஐங்.	-	ஐங்குறுநூறு
பதிற்.	-	பதிற்றுப் பத்து
பரி.	-	பரிபாடல்
மலை .	-	மலைபடுகடாம்
நெடுநல்.	-	நெடுநல்வாடை
மதுரை.	-	மதுரைக்காஞ்சி
பட்.	-	பட்டினப்பாலை
பெருபாண்.	-	பெரும்பாணாற்றுப்படை
சிறுபாண்.	-	சிறுபாணாற்றுப்படை
சிலம்பு.	-	சிலப்பதிகாரம்
திரிகடு.	-	திரிகடுகம்
சிறுபஞ்ச.	-	சிறுபஞ்சமூலம்
குறள்.	-	திருக்குறள்
உ.ஆ.	-	உரையாசிரியர்
ப.ஆ.	-	பதிப்பாசிரியர்
த.ஆ.	-	தலைமைப் பதிப்பாசிரியர்
ப.	-	பக்கம்
பக்.	-	பக்கங்கள்
மேலது.	-	மேற்குறிப்பிட்ட நூல்

பொருளடக்கம்

இயல் எண்.	தலைப்பு	பக்கம்
	முன்னுரை	1-7
1.	கண் - சொற்பொருள் விளக்கம்	8-58
2.	விலங்குகளின் கண்கள்	59-111
3.	பிற பொருண்மையில் கண்	112-164
4.	கண்ணுணர்த்தும் கதைகள்	165-216
	நிறைவுரை	217-223
	துணை நூற்பட்டியல்	224-234
	பின்னிணைப்பு	

முன்னுரை

இலக்கு உள்ளது இலக்கியம். சங்க கால மக்களின் வாழ்வினைச் சித்தரிப்பதை இலக்காகக் கொண்டு எழுதப்பட்டவை சங்க இலக்கியங்கள். காலப்போக்கில் என்றும் அழியாமல் பழமையும் பெருமையும் மிக்கதாக பண்டைத் தமிழரின் வாழ்வினைப் பறைசாற்றி நிற்கும் கருவூலம் பழந்தமிழ் இலக்கியமாகும். இயற்கையோடு இயைந்து வாழ்ந்த வாழ்வினை எடுத்துக்காட்டுவதோடு அளவான கற்பனையும் விழுமிய உணர்ச்சியும், ஆழ்ந்த கருத்தும், எளிய வடிவமும் கொண்டு என்றும் வாழும் இலக்கியமாகச் சிறந்து விளங்குகிறது.

சங்கத் தமிழர்களின் அகம், புறம் என்ற இருவேறு வாழ்க்கை நெறிகளான இல்லற வாழ்வையும் புற உலக வாழ்வையும் தெளிவுற எடுத்துக்காட்டும் காலக்கண்ணாடியாகச் சங்க இலக்கியங்கள் அமைந்துள்ளன. ‘பாட்டு’ என்பது பத்துப்பாட்டையும், ‘தொகை’ என்பது எட்டுத் தொகை நூல்களையும் குறிப்பனவாகும். பாட்டு, தொகை நூல்களே தமிழ் நூல்களுள் மிகப் பழமையானவை. சங்க இலக்கியங்களான ‘தொகை’, ‘பாட்டு’ என்றழைக்கப்படும் பதினெட்டு நூல்களில் ‘கண்’ எனும் சொல் எவ்வாறெல்லாம் இயம்பப் பெற்றுள்ளது என்னும் தன்மையை ஆராய்வதே ஆய்வின் நோக்கமாகும்.

ஆய்வுப் பொருள்

“சங்க இலக்கியத்தில் கண் குறித்த பதிவுகள்” என்பது ஆய்வுப் பொருளாக அமைகின்றது.

ஆய்வு நோக்கம்

சங்க இலக்கியத்தில் ‘கண்’ எனும் சொற்கள் ஆயிரத்து நானூற்று முப்பத்து நான்கு(1434) இடங்களில் இடம் பெறுகின்றன. ‘கண்’ என்ற சொல் சினைப் பெயரையும், பிற பொருண்மையிலும் கையாளப்படுவதை

ஆராய்வதே ஆய்வின் நோக்கமாகும். ‘கண்’ எனும் சொல் நிகண்டு முதல் தற்கால கவிதைகள் வரையில் என்னென்ன சொற்களால் கையாளப்படுகிறது என்பது பொதுவான நோக்கில் ஆராயப்படுகிறது.

விலங்குகளின் கண்களைச் சங்க காலப் புலவர்கள் உற்று நோக்கி சிறுகண், பைங்கண், கடுங்கண், பறைக்கண், செங்கண், போழ்கண் போன்ற சொற்களைக் கையாண்ட விதம் ஆய்விற்குப் பெரிதும் இடமளிக்கிறது. ஒருசொல் பயன்பாட்டின் விரிவிற்கேற்ப பிற பொருள்களைக் கொண்டிருக்கும் தன்மை ஆராயப்படுகிறது. ‘கண்’ எனும் சொல் உணர்த்தும் கதைகள் குறித்து ஆய்வு மேற்கொள்ளப்படுவதே ஆய்வின் நோக்கமாகும்.

ஆய்வு எல்லை

தமிழ் இலக்கியங்களில் முதன்மையாகக் கருதப்பெறும் சங்க இலக்கிய நூல்களான பாட்டும் தொகையுமாகிய பதினெட்டு நூல்களே இவ்வாய்வுக்கான எல்லையாக வரையறை செய்யப்பட்டுள்ளன.

ஆய்வு முன்னோடிகள்

- “கு. இராசேந்திரன், கால்-அடி-தாள்-சொல் வரலாறு”
- ஆய்வு நூல்(1985).
- “பாக்கியவதி சங்கரலிங்கம், சங்க இலக்கியத்தில் மயில்”
- ஆய்வு நூல் (1989).

ஆய்வு அணுகுமுறை

இவ்வாய்வு முழுவதும் சொற் பொருள் ஆய்வு முறையும், பகுப்பாய்வு முறையும், விளக்க முறைத் திறனாய்வு முறையும் கையாளப்பட்டுள்ளது.

ஆய்வு மூலங்கள்

ஆய்வுக்குத் தேவையான மூலங்கள் இரண்டு வகைகளில் திரட்டப்பட்டுள்ளன. அவை,

1. முதன்மை நூல்கள்
2. துணைமை நூல்கள் என்பனவாகும்.

முதன்மை நூல்கள்

பாட்டும் தொகையும் என்று சுட்டப்படுகிற சங்க இலக்கியங்களான பதினெட்டு நூல்கள் முதன்மை நூல்களாக எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டுள்ளன.

துணைமை நூல்கள்

ஆய்வு தொடர்பான நிகண்டுகள், அகராதிகள், பிற இலக்கிய நூல்கள், இலக்கண நூல்கள், கட்டுரைகள், ஆய்வேடுகள் போன்ற நூல்கள் துணைமை நூல்களாக எடுத்துக் காட்டப்படுகின்றன.

ஆய்வேட்டின் அமைப்பு

இவ்வாய்வேடு முன்னுரை, முடிவுரை நீங்கலாக நான்கு இயல்களாகப் பகுக்கப்பட்டுள்ளது. அவை,

இயல் ஒன்று	-	கண்சொற் பொருள் விளக்கம்
இயல் இரண்டு	-	விலங்குகளின் கண்கள்
இயல் மூன்று	-	பிற பொருண்மையில் கண்
இயல் நான்கு	-	கண்ணுணர்த்தும் கதைகள்

எனும் முறைகளில் இவ்வாய்வு பகுக்கப்பட்டுள்ளது. 'கண்' எனும் சொல் இலக்கிய வரிசையாக அட்டவணைப்படுத்தப்பட்டு பாடலின் எண்ணிக்கைகளோடு பின்னிணைப்பில் தரப்பட்டுள்ளன.

முன்னுரை

மனிதருக்குப் பிற உறுப்புகளை விட தலையே தலையாயது. ஐம்பொறிகளில் கண், காது, மூக்கு, வாய் என நான்கு பொறிகளும் தலையில் தான் உள்ளது. இவற்றிலும் கண்கள் பெற்றற்கரிய சிறந்த உறுப்பு எனலாம். கண்களின் துணை கொண்டு எதையும் சாதிக்கலாம்.

கண்களைப் பகைமைக் கண்கள், கேண்மை கண்கள் என இருவகைப்படுத்தலாம். கண்களை வைத்தே காவலர் கள்வனைப் பிடிப்பர். காதல் வாழ்வில் கண் ஜாடையே முதலிடம் பெறுகிறது.

சங்க இலக்கியத்தில் ‘கண்’ சினைப் பெயரை மட்டும் குறிக்காது பயன்பாட்டின் விரிவிற்கேற்ப பிற பொருளையும் உணர்த்தும் தன்மையை ஆராயும் நோக்கில் சங்க இலக்கியம் குறித்த அறிமுகம், ஆய்வுத் தலைப்பு - ஆய்வு நோக்கங்கள் - ஆய்வு எல்லை - ஆய்வு முன்னோடிகள் - ஆய்வு அணுகு முறைகள் - ஆய்வு மூலங்கள் - ஆய்வேட்டின் அமைப்பு குறித்தசெய்திகளும் முன்னுரையில் இடம் பெற்றுள்ளன.

இயல் ஒன்று

கண் - சொற்பொருள் விளக்கம்

கண் விளக்கம் :கண்களில் காண் திறன், முதற் பொருளும் சினைப் பொருளும், இலக்கியத்தில் கண், கண்களின் இலக்கணம். நிகண்டுகளில் கண்கள் - திவாகரம் முதல் அகராதி நிகண்டு வரை. அகராதியில் கண்கள் - கழகத் தமிழ் பேரகராதி முதல் சங்க இலக்கியத்தில் சொற்பொருண்மை வரை. தொல்காப்பியத்தில் கண்கள் - சங்க இலக்கியத்தில் கண்கள் - உண்கண், மழைக்கண், சிறுகண் போன்ற சொல்லாட்சிகள்.

பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்களில் கண்கள் - திருக்குறளில் கண்கள் - நாலடியாரில் கண்கள் - நான்மணிக் கடிகையில் கண்கள் - இன்னா நாற்பதில் கண்கள் - திணை மாலை நூற்றைம்பதில் கண்கள். பக்தி இலக்கியங்களில் கண்கள் - சைவ இலக்கியத்தில் கண்கள் - வைணவ இலக்கியத்தில் கண்கள் - கண்ணப்ப நாயனாரின் கண்கள். காப்பியங்களில் கண்கள் - சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, கம்பராமாயணம். சிற்றிலக்கியத்தில் கண்கள் - கலிங்கத்துப் பரணி முதல் தமிழ்விடுதூது வரை. நாட்டுப்புறவியலில் கண்கள் - தற்கால தமிழ்

கவிதைகளில் கண்கள் போன்ற செய்திகள் விளக்கமாகக் கூறப்பட்டு முடிவுகள் தொகுப்புரையாக அளிக்கப்பட்டுள்ளன.

இயல் இரண்டு

விலங்குகளின் கண்கள்

விலங்குகளின் கண்கள் : உயிர்வகைகள் - தொல்காப்பியம் - சங்கஇலக்கியம் - நில வாழ் விலங்குகள் - யானையின் கண்கள் - சிறுகண், பைங்கண், கடுங்கண். மானின் கண்கள் - மடக்கண், மழைக்கண், மான்நோக்கு. புலியின் கண்கள் - பைங்கண், செங்கண், கடுங்கண். பன்றியின் கண்கள் - பறைக்கண், கடுங்கண், சிறுகண், தறுகண். எருமையின் கண்கள் - மடக்கண், இருங்கண், செங்கண். ஆநிரையின் கண்கள் - அமார்க்கண், புன்கண், கடுங்கண், மடக்கண், உறுகண். ஏறுவின் கண்கள் - குருஉக்கண். மந்தியின் கண்கள் - கருங்கண், பைங்கண். காட்டுப் பூனையின் கண்கள் - பைங்கண். முயலின் கண்கள் - குறுவிழிக் கண்.

பறவையின் கண்கள் - மயிலின் கண்கள், காக்கையின் கண்கள், குயிலின் கண்கள், கழுகின் கண்கள், கூகையின் கண்கள். நீர்வாழ் விலங்குகள் - கயல் மீனின் கண்கள், வராஅல் மீனின் கண்கள், அயிலை மீனின் கண்கள், கெண்டை மீனின் கண்கள். நிலநீர் வாழ்வன - நண்டின் கண்கள் பற்றிய செய்திகள் ஆய்வினால் கண்டறியப்பட்டுத்தொகுத்துக் கூறப்பட்டுள்ளன.

இயல் மூன்று

பிற பொருண்மையில் கண்

பிற பொருண்மையில் கண்: வலைக்கண் - நூங்கின் கண் - மூங்கிலின் கண் - கரும்பின் கண் - குறுங்கண் (துளை) - தேனடைக்கண் - கண்ணோட்டம் - பீலிக்கண் - கண்ணெழுத்து (சுவரில் வரையும் கோடு). இடப்பொருளில் கண் - வானத்தின் கண், அங்கண், உப்பளத்தின் கண், வழுப்பு கண், முரம்பு கண், விருந்து கண், நாடுகண், நரைக்கண்,

காடுகண், குறைக்கண், வியன்கண், கண்ணகன், தகடுகண், தாழ்கண், பூங்கண். முலைக்கண் - துண்டு - ஊற்றுக்கண் - அறிவுக்கண் - வடிவம். இசைக்கருவியின் கண்கள் - முரசின் கண் - பறைக்கண் குறித்து இவ்வியலில் விளக்கப்பட்டு ஆய்வு முடிவுகள் தொகுத்துக் கூறப்பட்டுள்ளன.

இயல் நான்கு

கண்ணுணர்த்தும் கதைகள்

கண்ணுணர்த்தும் கதைகள்: 'கண்' என்ற சொல் உணர்த்தும் கதைகள் குறித்து ஆராயப்பட்டுள்ளது. நிழற்படக்கருவி - தோழியின் நுண்ணறிவு - இல்லற வாழ்வு- புன்கண் தீர்த்தோன் - கோசரின் தண்டனை - குரங்கின் கற்பு நெறி - வறுமையின் பெருமை - அதியமானின்வீரம் - ஆண்மானின் அன்பு - கண்டனையோ கேட்டனையோ - சிறுபாணனின் வறுமை - முருகனின் பிறப்பு - கலித்தொகை காட்டும் விழித்தொகை - தலைவி தோழி நட்பு - வையை நீராட்டு விழா - மனையும் மனைவியும் - தலைவனின் பொய்யுரை - தேரை நிறுத்திய கண்கள் - உடம்போடு என்னுயிர் புக்கவள் - ஆஅய் எயினனின் கருணை - திருமண உத்தி - பகன் கதை - விருந்தினரைக் காணும் கண்கள் குறித்து இவ்வியலில் விளக்கப்பட்டு ஆய்வு முடிவுகள் தெளிவாக தொகுத்து கூறப்பட்டுள்ளன.

மேனிலை ஆய்வுக்காக

சங்க இலக்கியத்தில் கண்கள் குறித்த இவ்வாய்வின் மேலாய்வு களமாக இவ்வாய்வில் குறிக்கப்பட்ட செய்திகளை மையமாகக் கொண்டு,

- சங்க இலக்கியத்தில் தலைவியின் கண்கள்
- சங்க இலக்கியம், கம்பராமாயணம் கண்கள் - ஒப்பீடு
- சங்க இலக்கியத்தில் கண்களின் பற்றிய அடைப்பெயர்கள் போன்ற பார்வையில் ஆராயலாம்.

துணை நூற்பட்டியல்

இவ்வாய்வுக்காகப் பயன்படுத்தப்பெற்ற முதன்மை நூல்களும் துணைமை நூல்களும் அகரவரிசைப்படுத்தப்பட்டு துணை நூற்பட்டியலாகத் தரப்பட்டுள்ளன.

பின்னிணைப்பு

சங்க இலக்கியத்தில் கண்கள் ஆயிரத்து நானூற்று முப்பத்து நான்கு(1434) இடங்களில் இடம் பெறுவது இலக்கிய வரிசையாக தொகுத்துத் தரப்பட்டுள்ளது.

முடிவுரை

இவ்வாய்வேட்டின் வாயிலாக வெளிப்படும் கருத்துகள் ஒன்று திரட்டி தொகுத்துத் தரப்பட்டுள்ளன.

இயல் - ஒன்று

**கண் - சொற்பொருள்
விளக்கம்**

கண் - சொற்பொருள் விளக்கம்

பலபொருள் ஒரு சொற்களுள் 'கண்' என்பதும் ஒன்றாகும். பார்க்க உதவும் பொறியாகிய விழிகள், ஏழாம் வேற்றுமை உருபு, உயிரற்ற பொருள்களின் ஏதேனும் ஓர் உறுப்பு கண் போன்ற தோற்றம் உடையதாக இருந்தாலும் அப்பொருளுக்கும் 'கண்' என்ற பெயரே வழங்கிவருகிறது.

கண் என்ற சொல்லிற்கு வினையடி 'காண்' என்பதாகும். பார்த்தல், நோக்குதல், காணுதல் முதலியன தொழிற்பெயராகும். உடம்பில் எந்த உறுப்பில் வலி ஏற்பட்டாலும் கண்ணீரைச் சொரிந்து அழும் உறுப்பு கண்ணையாகும்.

கண்ணால் காணுதல் அல்லது பார்த்தல் காட்சியாகும். இதில் பார்த்தல் என்பதற்கும் நோக்குதல் என்பதற்கும் வேறுபாடு உண்டு. ஆங்கிலத்திலுள்ள 'look', 'see' (பார், நோக்கு) என்பதைக் கொண்டு தெளியலாம். ஒரு பொருளை அல்லது காட்சியைப் பார்த்தல் அல்லது காணுதல் எனக் கூறலாம். ஆயின் அண்ணலும் நோக்கினான் அவளும் நோக்கினாள் எனும்போது அப்பொருள் வேறுபடுகிறது. பார்க்கும் உறுப்பு 'கண்' என்றாலும் செயல்திறனால் வேறுபடுகிறது.

கண்களின் காண்திறன் :

மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி என்ற ஐம்பொறிகளின் உணர்திறனை அறிஞர்கள் ஆராய்ந்து வகைப்படுத்தி உள்ளனர்.

அவ்வாய்வின்படி,

• மெய்யின் தொடு உணர்வுத்திறன்	0.13%
• வாயின் ருசி உணர்திறன்	2.56%
• மூக்கின் நுகர்திறன்	0.64%
• செவிகளின் கேள்வித்திறன்	12.82%
• கண்களின் காண்திறன்	83.33% ¹

என்பதாகும்.

ஐம்புலன்களில் கண்களின் காண்திறம் மிகப்பெரியதாகும் என்ற கருத்தைப் 'பல்துறை நோக்கில் கண்கள்' என்ற ஆய்வுக்கட்டுரை பதிவு செய்கிறது.

கண்களின் அளவு :

கண் சிறியதாக இருந்தாலும், அது ஒரு சிக்கலான உறுப்பு. விழியின் அகலம் மற்றும் ஆழம் சுமார் ஒரு அங்குலமாகும். அதனுடைய உயரம் 0.9 அங்குலமாகும்.

கண்மணி :

கண்மணி என்பதற்குப் பாவை என்ற பெயரும் உண்டு. பாவை கண்களின் மையத்தில் அமைந்துள்ள ஒளியை உள்ளே அனுப்பும் துளையாகும். இந்த துளையின் அளவு இரண்டு முதல் எட்டு மில்லி மீட்டர் வரை சுருங்கி விரியும். மங்கலான ஒளியில் துளை பெரிதாகவும், பிரகாசமான ஒளியில் சிறிதாகவும் அமையும்.

கருவிழிப்படலம் :

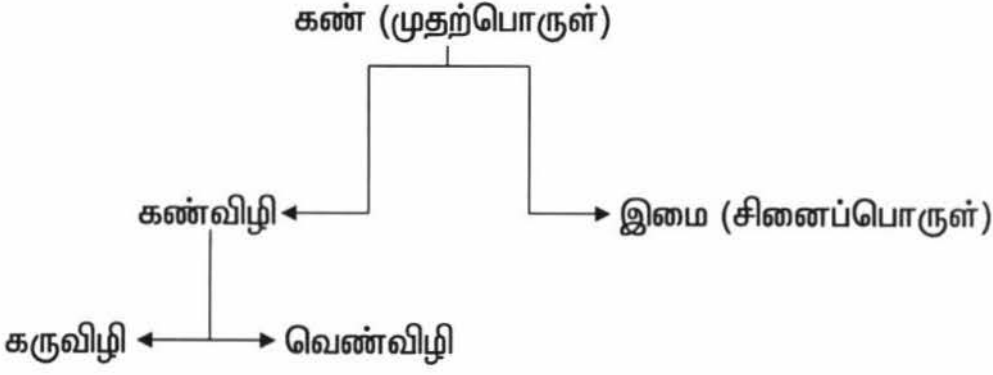
விழியின் வெண்படலத்தின் நடுவே கருமையான வட்ட வடிவமான பகுதி இருக்கிறது. இது சிலருக்கு கருஞ்சிவப்பாக, சாம்பல் நிறமாக, நீல நிறமாக, பச்சையாக இருக்கும்.

கண்ணின் பாகங்கள் :

விழியின் வெளிப்பாகத்தில் புருவம், மேல் இமை, கீழ் இமை, விழித்திரைப்படலம், கண்மணி ஆகிய பகுதிகள் உள்ளன.

முதற்பொருளும், சினைப்பொருளும் :

கண் என்பதனை எடுத்துக் கொண்டால் கண்விழி, இமை முதலியவை உறுப்புக்களாக இருக்கும். இங்கு, கண் என்பது முதற்பொருளாகவும், கண்விழி, இமை முதலானவை சினைப்பொருளாகவும் உள்ளன.

விழி : 'விழித்திருப்பதாலே விழி' என்று அழைக்கப்பட்டது.

கண் : மனிதனின் பார்வை உறுப்பு.

கண்களில் பலபொருள் :

கண்களை,

- ஆத்மாவின் ஜன்னல்கள்
- இதயத்தின் நுழைவாயில்
- ஊமையின் நயனமொழி
- மனதின் கண்ணாடி
- துயரத்தின் தொடக்கவிழா

என விழியின் மொழிப் பயன்பாடு விளங்குகிறது.

இலக்கியங்களில் கண் :

- கருங்கண் - கருமை நிறம் கொண்ட கண்
- செங்கண் - சிவந்த கண்கள்
- முக்கண் - மூன்று கண்களையுடைய சிவன்
- தறுகண் - பெருமை (அ) அஞ்சுவதற்கு அஞ்சாமை
- உறுகண் - துன்பம்
- புன்கண் - துன்பம், சிறுமை
- இடுக்கண் - துன்பம்
- பழங்கண் - பழைமை
- வன்கண் - கொடுமை

- பீலிற்கண் - மயிற்றோகைக்கண்
- இருங்கண் - பெரிய கண்கள்
- உண்கண் - மை தீட்டிய கண்கள் (அ) உண்ணுகின்ற கண்
- இன்கண் - இனிமையுடைய கண்கள்
- மழைக்கண் - குளிர்ச்சி பொருந்திய கண்கள் (அ) நீரையுடைய கண்கள்
- அங்கண் - அழகிய இடம்
- சிறுகண் - சிறிய கண்கள்
- பசலைக்கண் - பசலைபடர்ந்த கண்கள்
- நெடுங்கண் - நீண்ட கண்கள்
- கயற்கண் - மீன் போன்ற கண்கள்
- பைங்கண் - பசுமையான கண்கள்
- மடக்கண் - இளமை வாய்ந்த கண்
- அறைக்கண் - கரும்பில் இருக்கும் கணு, வேற்றுமை உருபாகக்கொண்டால்(அறையினிடத்து)
- தாமரைக்கண் - தாமரை மலர் போன்ற கண்கள்
- ஞானக்கண் - அறிவு
- வலைக்கண் - குறுகிய கண்ணையுடைய அழகிய வலை

என இலக்கியங்கள் 'கண்' என்ற சொல்லைப் பலவாறு

எடுத்தாளுகின்றன.

கண்ணின் இலக்கணம் :

கவிஞர் கண்ணதாசன் ஆடவரின் அங்க இலக்கணம் கூறுமிடத்தில் 'கண்' பற்றிய விளக்கங்கள் இடம்பெறுகின்றன.

“தாமரை யுடைய கண்ணான்

தனமிக உடைய னாகும்

தேமறு உடைய கண்ணான்

திருவினை யுடைய னாகும்

பூமது உடைய கண்ணான்

பொருந்துரை புலவ னாகும்

காமரு கழுநீர்க் கண்ணான்

கலியுக ராம னாமே” 2

தாமரை போன்ற கண்கள் இருந்தால் செல்வம் கொழிக்கும். கண்களுக்குள்ளே தேன் போன்ற நிறத்தில் ‘மரு’ இருந்தால் அவனிடம் இலக்குமி குடி கொண்டிருப்பாள். கண்ணிலே வெண்மை கலந்திருந்தால் கலை இலக்கியத்தில் வல்லவனாக இருப்பான். கண்கள் செங்கழுநீர்ப் பூப்போன்று இருந்தால், கலியுகத்தில் அவனே ராமவதாரம் ஆவான்.

“கவிதரு செவியு மானைக்

கண்ணுமுன் டாகில் மண்மேல்

தவனெனத் திருவுண் டாகும்” 3

குரங்கின் காது போலவும், யானையின் கண்கள் போலவும் அங்கங்கள் இருந்தால் அவனிடத்தில் செல்வம் கொழிக்கும் என்று கண்ணதாசனின் ‘சாமுத்திரிகா இலட்சணம்’ என்ற நூல் ஆடவரின் கண்களுக்கு இலக்கணம் கூறுகிறது.

பெண்களின் கண்கள் :

பெண்களின் அங்க இலக்கணம் கூறுமிடத்தில் ‘கண்கள்’ பற்றிய செய்திகள் இடம் பெறுகின்றன.

“மாவடு நோக்கித் தானே

மங்கலக் கழுத்தியாவாள்”4

மாவடு போல கண்கள் இருந்தால் மாங்கல்ய பாக்கியம் அதிகம். கண் வெளிறிப்போய், மாசு படிந்து, உள்ளுக்குள் அழுங்கி, குழிவிழுந்து, பூனைக் கண்ணாக இருந்தாலும், கொடுமையாகக் காட்சியளித்தாலும், மாறு கண்ணாக இருந்தாலும் பாவியாவாள்.

“பாலினில் சுரும்பு வீழ்ந்து
பதுமமே யனைய கண்ணாள்
கோலமா முகத்தை யேறக்
குணுந்துமேல் விரித லன்றி”⁵

என்ற பாடல் வரிகள் பாலிலே விழுந்த வண்டு போலவும், தாமரைப் பூப்போலவும் கண்கள் இருக்க வேண்டும். அதாவது கரிய விழிகளில் செவ்வரி ஓடி இருக்க வேண்டும். மீன், அம்பு, வேலைப் போலவும் கண்கள் இருக்க வேண்டும். அப்படிப்பட்டவளை வேந்தர்களும் அமுதமாக நினைப்பார்கள் என்று ‘சாமுத்திரிகா இலட்சணம்’ என்று நூல் பெண்களின் கண்களுக்கு இலக்கணம் கூறுகிறது.

ஆடவரின் கண்கள், பெண்களின் கண்கள் எப்படி இருக்க வேண்டுமென்பதை ‘ஆடவர் மங்கையர் அங்க இலக்கணம்’ (சாமுத்திரிகா இலட்சணம்) என்ற நூல் தம் பாடல் வரிகளால் பதிவு செய்கிறது.

நிகண்டுகளில் கண்கள்

அகத்தின் அழகு முகத்தில் தெரியும். உள்ளத்தில் எழும் உணர்ச்சிகளைத் தெள்ளத் தெளிவாக விளக்கும் கண்ணாடியே முகம். அதிலும் முகத்தில் அமைந்துள்ள கண்களே அகத்தில் எழும் உணர்ச்சிகளை வெளிப்படுத்துவனவாக உள்ளன. இத்தகைய கண்கள் குறித்து நிகண்டுகள் பலவாறு விளக்குகின்றன.

திவாகரம் :

‘கண்’ என்ற சொல்லுக்கு,

“நாட்டம் நயனம் நேத்திரம் விலோசனம்
நோக்கம் தாரை அம்பகம் பார்வை
அக்கி விழி கோ கண்ணாகும்மே”⁶

நாட்டம், நயனம், நேத்திரம், விலோசனம், நோக்கம், தாரை, அம்பகம், பார்வை, அக்கி, விழி, கோ எனத் திவாகர நிகண்டு பொருள் தருகிறது.

பிங்கல நிகண்டு :

பிங்கல நிகண்டு ‘கண்’ என்ற சொல்லுக்கு,

“திட்டி விலோசன நேத்திர நயனந்
தாரை யம்பகம் விழியே நாட்ட
மக்க நோக்குச் சக்குத் திருட்டி
பார்வைகோ வின்னன பலவுங் கண்ணே”⁷

திட்டி, விலோசனம், நேத்திரம், நயனம், தாரை, அம்பகம், விழி, நாட்டம், அக்கம், நோக்கு, சக்கு, திருட்டி, பார்வை, கோ என விளக்கம் தருகிறது.

“தாரை கண்மணி”⁸

பிங்கல நிகண்டில் கண்களில் உள்ள கண்மணிக்குத் ‘தாரை’ என்று பெயர் வழங்கப்படுகிறது.

சூடாமணி நிகண்டு :

சூடாமணி நிகண்டு ‘கண்’ என்பதற்கு,

“நயனம் நேத்திரமே அக்கம் நாட்டம்கோ நோக்கம் சக்கு
வியனுறு பார்வை தாரை விலோசனம் விழியே அக்கி
செயமுறு திருக்குத் திட்டி திருட்டிஅம் பகமே கண்ணாம்
மயமுறு தாரை கண்ணின் மணிவிளிம்பு இமையின் நாமம்”⁹

நயனம், நேத்திரம், அக்கம், நாட்டம், கோ, நோக்கம், சக்கு, பார்வை, தாரை, விலோசனம், விழி, அக்கி, திருக்கு, திட்டி, திருட்டி, அம்பகம் எனப் (16) பெயர்களில் வழங்கப்படுகிறது.

கண்ணின் மணி 'தாரை' என்றும், கண்ணின் விளிம்பு 'இமை' என்றும் பெயர் பெறுகிறது.

நாமதீப நிகண்டு :

தாரம், அக்கம், நேத்திரம், கோ, சக்கு, ஈக்கணம், நாட்டம், பார்வை, திட்டி, திக்கு, அம்பகம், திருட்டி, நயனம், கண், விழி, விலோசனம், நோக்கம், திருக்கு என 18 வகையான பெயர்களில் 'கண்' என்ற சொல் வழங்கப்படுகிறது.

அந்நூற்பாவானது,

“தாரமக்க நேத்திரங்கோச் சக்கீக் கணநாட்டம்
பார்வைதிட்டி திக்கம் பகந்திருட்டி - கூர்நயனங்
கண்விழிவி லோசனநோக் கந்திருக்கு மாந்தாரை
கண்மணிவி ளிம்பிமையாங் காண்”¹⁰

என்பதாகும். நாமதீப நிகண்டு கண்மணியின் பெயர் தாரை, கண்மணி என்றும், கண் விளிம்பின் பெயர் கண்விளிம்பு, இமை என்றும் விளக்குகிறது.

அபிதான மணிமாலை :

கண் :

“கண் சக்கு அக்கம் நோக்கம் பார்வை குவளை
நாட்டம் ஊலோசனம் விலோசனம் நயனம்
திருக்கு விழி தாதரை திட்டி திருட்டி
அக்கி நேத்திரம் அம்பகம் கோ இவை
நோக்கின் மாட்டே நுவலப்படுமே”¹¹

கண்மணி :

“கண்மணி தாரை கருமணி தானே
கண்ணிடைக் கருவரி செவ்வரி அரிவரி
அலரியுமி தனபிதான மாமே”¹²

கண்ணிமை :

“இமை நிமை இதழ் விளிம்பு ஏடு கண்ணிமையே”¹³

கடைக்கண் :

“கடைக்கணோக்கு சிறக்கணிப்பு அபாங்கமே”¹⁴

என அபிதான மணிமாலை கண், கண்மணி, கண்ணிமை, கடைக்கண்ணிற்கு தெளிவான விளக்கம் தருகிறது.

அகராதி நிகண்டு :

அகராதி நிகண்டு ‘கண்’ என்ற சொல்லுக்கு,

“நயனம், மூங்கில், இடம், ஏணி, ஏழாம் வேற்றுமை உருபு”¹⁵

என விளக்கம் தருகிறது.

நிகண்டுகள் ‘கண்’ என்ற சொல்லுக்கு நாட்டம், நயனம், நேத்திரம், விலோசனம், நோக்கம், தாரை, அம்பகம், பார்வை, அக்கி, விழி, கோ, திட்டி, சக்கு, திருட்டி, திருக்கு, ஈக்கணம், குவளை, உலோசனம் என விளக்கம் தருகின்றன. ஆய்வினால் திவாகரம், பிங்கலம், சூடாமணி, நாபதீப நிகண்டு, அபிதான மணிமாலை முதலிய நிகண்டுகள் கண் என்ற சொல்லுக்கு பெரும்பாலும் ஒரே மாதிரியான சொற்களையே கையாண்டுள்ளன. அகராதி நிகண்டு ‘கண்’ என்ற சொல்லுக்கு மூங்கில், இடம், ஏணி, ஏழாம் வேற்றுமை உருபு எனத் தற்கால அகராதி முறைப்படி விளக்கம் தருகிறது.

அகராதிகளில் கண்கள்

ஐம்பொறிகளில் கண், காது, மூக்கு, வாய் என நான்கு பொறிகளும் தலையில்தான் உள்ளது. இவற்றில் கண்கள் பெறற்கரிய சிறந்த உறுப்பு எனலாம். கண்கள் என்றும் பொய் சொல்லாது, காதலர், காவலர் இருவரையும் கண் ஜாடையைக் கொண்டே அறியலாம். இத்தகைய

சிறப்புடைய கண்கள் அகராதிகளில் பலவாறு பயின்று வந்துள்ளன. அவற்றை ஆராய்வதே ஆய்வின் நோக்கமாகும்.

கழகத்தமிழ் பேரகராதி

‘கண்’ என்ற சொல்லுக்கு,

பீலிக்கண், முலைக்கண், புண்ணின்கண், மரக்கணு, முரசு முதலியவற்றில் அடிக்குமிடம், ஞானம் உணர்த்துவது, பீசம், பாயின் நெட்டிழையாகிய நூல், முன்பு, பற்றுக்கோடு, உடம்பு, ஏழன் உருபு, ஓர் அசை, அறிவு, அக்கம், அக்கி, அம்பகம், உலோசனம், குவளை, கோ, சக்கு, தாரை, திட்டி, திருக்கு, திருட்டி, நயனம், நாட்டம், நேத்திரம், நோக்கு, நோக்கம், பார்வை, விலோசனம், இடம், ஒருவிசுதி, ஓலைக்கண், கணு, கண்ணேன்னேவல், கண்ணோட்டம், குழி, துவாரம், தேங்காய் முதலியவற்றின் முளை கிளம்பும் இடம், நுங்குக்கண், பெருமை, மயிற்றோகைக்கண், மூங்கில், விழி, அகக்கண், புறக்கண்¹⁶

என 48 பொருள்களைத் தருகின்றது.

க்ரியாவின் தற்காலத்தமிழ் அகராதி

‘கண்’ என்ற சொல்லுக்கு,

- பார்ப்பதற்கு பயன்படும் உறுப்பு, விழி ; eye
- தேங்காய், பனங்காய் முதலியவற்றின் முளை வருவதற்கு வசதியாக உள்ள, குழிந்த, சிறு வட்ட வடிவத்தில் இருக்கும் கருப்பு நிறப்பகுதி ; eye of coconut, palm fruit etc.
- மயிலின் தோகையில் உள்ள கருநிறப்புள்ளி; மயில் தோகையின் கண். dark-like spot on the feather's of certain birds as peacocok.
- புண், கட்டி முதலியவற்றில் சீழ் வெளிவரும் பழுத்த முனை head of a boil etc.
- சல்லடை, சிலவகைப் பலகணி போன்றவற்றில் உள்ள சிறு ஓட்டை. Perforation in the wire – mesh of a sieve. one of the small openings (in certain types) of window.

- கண்ணோட்டம் ; பார்வை ; நோக்கு. view, perspective.
- பெரும்பாலும் ஒரு என்ற சொல்லுடன் சேர்ந்து வரும்போது ஏதேனும் ஒன்றின்மேல் வைக்கும் விருப்பம். liking, desire
- ஏழாம் வேற்றுமை உருபாகப் பயன்படும் இடைச்சொல்.
paratide used as a locative case marker.¹⁷

என பல வகையான பொருள்களைத் தருகின்றது.

நர்மதாவின் தமிழ் அகராதி

‘கண்’ என்ற சொல்லுக்கு,

- கண் - பார்வைக்கு உதவும் முகத்தில் இருக்கும் உறுப்பு.
- தேங்காய், பனங்காய் போன்றவைகளில் இருக்கும் குழிவான கருப்பு நிறப்புள்ளி.
- மயிலிறகில் இருக்கும் கருநிறப்புள்ளி.
- புண்கள், கட்டிகள் ஆகியவற்றில் சீழ் வருவதற்கான பழுத்த கருமுனை.
- சல்லடை போன்றவற்றில் உள்ள சிறு ஓட்டை.
- கண்ணோட்டம்
- விருப்பம்
- கண்காணிப்பு
- eye
- eye of a coconut and plam fruit.
- dark eye like spot on the feathers of a peacock.
- head of a boil etc.
- perforation in the wire mesh of a sieve.
- view
- desire
- keeping an eye

எனப் பொருள் தருகின்றது.

கண் :

துவாரம், கணு, முரசு போன்றவற்றின் அடிக்குமிடம், ஞானம், விதை, இடம், முன்பு, பற்றுக்கோடு, உடம்பு.

aperture, joint in bamboo etc, centre of drum head, knowledge, seed, place, front, support, body¹⁸

எனப் பொருள் தருவதாக உள்ளது.

வீரமாமுனிவரின் சதுரகராதி

‘கண்’ என்ற சொல்லுக்கு,

இடம், ஏழனுருபு, கணு, கண்ணென்னேவல், கண்ணோட்டம், பெருமை, மயிற்றோகைக்கண், மூங்கில், விழி¹⁹ எனப் பொருள் தருகிறது.

சதுரகராதி இரண்டாவது பொருளகராதி :

‘கண்’ என்ற சொல்லுக்கு,

அக்கம், அக்கி, அம்பகம், உலோசனம், குவளை, கோ, சக்கு, தாரை, திட்டி, திருக்கு, திருட்டி, நயனம், நாட்டம், நேத்திரம், நோக்கம், நோக்கு, பார்வை, விலோசனம், விழி²⁰

என இருமுறை விளக்கம் தருகின்றது. நிகண்டுகளில் இடம்பெறும் நாட்டம், நயனம், நேத்திரம் போன்ற சொல்லாட்சிகள் சதுரகராதியில் இடம்பெற்றுள்ளதை ஆய்வினால் அறிய முடிகிறது.

ஸ்ரீமகன் தமிழ் அகராதி :

உடம்பு, பற்றுக்கோடு, முன்பு, பெருமை, ஞானம், மூங்கில், விழி, பீலிக்கண், கண்ணோட்டம், துவாரம், மரக்கணு, முரசு முதலியற்றில் அடிக்குமிடம்²¹

எனக் ‘கண்’ என்ற சொல்லுக்கு விளக்கும் தருகின்றது.

பால்ஸ் தமிழ் மின் அகராதி,

‘கண்’ என்ற சொல்லுக்குப் பலவகையான விளக்கங்களைத் தருகிறது.

கண் :

- பார்க்கப் பயன்படும் உறுப்பு. eye
- தேங்காய் பனங்காய்களின் முளைவரும் பகுதி. eye of a coconut or palm fruit.
- மயில் போன்ற பறவைகளின் சிறகில் உள்ள கருநிறப்புள்ளி. dark eye like spot on the feathers of peacock
- புண்ணின் பழுத்த கருமுனை. core or head of a boil perforation in the wire mesh of a sieve.
- சல்லடை போன்றவற்றின் சிறு ஓட்டை.
- சிறுதுளை, துவாரம் aperture, orifice
- முரசு முதலியவற்றின் அடிபடும் பரப்பு center of a drum – head where it is rapped
- முலைக்காம்பு teat, nipple
- மரக்கணு (joint in bamboo or sugarcane, joint between a bough or flower and its stem).

கண் 2 :

- நோக்கு, பார்வை, கண்ணோட்டம், அருள்நோக்கு, ஆசை, விருப்பம், கூர்ந்து கவனித்தல், கண்காணித்தல், அறிவு, பீசம் (seed as cause) இடம், முன்பக்கம், பற்றுக்கோடு, உடம்பு.

கண் 3 :

- ஏழாம் வேற்றுமை உருபு. ஓர் அசை, முனைப்பு அல்லது அழுத்தத்தையும் குறிக்கும் முன்னொட்டு.²² பால்ஸ் தமிழ் மின் அகராதி, ‘கண்’ என்ற சொல்லிற்கு ‘காண்’ என்பதே வேர்ச்சொல் என்பதையும் மிக அழகாக தெளிவுபடுத்துகின்றது.

தமிழ்ச் சொல்லகராதி :

- அசைநிலை
- அல்லி

- அறிவு
- இடம்
- ஏழாம் வேற்றுமை உருபு
- கண்ணிமைத்தலானாய ஒரு மாத்திரை
- கண்ணென்னேவலும், வினைப்பகுதியும்
- கண்ணோட்டம்
- கணு
- குழி
- ஞானம்
- துவாரம்
- நுங்குக்கண், முதலைக்கண் முதலியன
- பெருமை
- மயிற்றோகைக்கண்
- மூங்கில்
- விழி²³

எனக் 'கண்' என்ற சொல்லுக்கு 17 வகையான பொருட்களைக் குறிக்கின்றது.

சங்க இலக்கியத்தில் சொற்பொருண்மை

'கண்' என்பதற்கு,

- விழி (பார்வை தரும் உடல் உறுப்பு)
- கண்மணி
- கண்ணோட்டம்
- நுங்கின் கண்
- வலைக்கண்
- தேனடைக்கண்
- மயிற்றீலியின் கண்

- ஊற்றுக்கண்
- முலைக்கண்
- முரசு, பறை போன்றவற்றை அடிக்கும் இடம்
- மூங்கில், கரும்பு போன்றவற்றின் கணு
- காய், தண்டு ஆகியவற்றின் கம்பு பொருந்தியிருக்கும் இடம்
- துளை
- துண்டு
- நோக்கம்
- அறிவு
- கண்ணோட்டம்
- உடம்பு²⁴

எனப் பொருள் கூறுகிறது.

அகராதிகள், நிகண்டுகளைப் போன்றே ஒரே மாதிரியான சொற்களைக் கையாண்டுள்ளது. ‘கழகத்தமிழ் பேரகராதி’, ‘கண்’ என்ற சொல்லுக்கு 48 வகையான சொற்களை விளக்குகிறது. மற்ற அகராதிகள் ஒன்றிரண்டு கூட்டியும் குறைத்தும் கூறியுள்ளன என்பதை ஆய்வினால் அறியமுடிகிறது.

தொல்காப்பியத்தில் கண்கள்

தமிழ் மொழியை அணி செய்யும் தனிச்சிறப்பு வாய்ந்த நூல்களுள் முதலிடம் பெறுவது தொல்காப்பியம். இந்நூலே பல சொற்களின் தோற்றத்திற்கு அடிப்படையாகும்.

“நாட்டம் இரண்டும் அறிவு உடம்படுத்தற்குக்

கூட்டி உரைக்கும் குறிப்புரை ஆகும்”²⁵

என்று விழியின் மொழி தொல்காப்பியத்தில் பேசப்படுகிறது.

தலைவன், தலைவி இருவருக்கும் இடையே தோன்றி வளர்ந்து மணம் வீசும் அன்பே காதலாகும். இந்த இனிமையான காதல் உணர்வு தோன்றுமிடம் கண்களே ஆகும். தம் உள்ளக் குறிப்பினைப் பிறர் நாடிக் காண்பதற்கும், பிறரின் உள்ளக் குறிப்பினைத் தாம் நாடிக் காண்பதற்கும் கருவியாக அமைந்தவை கண்களே எனத் தெளிவாக விளக்குகிறார் தொல்காப்பியர்.

இதனையே வள்ளுவர்,

“கண்ணோடு கண்இணை நோக்கொக்கின் வாய்ச்சொற்கள்
என்ன பயனும் இல”.²⁶

என விளக்குகிறார்.

காதலரைக் கண்ட அளவில் மகிழ்ச்சி பெறும் இயல்பு கள்ளிற்கும்கூட இல்லை. காமத்திற்கு உண்டு என வள்ளுவரும் விழியின் மொழியை விளக்குகிறார்

நிகண்டுகளில் குறிப்பிட்டதுள்ளது போன்றே கண்களைக் குறிக்க (நாட்டம் என்ற சொல்லை) மிக அழகாகப் பயன்படுத்தியுள்ளார் தொல்காப்பியர்.

தொல்காப்பியரின் உயிரினப் பாகுபாடு :

தொல்காப்பியர் விலங்குகளின் கண்ணுணர்வைக் கொண்டு அவற்றின் அறிவினைப்பகுத்துக் கூறியுள்ளார்.

“நான்கு அறிவதுவே அவற்றொடு கண்ணே”²⁷

நான்காவது அறிவு என்பது பார்க்கும் திறன் கொண்ட உயிரினம் என்கிறார் தொல்காப்பியர். இந்த உலகில் உள்ள பொருட்களை நாம் பார்க்கவும், அழகை இரசிக்கவும் கண் என்ற உறுப்பு மிகவும் இன்றியமையாததாகின்றது.

மாத்திரையில் கண்கள் :

எழுத்துக்கள் ஒலிக்கும் கால அளவைக் கண் இமைக்கும் நேரத்தைக் கொண்டு விளக்குகிறார்.

“கண்ணிமை நொடி என அவ்வே மாத்திரை
நுண்ணிதின் உணர்ந்தோர் கண்டவாறே”²⁸

மனிதரிடைய இயல்பாக உண்டாகுகின்ற கண்ணிமைப் பொழுதும், கைநொடிப்பொழுதும் ஒரு மாத்திரை என வரையறைச் செய்கின்றார் தொல்காப்பியர்.

இங்கே கண் இமைக்கும் செயல் காலத்தை உணர்த்த எடுத்தாளப்படுகிறது.

வேற்றுமை உருபு :

மனித உறுப்புகளோடு தொடர்புடைய பல சொற்கள் தொல்காப்பியத்தில் கையாளப்பட்டுள்ளன. வேற்றுமை உருபிற்கு ‘கண்’ எனப் பெயரிட்டு அழைத்துள்ளனர்.

“ஏழாகுவதே
கண் எனப்பெயரிய வேற்றுமைக்கிளவி
வினை செய்இடத்தின் நிலத்தின் காலத்தின்
அனை வகைக் குறிப்பின் தோன்றும் அதுவே”²⁹

ஏழாம் வேற்றுமை உருபு ‘கண்’ என்ற சொல்லாலே வழங்கப்படுகிறது.

ஒருமை, பன்மை :

பன்மைக்குரிய உறுப்புச் சொற்களைக் கூறும் தொல்காப்பியர்,

“கண்ணும் தோளும் முலையும் பிறவும்
பன்மை சுட்டிய சினைநிலைக் கிளவி
பன்மை கூறும் கடப்பாடிலவே
தம் வினைக் கியலும் எழுத்தலங்கடையே”³⁰

கண் வலித்தது தோள் உயர்ந்தது கால்கடுத்தது எனப் பன்மைக்குரிய சினை நிலைச் சொற்கள் சாதி ஒருமையாய் ஒருமை வினைச்சொல் கொண்டு முடிந்தன. கண்ணிரண்டும் வலித்தது எனப் பன்மையிலும் முடியலாம்.

ஆய்வின் மூலம் ‘கண்’ என்ற சொல் பன்மையைக் குறிக்கும் ஒருமைச் சொல்லாகும் என்பது தெளிவாகும்.

சங்க இலக்கியத்தில் கண்கள்

சங்கத் தமிழர்களின் அகம், புறம் என்ற இருவேறு வாழ்க்கை நெறிகளாக இல்லற வாழ்வையும் புறஉலக வாழ்வையும் தெளிவுற எடுத்துக்காட்டும் காலக் கண்ணாடியாகச் சங்க இலக்கியங்கள் அமைந்துள்ளன. அகம், புறம் என்றும் இவ்விரு இலக்கியங்களும் சங்க இலக்கியத்தின் இரு கண்களாகவே விளங்குகின்றன. அகக்கண் மனதின் எண்ணவோட்டத்தையும், புறக்கண் நோய், இன்பம், துன்பம் முதலியவற்றையும் பிரதிபலிக்கின்றது. கண்ணின் முக்கியத்துவத்தை உணர்ந்த தமிழர்கள் சங்க இலக்கியத்தில் பல இடங்களில் பதிவு செய்துள்ளனர்.

உண்கண் :

சங்க இலக்கியங்களில் ‘உண்கண்’ என்ற சொல் பல இடங்களில் பயின்று வருகின்றது. ‘உண்கண்’ என்பதற்கு ‘மையுண்ட கண்’, ‘மை தீட்டிய கண்’ என்று பலரும் பொருள் கொண்டுள்ளனர்.

“ஏழுதெழில் உண்கண் பாவை

அழிதரு வெள்ளம் நீந்தும் நாளே”³¹

உண்கண் - உண்ணும் கண். ஆடவனை அப்படியே உண்ணும் கண் என்பதுதான் பொருத்தமாக இருக்கும்.

மழைக்கண் :

‘மழைக்கண்’ என்னும் சொல்லாட்சி சங்க இலக்கியங்களில் அதிகமாக இடம் பெற்றுள்ளது.

மழைக்கண் : குளிர்ச்சியுடைய கண் (அ) நீரையுடைய கண்

சங்க இலக்கியங்களில் தலைவியின் கண்கள் ‘மழைக்கண்’ என்ற அடைமொழியிட்டுக் கூறப்பட்டுள்ளன.

நன்னிமித்தம் :

பெண்ணின் இடக்கண் துடித்தல் நன்னிமித்தமாக கருதப்பட்டது.

“நுண்ணோர் புருவத்த கண்ணுமாடும்”³²

தலைவனைப் பிரிந்து வருந்தும் தலைவியை ஆற்றுவிக்கின்ற தோழி தான் அறிந்த நற்குறிகளைக் கூறுமிடத்து இடக்கண் துடிப்பது இடம் பெற்றுள்ளது.

கண் மருத்துவம் :

சங்க இலக்கியங்களில் ஒன்றான குறுந்தொகையும், நற்றிணையும் மாந்தர்களின் கண்ணோய்களைப் போக்கும் மருந்தினைக் குறிப்பிடுகின்றது.

“புன்புலத் தன்ற சிறியிலை நெருஞ்சிக்

கட்கின் புதுமலர் முட்பயந் தாங்கு”³³

கண்களில் வீக்கம், வலி ஏற்பட்டால் இளம் நெருஞ்சிப் பூவின் இதழ்களைக் கையால் நசுக்கி, அவற்றின் சாறினைக் கண்ணில் விட்டால் நோய் குணமாகும் என்கிறது நாட்டுப்புற மருத்துவம். இக்கருத்தினையே சங்க இலக்கியத்தின் மேற்கண்ட பாடலும் தெளிவுறுத்துகிறது.

கண்பிடுங்கும் தண்டனை :

சங்க காலம் ஒரு பொற்காலம் என்றாலும்கூட கோசர்கள் தங்கள் நிலத்தில் விளைந்த பயிர்களைப் பசு தின்றதால் அப்பசுவின் உரிமையாளரின் கண்ணைப் பிடுங்கித் தண்டிக்கும் பழக்கத்தை அகநானூறு பதிவு செய்கிறது.

“வாய்மொழித் தந்தையைக் கண்களைந்து, அருளாது,
ஊர்முது கோசர் நவைத்த சிறுமையின்”³⁴

என்ற பாடலடிகள் அன்னி மிஞிலியின் தந்தைக்கு உரிமையான பசு நிலத்தில் இறங்கி அப்பயிர்களைத் தின்றுவிடுகிறது. இதைக் கண்ட கோசர்கள் பசுவின் உரிமையாளரான மிஞிலியின் தந்தையின் கண்களைப்பிடுங்கி தண்டிக்கின்றனர்.

கண்ணைப் பிடுங்கித் தண்டிக்கும் கோசர்களின் கொடுஞ்செயல் மனித நேயமுள்ள ஒவ்வொரு மனிதருக்கும் வேதனைக்குரியதாக உள்ளது.

சிறுகண் :

‘சிறுகண்’ என்ற சொல்லாட்சி உயிரினங்களின் இயல்பான வடிவத்தை உணர்த்துவனவாக அமைந்துள்ளன. பன்றி, யானை போன்ற விலங்குகள் வடிவில் பெரியதாக இருந்தாலும் அவற்றின் கண்கள் சிறியவையே.

“சிறுகண் யானை”³⁵

“சிறுகண் பன்றி”³⁶

என ஐங்குறுநூற்றில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன.

சிவந்த கண்கள் :

சங்க இலக்கியங்களில் ‘சிவந்த கண்கள்’ பற்றி ஒரே இடங்களில் மட்டுமே பேசப்பட்டுள்ளன. அழகைக் காரணமாகவும், கோபம் காரணமாகவும், நீண்ட நேரம் நீரில் விளையாடுவதாலும் கண்கள் சிவப்பாகும்.

“செறுவர் நோக்கிய கண்தண்

சிறுவனை நோக்கியும், சிவப்பு ஆனாவே”³⁷

அதியமான், பகைவரை நோக்கியபோது சிவந்த கண்கள் அவன் புதல்வனைப் பார்க்கும் போது கூட மாறவில்லை என்ற கருத்து அதியமானின் மறச்சிறப்பு அவனது கண்கள் மூலம் உணர்த்தப்பட்டுள்ளது.

உயிரற்றப் பொருள்களில் கண் :

‘கண்’ என்ற சொல் மனித, விலங்குகளின் உறுப்பைக் குறிக்கும் சொல் மட்டும் அல்ல. உயிரற்ற பொருள்களின் ஏதேனும் ஓர் உறுப்பு ‘கண்’ போன்ற தோற்றமுடையதாக இருந்தாலும் அப்பொருளுக்கும் கண் என்ற சொல் வழங்கப்படும்.

“வகித்து வினை மாண்ட மயிர்க்கண் முரசன்”³⁸

“வேங்கை தாய வோங்குமலை யடுக்கத்து

ஆடு கழை நிவந்த பைங்கண் மூங்கில்”³⁹

“நெடுங்கயிறு வலந்த குறுங்கண் வலை”⁴⁰

“நீர்செறி நூங்கின் கண் சிதர்ந்தவை போற்”⁴¹

என்ற பாடல் வரிகளில், நூங்கின்கண், வலைக்கண், மூங்கிலின்கணு, முரசின்கண்ணும், ‘கண்’ என்ற சொல்லாலேயே வழங்கப்படுகிறது.

நிழற்படக்கருவி :

தலைவி, தோழியிடம் திருமணத்தன்று நீ என் அருகிலும் எதிரிலும் இருப்பாய். அப்போது என் பக்கத்தில் இருக்கும் என் தலைவன் மணக்கோலம் உன் கண்மணியில் காண்பேன் என்றாள்.

தலைவி : என்னைமன் நின்கண்ணால் காண்பென்மன், யான்

தோழி : நெய்தல் இதழ் உன்கண் நின்கண் ஆக, என்கண்மன்⁴²

உடனே தோழி, உன் கண்கள் என் கண்களாகட்டும் என்றாள்.

சங்க இலக்கியலத்தில் கண்களை நிழற்படக்கருவியாக உருவகம் செய்த கபிலரின் அறிவியல் சிந்தனை போற்றுதற்குரியது.

ஆய்வினால் சங்க இலக்கியத்தில் ‘உண்கண்’, ‘மழைக்கண்’, ‘சிறுகண்’ போன்ற சொல்லாட்சிகள் அதிகமாக இடம்பெற்றுள்ளன. பெண்களின் இடக்கண் துடித்தல் நன்னிமித்தமாகக் கருதப்படுகிறது. நெருஞ்சிப் பூவைக்கொண்டு கண் மருத்துவம் செய்தனர் எனும் செய்தியும் கண்களைப் பிடுங்கி தண்டனை வழங்கும் குணம் கொண்டவர்கள் கோசர்கள் எனும் செய்தியும் உயிரற்றப் பொருள்களுக்கும் ‘கண்’ என்ற சொல்லையே கையாண்டனர் எனும் செய்தியும் ஆய்வின் மூலம் பெறப்படுகிறது.

பதினெண்கீழ்க்கணக்கு நூல்களில் கண்கள்

தமிழ் இலக்கியங்கள் மனித இனத்தை, மனித மனதை மேன்மையுறச் செய்வதாகும். அவ்வகையில் அற இலக்கியங்கள் முதன்மை பெற்று நிற்கின்றன. பதினெண்கீழ்க்கணக்கு நூல்களில் திருக்குறள், நாலடியார், நான்மணிக்கடிகை, இன்னா நாற்பது, திணைமாலை நூற்றைம்பதுகளில் ‘கண்’ குறித்த பதிவுகளை ஆராய்வதே ஆய்வின் நோக்கமாகும்.

திருக்குறளில் கண்கள் :

நீதி இலக்கியமான திருக்குறளில், ‘கண்கள்’ குறித்து வரும் செய்திகளாவன:

கல்வியும் கண்ணும் :

எண்ணும் எழுத்தும் இவ்வுலகில் சிறப்பாக வாழ விரும்பும் மக்களின் ‘கண்கள்’ என்று சொல்லுவார்

“எண்ணென்ப ஏனை எழுத்தென்ப இவ்விரண்டும்

கண்ணென்ப வாழும் உயிர்க்கு”⁴³

கல்வியின் சிறப்பை உணர்த்த வந்த வள்ளுவர் ‘வாழும் உயிர்க்குக் கல்வியே கண்’ என்கிறார்.

கண்களின் நோக்கம் :

காதலியின் மை தீட்டிய கண்களில் இரண்டு வகையான நோக்கம் உள்ளது.

“இருநோக்குஇவள் உண்கண் உள்ளது ஒருநோக்கு
நோய்நோக்குஒன்று அந்நோய் மருந்து”⁴⁴

ஒன்று காதல் நோய் செய்யும் நோக்கம். மற்றொன்று அக்காதல் நோய்க்கு மருந்தாகும்.

விழியின் மொழி :

விழியின் மொழி மௌனம். உள்ளத்தில் அன்பு மிகுந்திருப்பின் அதை வெளிக்காட்டாமல் முன்பின் தெரியாத அயலவர் போல பொதுநோக்கம் கொண்டு பார்த்துக் கொள்ளுதல் காதலர் இயல்பாகும்.

“கண்ணொடு கண்ணிணைநோக்குஒக்கின் வாய்ச்சொற்கள்
என்ன பயனும் இல”⁴⁵

தலைவன், தலைவி இருவரின் கண்கள் கலந்து ஒன்றி விடுமானால் வாய்ச்சொற்கள் தேவையற்றுப் போகின்றன என்கிறார் வள்ளுவர்.

கண்களா? கூற்றுவனா?

பெண்களின் கண்கள் ஆண்களைக் கொல்லும் தன்மை கொண்டதால் எமனுடன் ஒப்பிட்டு கூறுகின்றார் வள்ளுவர்.

“கூற்றமோ கண்ணோ பிணையோ மடவரல்
நோக்கம்தும் மூன்றும் உடைத்து”⁴⁶

இப்பெண்களின் கண்கள் உயிரைப் பறிக்கும் கூற்றமோ? உறவாடும் விழியோ? மருட்சி கொள்ளும் பெண்மானோ? நான் அறியேன். இப்பெண்ணின் பார்வையில் மூன்றும் அடங்கியிருக்கின்றது.

கண்ணோட்டம் :

ஒரு மனிதன் கண்ணிற்கு அணியும் சிறந்த அணிகலன் கண்ணோட்டமாகும். கண்ணோட்டம் இல்லாதவரின் கண்களைப் ‘புண்’ என்று கூறுவார் திருவள்ளுவர்.

“கண்ணிற்கு அணிகலம் கண்ணோட்டம் அஃதின்றேல்
புண்ணென்று உணரப் படும்”⁴⁷

கண்ணோட்டம் மனிதனின் மிகச்சிறந்த அணிகலன் என்கிறார் வள்ளுவர்.

நாலடியாரில் கண்கள் :

“ஆலும் வேலும் பல்லுக்கு உறுதி
நாலும் இரண்டும் சொல்லுக்கு உறுதி”

என்ற பழமொழிக்கு நாலடியாரின் தனிச்சிறப்பை எடுத்தியம்புகிறது. நாலடியார் மிகச்சிறந்த நீதிநூல். இந்நூலில் ‘கண்கள்’ குறித்த செய்திகளாவன:

“தெண்ணீர்க் குவளை பொருகயல் வேலென்று
கண்ணில்புன் மாக்கள் கவற்ற விடுவெனோ
உண்ணீர் களைந்தக்கால் நுங்குகூன் றிட்டன்ன
கண்ணீர்மை கண்டொழுகு வேன்”⁴⁸

இப்பாடலடிகள் ‘தூய்தன்மை’ என்ற தலைப்பில் இடம் பெற்றுள்ளது. முதுமைப்பருவத்தில் மக்களின் கண்கள் தோண்டி எடுக்கப்பட்ட நுங்கின் பகுதிபோல, குழி விழுந்து பொலிவு குன்றித் தோன்றும். இதை உணராத சிற்றறிவினர் பெண்ணின் கண்ணழகில் மயங்கித் தெளிந்த நீர்நிலையில்

பூத்த கருங்குவளை மலர்கள் போன்றவை, துள்ளும் மீன்களைப் போன்றவை, கூர்வேல் போன்றவை எனப் புகழ்ந்து உரைப்பர். நான் இப்போலி அழகில் மயங்கமாட்டேன் என்ற இந்நாலடியாரின் இப்பாடலடிகள் மூலம் ‘கண்ணின் அழகு நிலையற்றது’ எனும் செய்தி பெறப்படுகிறது.

கண்ணைக் குத்திய விரல்கள் :

“விண்குத்து நீள்வரை வெற்ப! களைபவோ
கண்குத்திற் றென்றுதங் கை”⁴⁹

தம்முடைய கை விரல்கள் கண்ணைக் குத்தியது என்பதற்காக மக்கள் யாரும் தம் கைவிரல்களை வெட்டுவதில்லை. அதுபோல, நம்மால் கைவிடுவதற்கு அரிய நண்பரை, அவர் அறியாமல் நமக்குத் துன்பம் செய்தாலும் நாம் நெருங்கிப் பழகாமல் விட்டுவிடக்கூடாது.

இவ்வாறு நட்பிற்கு விளக்கம் கூற வந்த ஆசிரியர் ‘கண்ணை’ எடுத்துக்கூறியது கண்ணின் சிறப்பையும் நட்பின் மேன்மையினையும் நமக்கு உணர்த்துகின்றன.

நான்மணிக்கடிகையில் கண்கள் :

உறுப்புகளில் ‘கண்’ முதன்மையானதாகும். அதைப்போன்று குழந்தையின் முதல் உறவு தாயேயாகும்.

“கண்ணின் சிறந்த உறுப்புஇல்லை, கொண்டாளின்
துன்னிய கேளிர் பிறர் இல்லை”⁵⁰

என்னும் பாடலடிகள்,

“உறுப்புகளில் சிறந்தது கண்
உறவுகளில் சிறந்தவள் தாய்”

என்னும் கருத்தைத் தெளிவுற எடுத்தியம்புகிறது.

இன்னாநாற்பதில் கண்கள் :

கண் இல்லாதவனுடைய அழகும், எண்ணிக்கை தெரியாதவன் போடும் கணக்கும் யாருக்கும் ஒரு நாளும் நன்மையைத் தராது.

“கண்ணில் ஒருவன் வனப்புஇன்னா ஆங்குஇன்னா
எண்ணிலான் செய்யும் கணக்கு”⁵¹

இன்னா நாற்பதின் இப்பாடலடிகள் ‘கண்’ இல்லாதவனுக்கு அழகு இல்லை எனும் கருத்தைத் தெளிவுற விளக்குகின்றது.

திணைமாலை நூற்றைம்பதில் கண்கள் :

திணைமாலை நூற்றைம்பதில் பெண்களின் கண்களை வேலுடன் ஒப்பிட்டு கூறியுள்ளார் ஆசிரியர் கணிமேதாவினார்.

“திங்களுள் வில்லெழுதித் தேராது வேல்விலக்கித்”⁵²

முழுநிலவில் இரண்டு விலகளைப் புருவங்களாக வரைந்து, பிறர்க்குத் தீங்காகும் என்று தெளியாது இரு வேல்களாகிய கண்களை அவ்விலகளுக்கு மாறுபாடாகப் பொருத்தி வைத்துள்ளதாக வருணிக்கிறார்.

“எண்ணுளவால் ஐந்திரண்டு ஈத்தான்கொல் என்னாங்கொல்
கண்ணுளவால் காமன் கணை”⁵³

தலைவியினிடத்துக் காமனின் அம்புகள் ஐந்தும்(முல்லை, அசோகு, நீலம், தாமரை, மாம்பூ) உள்ளதாகவும், அவற்றுள் இரண்டினைக் கண்களாகக் கொண்டுள்ளதாகவும் கூறியுள்ளார். இரண்டு கண்களாகிய அம்பினால் தலைவன் தாக்கப்பட்டதையும் குறிப்பிட்டுள்ளார் ஆசிரியர்.

‘வேல்விழி’ என்னும் சொல் பெண்களின் கண்களுக்கு மிகவும் பொருத்தமான சொல் என்பதால் திணை மாலை நூற்றைம்பது இச்சொல்லை எடுத்தாண்டுள்ளதாகத் தெரிகிறது.

திருக்குறள் கண்ணின் நயன மொழியும் ஓர் உரையாடல்தான் என எடுத்துரைக்கிறது. நாலடியாரின் முதுமைப் பருவத்தில் கண் தோண்டி எடுக்கப்பட்ட நுங்கின் கண் போன்று காட்சியளிக்கின்றது எனக் கூறுகின்றது. நட்புக்குக் கண்ணை எடுத்தாண்டவிதம் கண்களின் மேன்மையை உணர்த்துகின்றது. நான்மணிக்கடிகை உறுப்புகளில் சிறந்தது கண் என விளக்குகிறது. இன்னா நாற்பது கண் இல்லாதவனுக்கு அழகில்லை என்றும் திணைமாலை நூற்றைம்பது வேல்விழி எனப் பெண்களின் கண்களைக் கூறுகிறது.

பக்தி இலக்கியங்களில் கண்கள்

தமிழ், பக்தியின் மொழி என்று சிறப்பித்துக் கூறப்படுகிறது. பக்தியில் கலந்த செய்யுள்கள் தமிழில் அரும்பி மலர்ந்ததுபோல வேறு எந்த மொழியிலும் மலர்ந்ததில்லை. வைணவ இலக்கியங்களிலும் சைவ இலக்கியங்களிலும் ‘கண்’ பெறும் இடத்தைப்பற்றி இக்கட்டுரை அமைகிறது.

சைவ இலக்கியத்தில் கண்கள் :

சமய குரவர்களில் திருநாவுக்கரசர், வாழ்நாள் முழுவதையும் இறைவனுக்காகவே அர்ப்பணித்தார். மனிதர்கள் அகந்தாய்மை பெற தேவாரம் பாடினார்.

பேச்சு வழக்கில் இறைவனைத் தூணிலும் இருப்பான், துரும்பிலும் இருப்பான் என்பார்கள். ஆனால் நாவுக்கரசரோ இறைவனைக் காணாத என் கண்கள் எக்காலத்திலும் உறங்காது என்கிறார்.

“செங்கண் மால்விடை யேறிய செல்வனார்
பைங்கண் ஆனையின் ஈர்உரி போர்த்தவர்
அங்கண் ஞாலம் தாகிய வீரட்டம்
கங்கு லாகஎன் கண்துயில் கொள்ளுமே”⁵⁴

சிவந்த கண்களைப் பெற்ற திருமாலாகிய விடையின் மேலேறிய செல்வரும்; பசிய கண்ணையுடைய யானையின் தோலை உரித்துப் போர்த்தியவரும்; அழகிய இடமகன்ற உலகம் முழுவதும் தன் அருள் நோக்கில் காப்பவருமாகிய பெருமான் உறையுமிடம் வீரட்டமாம். அதனைக் காணாத என் கண்கள் எக்காலத்திலும் உறங்காது.

செங்கண் திருமாலையும், பைங்கண் யானையையும், அங்கண் உலகத்தையும் உணர்த்தினாலும் சிவபெருமானைக் காணாத என் கண்கள் எக்காலத்திலும் உறங்காது எனும் செய்தி ஆய்வினால் பெறப்படுகிறது.

மூன்றாவது கண் : (ஊன்றுகோல்)

இரண்டு கண்களையும் இழந்த சுந்தரர் திருவெண்பாக்கத்தில் வீற்றிருக்கும் இறைவனிடம்,

“மூன்று கண்ணுடை யாயடி யேன்கண் கொள்வ

தேகணக் கவழக் காகில்

ஊன்று கோலெனக் காவதொன் றருளாய்

ஒற்றி யூரெனும் ஊருரை வானே”⁵⁵

என வேண்டுகிறார்.

மூன்று கண்களுடைய இறைவனிடம் ஊன்றுகோல் கொடுத்து காத்தருள்வாய் என வேண்டுகிறார். கண்பார்வையை இழந்த எண்ணற்றோருக்கு மூன்றாவது கண்ணாகக் கருதப்படும் ஊன்று கோலைப் பயன்படுத்தி நடப்பதைச் சுந்தரர் சுட்டுகிறார்.

திருக்கச்சியில் இடது கண்ணும், திருவாரூரில் வலது கண்ணும் பெற்ற சுந்தரர் ஆடிப்பாடி இறைவனைத் துதித்து மகிழ்ந்தார்.

கண்காணிப்பவன் :

உலக உயிர்களையும் பொருள்களையும் கண்காணிக்கின்ற உண்மையான ‘கண்காணி’ யாக இறைவன் இருக்கின்றான்.

அவனுக்கு எங்கும் கண் :

“கண்காணி இல்என்று கள்ளம்பல செய்வார்,
கண்காணி இல்லா இடம்இல்லை காணுங்கால்,
கண்காணி யாகக் கலந்துஎங்கும் நின்றானைக்
கண்காணி கண்டார் களவு ஒழிந்தாரே”⁵⁶

மக்களிலே சிலர் தமது அறியாமையாலும் செருக்காலும் பல வகையான களவுகளை உள்ளத்தின் தீமையாலும் உடலின் வன்மையாலும் செய்கின்றனர். ஆனால் கண்காணியான கடவுள் இல்லாத இடமே இல்லை. அவன் அணு போன்று கண்ணிற்படாமல் மறைவாக இருப்பதால் அவனை ஒளியறிவாலேதான் காணவேண்டும். அவன் கண்காணியாகவே எல்லாப் பொருள்களிலும் கலந்தும் கரைந்தும் உள்ளான் என்பது இதனின்றி புலப்படுகிறது.

குலசேகர ஆழ்வார் :

அருந்தமிழால் அரங்கனைப் பாடிய ஆழ்வார்கள் தம் பாசுரங்களில் கண்களுக்குப் பெரும்பான்மையான இடத்தை நல்கியுள்ளனர். பன்னிரு ஆழ்வார்களுள் குலசேகர ஆழ்வார் பாசுரங்களில் கண்கள் பெறும் இடத்தைப்பற்றி ஆய்வதாக இப்பகுதி அமைகிறது.

கண்ணனின் கண்கள் :

கண்ணன் என்பது சினைப்பெயர். சிறந்த, அழகிய, பெரிய கண்களை உடையவன் என்பதாலே கண்ணன் எனப் பெயர் அமைந்துள்ளது.

“கண்வளரும் கடல்வண்ணர் கமலக் கண்ணும்”⁵⁷

கண்ணனின் கண்களைத் தாமரைக்கு நிகராக உருவகப்படுத்துகிறார். பெரும்பாலும், தாமரை முகம், தாமரைப் பாதம் என்றே இலக்கியங்கள் வர்ணிக்கின்றன. அது போன்றே கண்ணனின் கண்களுக்குத் தாமரை மலர் உருவகிக்கப்படுகிறது.

பிரம்மனின் கண்கள் :

கண்ணபெருமானின் கண்களைப் பாடிய குலசேகர ஆழ்வார் படைப்புக் கடவுளான பிரம்மனின் கண்களையும் பாடியுள்ளார். பிரம்மன் திருமாலின் கமலத்தில் அமர்ந்துகொண்டு எட்டுக் கண்களால் மாலவனைக் கண்ணார கண்டு களிக்கிறார்.

“எம்மாதும் எழிற் கண்கள் எட்டினோடும்
தொழுது ஏத்தி”⁵⁸

இப்பாடலால் பிரம்மனுக்கு நான்கு தலைகள் அதில் எட்டுக்கண்கள் உள்ளன என்பதைத் தெளிவுபடுத்துகிறார்.

கண்ணப்பநாயனாரின் கண்கள் :

வேட மன்னராகிய திண்ணனார் என்னும் கண்ணப்பர் கடவுள்பால் ஈடுஇணையற்ற அளவில் பக்தி கொண்டு, தம் கண்ணையே இடந்து அப்பி அருள் பெற்றுள்ளதைக் கண்ணப்பநாயனார் புராணம் மிகத்தெளிவாக எடுத்துரைக்கின்றது.

இறைவனின் கண்ணிலிருந்து இரத்தம் வழிவதைக் கண்ட கண்ணப்பர் ‘உறுப்புக்கு உறுப்பு அளிப்பதை விடச் சிறந்த மருத்துவம் இல்லை’ என்று உணர்ந்தார்.

“இதற்கினி என்கண் அம்பால்
இடந் தப்பின் எந்தை யார்கண்
அதற் கிது மருந்தாய்ப் புண்ணீர்
நிற்கவும் அடுக்கும் என்று”⁵⁹

‘நான் செய்த மதி நன்று நன்று’ என்று எண்ணிய கண்ணப்பர் சிறிது நேரத்தில் சிவபெருமானுடைய மற்றொரு கண்ணில் உதிரம் ஒழுகக் கண்டார். என்னிடத்தில் இன்னொரு கண் உள்ளது, இதைத்தோண்டி எடுத்து அப்பி இறைவனுடைய துன்பத்தை ஒழிப்பேன் என்று கூறினார்.

‘தானத்தில் சிறந்தது கண்தானம்’ என்பதை உணர்ந்து நாம் ஒவ்வொருவரும் ‘கண்’ தானம் செய்கின்றோம்.

தான் உயிருடன் வாழும் பொழுதே உறுப்புக்கு மாற்று உறுப்பு அளித்த கண்ணப்ப நாயனாரின் செயல் போற்றுதற்குரியது.

பக்தி இலக்கியங்களான சைவ-வைணவ இலக்கியங்களில் கண்கள் இடம்பெற்றுள்ளன. திருநாவுக்கரசர் இறைவனைக் கண்ணாகக் கூறுகிறார். திருக்கச்சியில் சுந்தரர் இடது கண்ணும், திருவாரூரில் வலது கண்ணும் பெற்றார் என்றும், திருமூலரோ இறைவன் கண்காணியாக உள்ளான் என்றும், குலசேகர ஆழ்வார் தாமரைக் கண்களைக் கொண்டவன் திருமால் என்றும் கூறியுள்ளனர். பிரம்மனுக்கு எட்டு கண்கள் என முதல் திருமுறை 649 ஆம் பாடல் உறுதிபடுத்துகிறது; ‘கண்தானம் செய்வீர்’ என்ற வாசகம் கண்ணப்ப நாயனாரால் தெளிவாக விளக்கப்படுகிறது.

காப்பியங்களில் கண்கள்

அடுத்தது காட்டும் பளிங்குபோல ஒவ்வொரு மனிதனை அளக்கின்ற அளவுகோல் அவரவர் கண்களாகும். கண்களைக் கொண்டே ஒருவன் இன்பத்தில் இருக்கின்றானா, அல்லது துன்பத்தில் இருக்கின்றானா, கள்வனா, நல்லவனா எனக் கண்டு கொள்ளலாம். காப்பியங்கள் கண்களைப் பலவாறு வர்ணித்துப் பேசுகின்றன.

சிலம்பில் கண்கள் :

சிலம்பில் சலவையாளர்கள் இடும் சலவைக்குறி கண்ணெழுத்து என்று குறிக்கப்படுகிறது.

“கண்ணெழுத்துப் படுத்த எண்ணுப் பல்பொறி”⁶⁰

கண்ணெழுத்து - குறியீட்டு எழுத்து.

கண்ணால் பார்த்து அறிந்து கொள்ளும் எழுத்து கண்ணெழுத்துக்குப் பார்வைதான் அடிப்படை. படிப்பு அடிப்படை அல்ல எனும் செய்தி சிலம்பில் பெறப்படுகிறது.

அறைக்கண் கரும்பு :

அறை : அறுத்தலை உடையது

கணு : கண் + உ

அறைக்கண் : கரும்பில் இருக்கும் கணு

“ஐவன வெண்ணெலு மறைக்கட் கரும்பும்”⁶¹

கரும்பின் இடையிடையே கணு இருக்கும். அங்ஙனம் இடையே வருவதால் அறை என்றும் அவ்வாறு கரும்பை இடையிடையே அறுத்த கண், ‘அறைக்கண்’ என்றும் கூறப்படும்.

குறுங்கண் :

இன்றைய நாளில் ‘சன்னல்’ என்பதற்கு ஈடான பழந்தமிழ்ச்சொல் ‘குறுங்கண்’ என்பதாகும்.

குறு+கண் - குறுங்கண்

“குறுங்கண் அடைக்கும் கூதிர்க்காலையும்”⁶²

குறுகிய கண்களை உடையது ஆதலால் சாளரத்தைக் குறுங்கண் என்றனர் தமிழர்.

அழுகை, சிரிப்பு :

குறிப்பிட்ட சூழலில் கண்ணகி, மாதவி இருவரது கண்களும் நேர் எதிரான பொருள்களைத் தருகின்றது.

“கண்ணகி கருங்கண்ணும் மாதவி செங்கண்ணும்”⁶³

கண்ணகியின் அழுகை கோவலனை இழந்த, இழப்பின் அடிப்படையில் பிறந்தது. மாதவியின் அழுகை கோவலனது கூட்டம் பெற்ற மகிழ்ச்சிக் கண்ணீராக அமைகின்றது.

கண்ணகியின் அழுகையும் மாதவியின் ஆனந்தக் கண்ணீரையும் இணைத்து, அழுதாலும் கண்ணீர் தோன்றும் சிரித்தாலும் கண்ணீர் தோன்றும் எனக் கண்களின் தன்மையை விளக்குகிறார் இளங்கோவடிகள்.

மணிமேகலையில் கண்கள் :

தத்தரி நெடுங்கண் :

தத்தரி = தத்து + அரி

விழிதத்துதலாவது குதித்துத் குதித்து அங்கும் இங்கும் ஓடுதல்

“தத்தரி நெடுங்கட் டமைக டோழி”⁶⁴

எனவரும் இத்தொடரில் கண்ணின் அழுகைக் கூற ‘தத்தரி நெடுங்கண்’ எனும் சொல்லாட்சி பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

தத்தக்கூடிய வரி படர்ந்த நெடிய ‘கண்’ என்பது இதன் பொருளாகும்.

கண்மணி :

ஒரு பெண்ணிற்குக் கண் போன்றவன் கணவன். மணிமேகலையும் கணவனின் முக்கியத்துவத்தை எடுத்துரைக்கிறது.

“கண்மணி யனையான் கடிதீங் குறுகெனப்”⁶⁵

என ஆதிரை, தனது கணவன் கண்ணிலுள்ள மணி போன்றவன் திரும்பி வருவான் என்பதாகக் கூறப்படுகிறது.

கம்பராமாயணம் :

காதல் என்பதே காப்பியத்திற்கு உரிய சிறப்புமிக்க உணர்ச்சியாகும். இராமன், சீதை சந்திப்பைக் காட்டும் கம்பர்,

“எண்ணஅரு நலத்தினாள் இணையள்நின்றுழி
கண்ணொடு கண்இணை கவ்வி ஒன்றைஒன்று
உண்ணவும் நிலைபெறாது உணர்வும் ஒன்றிட
அண்ணலும் நோக்கினான் அவளும் நோக்கினாள்”⁶⁶

மிதிலையின் வீதி வழியே சென்று கொண்டிருந்த இராமனும், கன்னிமாடத்து உம்பரில் நின்று கொண்டிருந்த சீதையும் ஒருவரையொருவர் கண்டு அன்பால் இருவர் உள்ளமும் கலந்த உள்ளத்துப் புணர்வை ‘கண்ணொடு கண்இணை கவ்வி’ என்ற வரிகளால் விளக்குகிறார்.

ஆயிரம் கண் :

இந்திரன் உடல் முழுவதும் ஆயிரம் கண் பெற்ற செய்தியைக் கம்பராமாயண கிளைக்கதை மிக அழகாக விளக்குகிறது.

“கண்தாம் அவை ஆயிரமும் கதுவ
கண்தாமரை போல் கருஞாயிறு எனக்
கண்டான் இமையோர் இறை - காசினியின்
கண்தான் அருநான் மறையின் கனியை”⁶⁷

என்ற இப்பாடலில் எல்லாம் ‘கண்’ மயமாக உள்ளதாக குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இந்திரன் உடலில் கௌதமரின் சாபத்தால் என்ன விளைந்தது என்பதை இராமன் நன்றாக அறிவான்.

‘ஆயிரம் மாதர்க்கு உள்ள அறிகுறி உனக்கு உண்டாகும்’ என்று அகலிகையின் கணவரான கௌதம முனிவர் சாபம் இட்டார். ஆயிரம் கண்கள் உனக்கு உண்டாகுக என்று சாபம் இடவில்லை. கம்பர், முனிவரின் சாபச்சொற்களை அவ்வாறே கையாளவில்லை. பெண்குறியைக் கண்ணாகவே குறிப்பிடுகிறார்.

‘பெண்குறி’ என்று அறிமுகப்படுத்துதல் அநாகரிகம் என நினைத்த கவிச்சக்கரவர்த்தி ‘கண்கள்’ என்றே குறிப்பிடுகிறார்.

மறை உறுப்பை மனிதனின் முக்கிய உறுப்பாக உருவகித்துள்ள கவிச்சக்கரவர்த்தி கம்பனின் திறம் போற்றுதற்குரியது.

காப்பியங்களில் கண்கள் எனும் தலைப்பில் சிலம்பு, மணிமேகலை, கம்பராமாயணத்தில் ‘கண்ணெழுத்து’, ‘அறைக்கண்’, ‘குறுங்கண்’, ‘கருங்கண்’, ‘செங்கண்’, ‘தத்தரி நெடுங்கண்’ எனும் சிறந்த சொல்லாட்சிகளைக் கவிஞர்கள் காப்பியங்களில் பயன்படுத்தியுள்ளனர்.

சிற்றிலக்கியத்தில் கண்கள்

சிற்றிலக்கியத்தைப் ‘பிரபந்தம்’ என்று வழங்கும் வழக்கு உள்ளது. பிரபந்தம் என்பதற்கு 96 வகைப்பட்ட நூல், இசையுறு, கட்டுரை எனத் தமிழ்ப்பேரகராதி பொருள் கூறுகிறது. மனித வாழ்வுடன் ஒட்டி உறவாடும் இலக்கியங்களும் ‘கண்’ என்ற சொல்லிற்கு மிகுந்த முக்கியத்துவம் கொடுத்துள்ளன. சிற்றிலக்கியத்தில் ‘கண்’ எத்தகைய சிறப்பிடம் பெற்றுள்ளது என்பதைக் காணலாம்.

கலிங்கத்துப்பரணி :

கலிங்கத்துப்பரணியில் ‘கடைதிறப்பு’ எனும் பகுதி பெண்களின் கண்களைப் பலவாறு வர்ணித்துள்ளது.

மன்மதனின் மலர்க்கணை போன்று மகளிரின் கண்கள் உள்ளன. அக்கண்கள் பாற்கடலில் தோன்றிய நஞ்சுபோலவும் அமுதம் போலவும் இருப்பதாகக் கணவர் கருதுகின்றனர் எனக் குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

“கடலில் விடம்என அமுதுஎன மதனவேள்

கருதி வழிபடு படையொடு கருதுவோர்

உடலின் உயிரையும் உணர்வையும் நடுவுபோய்

உருவும் மாதர்விழி உடையவர்! திறமினோ!”⁶⁸

மகளிரின் ஒரு பார்வை, நோய் செய்கின்றது; மற்றொன்று, மருந்தாக இருக்கின்றது. மன்மதனின் மலர்க்கணை ஆடவரின் உயிரையும் உணர்வையும் அழித்தல்போல அப்பெண்களின் கண்கள் கணவரின் உயிரையும் உணர்வையும் ஊடுருவிச் செல்வனவாயிருந்தன.

இத்தகைய கண்களை உடையவர்களே! உங்களின் கதவைத் திறந்திடுங்கள்!.

“இருநோக்கு இவள்உண்கண் உள்ளது ஒருநோக்கு

நோய்நோக்கு ஒன்று அந்நோய் மருந்து”⁶⁹

என்ற குறட்பாவும் கலிங்கத்துப்பரணி, கருத்தோடு ஒத்துள்ளது.

காதளவு விழி :

பெண்களுடைய கண்களை விளக்கும் கலிங்கத்துப்பரணி காதைத் தொடும் அளவிற்கு நீண்ட விழிகள் எனக் கூறுகின்றது.

“காதளவு அளவெனும் மதர்விழிக்

கடலமுது அனையவர்! திறமினோ!”⁷⁰

காதை அளாவும் நீண்ட விழிகளை உடைய பெண்களே, கடலில் தோன்றிய அமுதம் போல வாழ்வு அளிக்கக்கூடிய நீங்கள் கதவைத் திறவுங்கள் என்று காதளவு ஓடிய கண்கள் எனக் கூறியுள்ளமை நினைக்கத்தக்கது.

பிள்ளைத்தமிழ் :

குழந்தைப் பருவ நிகழ்ச்சிகள் மூலம் அரிய பெரிய சாதனைகளைப் புலவர்கள் எளிய பாடல் வரிகள் மூலம் விளக்கிக் கூறுவர். பிள்ளைத்தமிழில் ‘கண்’ என்ற சொல் பயின்று வந்துள்ளமை:

முருகனின் தோற்றம் :

முருகனின் தோற்றம் அழகு வாய்ந்தது. பார்ப்பவர் கண்களைத் தன்னகத்தே வசப்படுத்தக்கூடியது.

“நின்னை பொருட்படுத் தொருவிரற்றலைச்சுட்டி
நீள்கழுற் றாள் உதைந்து
நெடுமலர்க் கண்பிசைத் தழுதழு தழைத்தனன்”⁷¹

என்னும் பாடலடிகள் முருகன், நிலவினை ஒரு பொருள் என்று நினைத்துத் தன்னுடைய விரலினை நீட்டி சுட்டிக்காட்டுகின்றான். நீண்ட கழல்களை அணிந்த கால்களைக் கசக்கியும், கண்களைக் கையால் பிசைந்து கொண்டும் அழுகிறான்.

இந்தக் காட்சி மூலம் குழந்தைகள் கண்களைக் கையால் பிசைந்து கொண்டு அழும், என அழுகைக் காட்சியை ஆசிரியர் நம் மனக் கண்முன் நிறுத்துகின்றார்.

அபிராமி அந்தாதி :

அபிராமி அந்தாதி, அம்பிகையின் ‘கடைக்கண்’ பார்வையின் மேன்மையினை எடுத்துரைக்கிறது.

“தனம் தரும், கல்வி தரும், ஒரு நாளும் தளர்வறியா
மனம் தரும், தெய்வ வடிவும் தரும், நெஞ்சில் வஞ்சம்இல்லா
இனம் தரும், நல்லன எல்லாம் தரும் அன்பர் என்பவர்க்கே
கனம்தரும் பூங்குழலாள் அபிராமி கடைக்கண்களே”⁷²

என்ற பாடலில், அம்பிகையின் கடைக்கண் பார்வை நம்மீது பட்டால்கூட போதுமானது. அபிராமி அம்பிகையின் கடைக்கண் பார்வையானது மெய்யடியார்களுக்குச் செல்வத்தைக் கொடுக்கும், கல்வியைக் கொடுக்கும், ஒருபோதும் தளராத ஊக்கத்தைக் கொடுக்கும், தேவ வடிவமும் கொடுக்கும், வஞ்சகம் இல்லாத உறவினர்களைக் கொடுக்கும். மேலும் எவை எல்லாம் நல்லனவோ அவை அனைத்தையும் தரும் எனக் குறிக்கப்படுகிறது.

அபிராமி அந்தாதியினால் அபிராமி அன்னையின் கடைக்கண் பெருமையை அறிய முடிகிறது.

தமிழ்விடு தூது :

தூது இலக்கியங்களுள் தலைசிறந்ததாகக் கருதப்படும் தமிழ்விடுதூது இலக்கியத்தில் கண்கள் பற்றிய செய்திகள் பல கண்ணிகளில் இடம் பெற்றுள்ளன.

“காக்கும் அரிபுனைந்த கண்மலரும் காதலொடு

சாக்கியர் தாம்சாத்திய பூந்தண் மலரும் போக்கியமா”⁷³

என்ற பாடலடிகள் கண்மலரின் சிறப்பினைச் சுட்டுகிறது.

‘காக்கும் அரிபுனைந்த கண் மலரும்’ என்ற அடியில் திருமால் உயிர்களைக் காக்கும் கடமை உள்ளவன். எனவே காக்கும் அரி எனப்பட்டது. இத்திருமால் துருவாச முனிவர் சாபத்தால் ஒளிமங்கிப்போன தனது சக்ராயுதத்தின் வலிமையை மீண்டும் பெற ஆயிரம் தாமரை மலர் கொண்டு சிவபெருமானை அருச்சிக்கும்போது பூசையில் ஒரு மலர் குறையவே தமது தாமரை மலர்க்கண்ணையே அகழ்ந்து அருச்சித்த செய்தி தமிழ்விடுதூது 145 ஆம் பாடல் வரி மூலம் உணர்த்தப்படுகிறது.

‘தாமரைக்கண்ணான்’ என்ற பெயர் திருமாலுக்கே உரிய சிறப்புப் பெயராகும். இதனைத் ‘தமிழ்விடுதூது’ உறுதிபடுத்துகிறது.

சிற்றிலக்கியங்களில் கண்கள் - சிற்றிலக்கியங்களில் ஒன்றான கலிங்கத்துப்பரணி மகளிரின் ஒரு பார்வை, நோய் செய்கிறது என்றும், மறுபார்வை மருந்தாகிறது என்றும் உரைக்கிறது. மற்றொரு பாடல், காதளவு ஓடிய கண்கள் என விளக்கம் தருகிறது. அபிராமி அன்னையின் கடைக்கண் பார்வையின் மேன்மையினை விளக்குகிறது அபிராமி அந்தாதி. தாமரைக்கண்ணான் என்ற சிறப்புப்பெயர் திருமாலுக்குப் வழங்கப்படுவதை ஆய்வினால் உய்த்துணரப்படுகிறது.

நாட்டுப்புறவியலில் கண்கள்

மனித இனம் தன் சிந்தனைத் திறனை வளர்க்க முற்பட்டபோதே வாய்மொழி இலக்கியங்களும் தோன்றிவிட்டன. மனிதர்கள் தம் மனக்கருவறையில் கருக்கொண்டு உருப்பெற்று உயிர்பெற்று உலாவரும் உள்ளத்தின் உண்மையான வெளிப்பாடுகளே நாட்டுப்புற இலக்கியங்களாகும். நாட்டுப்புறவியலில் ‘கண்கள்’ என்னும் தலைப்பில் பலவாறு ஆராயப்படுகிறது.

தாலாட்டுப் பாடல்களில் கண்கள் :

தாலாட்டுப் பாடல்களில் குழந்தைகள் அழும்போது தாய் பலமுறை ‘கண்ணே’ என்ற சொல்லைப் பயன்படுத்துவதை அறிய முடிகிறது.

“என் கண்ணே நீஉறங்கு
என்கண்மணியே நீஉறங்கு
என்கண்ணே கதைகேளு
என்காரணமே சொல்கேளு”⁷⁴

‘கண்கள் ஆயிரம் கதை பேசும்’ அதுபோல தாலாட்டுப்பாடல்களில் கண்கள் பற்றிய காட்சிகள் இருப்பதைப் பலவிடங்களில் காணலாம்.

‘கண்ணே’ என்பதன் பொருள் கண்களின் மேல் அவற்றைப் பாதுகாக்கும் அரண் போன்று இமைகள் அமைந்துள்ளன. அவை மேலிமை, கீழிமை என்பதாகும். ஒரு குழந்தைக்கு மேலிமை, கீழிமை போன்று பாதுகாப்புக் கொடுப்பவர்கள் பெற்றோர்கள் ஆவர் என்பதாகும். அவர்கள் குழந்தையைத் தன் கண்களாகவே பாவித்து ‘கண்ணே’ எனத் தாலாட்டுப் பாடுவார்கள், நாட்டுப்புற மக்கள்.

கண்ணேறு கழித்தல் :

கண்ணால் விளையும் தீமையை வடமொழியில் ‘திருஷ்டி’, ‘தோஷம்’ என்பர். தமிழ்மொழியில் ‘கண்ணேறு’ என்பர்.

நாட்டுப்புற மக்களின் நம்பிக்கை என்னவெனில், சில கண்களுக்குத் தீமை விளைவிக்கும் ஆற்றல் உண்டு. தீமையை விளைவிக்கும் கண்களின் பார்வை பட்டாலே போதும், பார்க்கப்பட்ட பொருள் எதுவாயினும், அதாவது, உயிருள்ள பொருளாயினும் உயிரற்ற பொருளாயினும் கேடுற்று அழியும் என்பது உறுதியாகும்.

தானும் தன் கணவனும் மகிழ்ச்சியாக இருந்ததைக் கண்ட சண்டாளி ஒருத்தியின் கண்பட்டேதான் கணவனை இழக்க நேர்ந்தது என ஒரு விதவை நம்புவதை,

“சீலம் பலகயில செவந்திப்பூ மெத்தயில
சீமானும் செல்வியும் சேர்ந்து விளையாடயிலே
எந்தச் சண்டாளி பார்த்தாளோ
சீலம் பலகவிட்டு செவந்திப்பூ மெத்தவிட்டு
இப்ப சீமான் தப்பவிட்டு நான் தேங்கி அழுகிறேனே”⁷⁵

என்ற நாட்டுப்புறப்பாடல் வரிகள் கண்ணேற்றினால் விளையும் தீமையை உணர்த்துகிறது.

நாட்டுப்புற மருத்துவ முறைகளில் கண்கள் :

‘நோயற்ற வாழ்வே குறைவற்ற செல்வம்’ என்ற பழமொழிக்கேற்ப பண்டைக் காலம் முதல் தற்காலம் வரையில் ஒவ்வொரு மனிதனும் நோயின்றி வாழவே விரும்புகின்றான். நாட்டுப்புற மக்கள் இயற்கையில் கிடைக்கின்ற பொருட்களை வைத்துக் கொண்டு நோயைத் தடுத்து, வந்த நோயைப் போக்கி வாழும் தன்மையை உணர்ந்து மருத்துவம் செய்து வந்தனர்.

மனித உறுப்புகளில் மிக முக்கியமான பகுதி கண்ணாகும். இவ்வறுப்புகளில் சிறிதளவு துன்பம் ஏற்பட்டாலும் மனிதர்கள் இயங்க முடியாத நிலை உருவாகிறது. அப்படிப்பட்ட கண்ணுக்கு வலி ஏற்பட்டால் அதனைச் சரிசெய்ய நாட்டுப்புற மருத்துவ முறைகள் உள்ளன.

கண்ணில் தூசு, வலி, வீக்கம் போன்றவற்றைச் சரிசெய்ய நாட்டுப்புற மக்கள் தேங்காய்ப்பாலைத் (ஒரு தம்ளர்) துணியில் கட்டி, கண்ணில் சிறிதளவு ஊற்ற வேண்டும். இவ்வாறு செய்வதால் கண் வலியினைக் குணமடையச் செய்யலாம். இம்மருத்துவ முறையினைத் தினந்தோறும் நான்கு நேரம் (காலை, மதியம், மாலை, இரவு) ஆகிய நேரங்களில் தொடர்ச்சியாக ஊற்றினால் கண் வலியினைத் தீர்க்க முடியும் என்பதை அறிய முடிகிறது.

கண் நோயினைச் சரி செய்ய சிறிதளவு கறிவேப்பிலையை வேகவைத்து, நன்றாக அரைத்து, துணியில் கட்டி சாறெடுத்து, மூன்று துளி அளவு கண்ணில் ஊற்ற வேண்டும். இவ்வாறு தினந்தோறும் மூன்று நேரம் கண்ணில் விட வேண்டும் என்கின்றனர். மேலும் தாய்ப்பால் (கால் சங்கு அளவு) இரண்டு நேரம் ஊற்ற வேண்டும்.

நாட்டுப்புற மக்கள் ‘நோய்நாடி நோய் முதல் நாடி அதுதணிக்கும் வாய்நாடி வாய்ப்பச் செயல்’ எனும் குறட்பாவிற்கு ஏற்ப கண்ணோய் வருவதற்கு முன்பே பாதுகாப்பான நாட்டுப்புற மருத்துவ முறைகளால் பாதுகாத்து வருகின்றனர் என்பதை அறிய முடிகிறது.

கவிதைகளில் கண்கள்

இறைவனுடைய எழில்மிகு படைப்புகளில் கண்களால் உயிர்கள் அடையும் இன்பமும் பயனும் அளவிடற்கரியது. ஒவியங்களும், புலவர்களும் கண்ணில் அழகை பலவாறு விளக்குகிறார்கள். கண் இல்லையேல் காட்சி இல்லை. காட்சி இல்லையேல் அறிவு விளக்கம் இல்லை. கண்கள் பற்றி எழுதாத கவிஞர்களே இல்லை. அத்தகு கவிஞர்கள் எழுதிய கவிதைகளில் கண்கள் குறித்து ஆய்வதாக இக்கட்டுரை அமைகிறது.

கண்ணம்மா :

கவிஞர்களில் தலைமை இடம் பெறுபவர் பாரதியார். பார் முழுவதும் தம் கவிதைத் தீயைப் பரப்பியவர். கண்கள் பற்றி பாரதி குறிப்பிடுகையில் ‘கண்ணம்மா என் குழந்தை’ என்ற தலைப்பில் குழந்தையின் கண்களில் நீர் வடிந்தால் தன் நெஞ்சில் உதிரம் கொட்டுவதாகப் பாடுகிறார்.

“உன் கண்ணில் நீர்வழிந்தால் என்னெஞ்சில்
உதிரம் கொட்டுதடி”⁷⁶

என்ற பாடல் வரிகள் கண்களின் கலக்கத்தை எடுத்துரைக்கிறது.

கடைக்கண் பார்வை :

உறுப்புகளில் முதலிடம் பெறுவது கண்கள். தலைவியின் கடைக்கண் பார்வை தலைவனுக்குப் பேரின்பத்தைத் தருகின்றது.

“கண்ணின் கடைப்பார்வை காதலியர் காட்டிவிட்டால்
மண்ணில் குமரருக்கு மாமலையும் ஓர்கடுகாம்”⁷⁷

பாரதிதாசன் இக்கவிதை வரிகள் ஓராயிரம் வார்த்தைகளில் பேச வேண்டியதை ஒரே பார்வையில் கண்களால் பேசிவிடலாம் என்பதை உட்பொருளாகக் கொண்டுள்ளது.

விழியின் மொழி :

கவிப்பேரரசு வைரமுத்து ‘அலைகள் ஓய்வதில்லை’ என்ற திரைப்படப்பாடலில் விழியின் மொழியினைப் பேசுகிறார்.

“விழியில் விழுந்து
இதயம் நுழைந்து
உயிரில் கலந்த உறவே”

காதலுக்கு முதல் நுழைவாயில் ‘கண்கள்’ என்பதை இவ்வரிகள் மூலம் விளக்குகிறார்.

மைஅழகு :

ஒப்பனை என்பது அழகுணர்வின் வெளிப்பாடு. கண்ணுக்கு மையிடுதல் மேலும் அழகு சேர்க்கும் என்பதை உணர்ந்த கவிப்பேரரசு,

“கண்ணுக்கு மை அழகு
கவிதைக்குப் பொய் அழகு”

எனப் பாடியுள்ளார்.

மீன்கொடி :

தமிழகத்தின் மூவேந்தர்களையும் இணைத்து ஒரு இனிமையான காதல் பாடலைத் தந்துள்ளார் கவிஞர் வாலி,

“மதுரையில் பறந்த மீன்கொடியை உன்
கண்களில் கண்டேனே”

இவ்வரிகள் பாண்டியரின் கொடியாகிய மீன்கொடியைத் தலைவியின் கண்களில் கண்டதாகப் பாடும் புலவரின் தமிழ்த்திறம் போற்றுதற்குரியது.

மலர்களும் கண்களும் :

‘தெய்வத்தாய்’ என்ற திரைப்படத்தில் பெண்களின் கண்களுக்கு மலரை ஒப்பிட்டு கண்களுக்குப் பெருமை சேர்த்துள்ளார் வாலி,

“ஒரு பெண்ணைப் பார்த்து
நிலவைப் பார்த்தேன்,
நிலவில் குளிரில்லை அவள்
கண்ணைப் பார்த்து
மலரைப் பார்த்தேன்
மலரில் ஒளியில்லை”

நிலவின் குளிரையும் மலரின் ஒளியையும் ஒருங்கே பெற்றவைப் பெண்களின் கண்களாகும் எனப் பாடுகிறார் கவிஞர் வாலி.

கறுப்பு வெள்ளைப் பூக்கள் :

நா. முத்துக்குமார் தமது திரைப்படப் பாடலில் தலைவியின் கண்களை வருணிப்பதில் புதுமையைக் கையாண்டுள்ளார்.

“கறுப்பு வெள்ளைப் பூக்கள் உண்டா?
உன் கண்ணில் நான் கண்டேன்
உன் கண்கள் வண்டை
உண்ணும் பூக்கள் என்பேன்”

தலைவியின் கண்கள் வண்டை உண்ணும் பூக்கள் என நிற அடிப்படையிலும் அழகியல் தன்மையுடனும் வருணித்துள்ளார்.

சங்க இலக்கியத்தில் மிகச் சிறந்த சொல்லாட்சியான ‘உண்கண்’ என்னும் சொல்லை ‘வண்டை உண்ணும் பூக்கள்’ கூறுமளவிற்குச் சிறந்த பாடல் வரிகளைப் பயன்படுத்தியுள்ளார் கவிஞர்.

பேருந்து இளைஞன் :

தற்கால இளைஞன் பேருந்து நிலையச் சுவரில் எழுதியிருக்கிறான்.

“விளக்கில் விழுந்த
விட்டில் பூச்சியாய்த் துடிக்கிறேன் - அவள்

விழியில் விழுந்த நாள் முதல்”

பெண்ணின் விழியில் விழுந்து விட்டில் பூச்சிகள் போல ஆண்கள் தவிப்பதை அழகான வரிகள் மூலம் விளக்குகிறான் பேருந்து இளைஞன்.

“என்னை ஏன் கைது செய்கிறீர்கள்?

என்னைப் பின் தொடரும்

அவள் விழிகளை முதலில்

விலங்கிடுங்கள்”

என்ற வரிகளும் விழியின் வீச்சினை உணர்த்துகின்றது.

மேலோர் நினைப்பர் :

‘திருவிளையாடல்’ படத்தில் தலைவன், தலைவி பேசிக் கொண்டிருக்கும் போது கண்கள் பற்றிய இலக்கியக் காட்சிகள் இடம்பெறுகின்றன.

தலைவன், தன்னைவிட்டு பொருள் தேடச் சென்றான். நெடுநாட்கள் கழித்து மீண்டும் வீடுவந்து இருந்த நாட்களிலெல்லாம் அவன் பாதங்களுக்குப் பணிவிடை செய்கிறாள் தலைவி. அவன் மீண்டும் பொருள் தேடப் புறப்படும் நேரம் வந்துவிட்டதால் விடை பெற்றான். தலைவனின் பாதங்கள் முன்னோக்கி செல்கிறது. ஆனால் அவன் கண்களோ பின்னோக்கி செல்கிறது.

“கீழோர் மறப்பர் (பாதங்கள்)

மேலோர் நினைப்பர்” (கண்கள்)

தலைவன் வந்து தங்கியிருந்த நாட்களில் எல்லாம் பணிவிடை செய்த பாதங்கள் இரக்கமின்றி செல்கிறது. ஆனால் எவ்வித பணிவிடை செய்யாத அவர் கண்கள் என்னிடம் கருணை காட்டுகிறது என்பது நினைக்கத்தக்கது.

தமிழர்கள் மனிதனுடைய பண்பு நலனுக்கு கண்ணை
மறைபொருளாகக் காட்டியுள்ளனர்.

கவிதைகளில் கண்கள்: பாரதியார், 'கண்ணம்மா என் குழந்தை'
என்ற தலைப்பில் கண்களின் கலக்கத்தைக் குறிப்பிடுகிறார். பாரதிதாசன்
கடைப்பார்வையின் பேரின்பத்தைக் கூறுகிறார். வைரமுத்து விழியின்
மொழியைப் பேசுகிறார். கவிஞர் வாலியவர்கள் பாண்டியனின் மீன்
கொடியைக் கண்களில் காண்பதாகக் கூறுகிறார். நா.முத்துக்குமார்
அவர்கள் கண்களைக் கறுப்பு வெள்ளைப் பூக்கள் என்கிறார்.
திருவிளையாடல் படக்காட்சி கண்களின் கருணையை விளக்குகிறது.

தொகுப்புரை

- 'கண்' என்பது பலபொருளொரு சொல். ஐம்புலன்களில் கண்களின்
காண்திறம் (83.33%) மிகப்பெரியதாகும் எனும் செய்தி
பெறப்படுகிறது.
- நிகண்டுகளும், அகராதிகளும் 'கண்' என்ற சொல்லுக்குப் பலவாறு
விளக்கங்களைத் தருகிறது.
- தொல்காப்பியம் 'கண்' என்ற சொல்லுக்கு 'நாட்டம்' என்ற
சொல்லையும், பன்மையைக் குறிக்கும் ஒருமைச் சொல் எனவும்
விளக்கம் தருகிறது.
- சங்க இலக்கியங்கள், 'உண்கண்', 'மழைக்கண்' என்ற தலைசிறந்த
சொல்லாட்சிகளைப் பயன்படுத்தியுள்ளன. சங்ககால மக்கள் கண்
மருத்துவம் அறிந்திருந்தனர். கண்களைப் பிடுங்கி தண்டனை
அளித்தனர். மேலும் கண்களை நிழற்படக் கருவியாகப் பயன்படுத்தி
வந்தனர் எனும் செய்தி ஆய்வின் மூலம் பெறப்படுகிறது.
- திருக்குறள் கண்ணின் நயன மொழியும் ஓர் உரையாடல்தான் என
எடுத்துரைக்கிறது.

- தேவாரம், கண்பார்வையை இழந்த எண்ணற்றோருக்கு ‘மூன்றாவது கண்’ ஊன்றுகோல் எனத் தெளிவாக விளக்குகிறது.
- உறுப்புக்கு மாற்று உறுப்பு அளித்த கண்ணப்ப நாயனாரின் ‘கண்தானம்’ போற்றுதற்குரியது எனும் செய்தி ஆய்வின்மூலம் பெறப்படுகிறது.
- காப்பியங்கள் ‘எறிகண்’, ‘குறுங்கண்’, ‘தத்தரி நெடுங்கண்’ எனும் சிறந்த சொல்லாட்சிகளைப் பயன்படுத்தியுள்ளன.
- சிற்றிலக்கியங்களில் ஒன்றான அபிராமி அந்தாதி அன்னையின் ‘கடைக்கண்’ பார்வையின் மேன்மையினைப் பலவாறு விளக்குகிறது.
- நாட்டுப்புற மக்கள் கண்களால் விளையும் தீமையை அறிந்து ‘கண்ணேறு கழித்தல்’ எனும் சடங்கைச் செய்து வந்தனர் எனும் செய்தி ஆய்வின் மூலம் உணரமுடிகிறது.
- பாரதி, பாரதிதாசன் கவிதைகளில் ‘கண்கள்’ சிறப்பிடம் பெறுவதை அறிய முடிகிறது. வைரமுத்து, வாலி, நா.முத்துக்குமாரின் திரையிசைப் பாடல்களில் ‘கண்கள்’ பெறுமிடம் ஆய்வின் மூலம் விளக்கப்படுகிறது.

இறுதியாக,

“கண்கள் இல்லை என்றால்
காட்சி இல்லை
காட்சி இல்லை என்றால்
இவ்வுலக இன்பங்கள் இல்லை”

என்ற வரிகளை உணர்ந்த தமிழர்கள் ‘கண்களைப்’ போற்றி பாதுகாத்து வந்தனர் என்னும் செய்தி இவ்வியலின் மூலம் தெளிவுற அறிய முடிகிறது.

எண் விளக்கம்

1. மா.கார்த்திகேயன், ஜெ.கணேஷ், பெ.கணேச முருகன், பஸ்துறை நோக்கில் கண்கள், ப. 88.
2. கவிஞர் கண்ணதாசன், ஆடவர் மங்கையர் அங்க இலக்கணம், ப. 12.
3. மேலது, ப. 13.
4. மேலது, ப. 71.
5. மேலது, ப. 71.
6. ச.வே.சுப்பிரமணியன், தமிழ் நிகண்டுகள் (தொகுதி -1), ப. 44.
7. மேலது, ப. 339.
8. மேலது, ப. 339.
9. மேலது, ப. 661.
10. ச.வே.சுப்பிரமணியன், தமிழ் நிகண்டுகள் (தொகுதி-2), ப. 301.
11. மேலது, ப. 598.
12. மேலது, ப. 598.
13. மேலது, ப. 598.
14. மேலது, ப. 598.
15. மேலது, ப. 800.
16. கழகப் புலவர் குழுவினர் தொகுத்தது, கழகத் தமிழ் அகராதி, ப. 271.
17. க்ரியா, க்ரியாவின் தற்கால தமிழ் அகராதி, பக். 330-331.
18. ஆசிரியர் குழு (செந்தமிழறிஞர். மாருதிதாசன், கே.மாணிக்க முதலியார், என்.அங்கமுத்து, என்.கலைவாணி, எஸ். பத்மாவதி) நர்மதாவின் தமிழ் அகராதி, ப. 209.
19. கு. இன்னாசி, வீரமாமுனிவர் அருளிய சதுரகராதி, ப. 43.
20. மேலது, ப. 201.
21. ஈக்காடு சபாபதி முதலியார், ஸ்ரீ மகள் தமிழ் அகராதி, ப. 110.
22. வெ.முருகன், பால்ஸ் தமிழ் - தமிழ் - ஆங்கில அகராதி, ப. 158.

23. சே.ரா.சுப்பிரமணியக்கவிராயர், தமிழ்ச்சொல்லகராதி,
ப. எங்க(731).
24. முனைவர். இராதிகாதேவி, சங்க இலக்கியத்தில்
சொற்பொருண்மை, பக். 78-79.
25. ச.வே. சுப்பிரமணியன், தொல்காப்பியம் தெளிவுரை, ப. 404.
26. கி.வா. ஜகந்நாதன், திருக்குறள் ஆராய்ச்சிப் பதிப்பு, ப. 575.
27. ச.வே. சுப்பிரமணியன், தொல்காப்பியம் தெளிவுரை, ப. 590.
28. மேலது, ப. 30.
29. மேலது, ப. 218.
30. மேலது, ப. 206.
31. வித்துவான் எச். வேங்கடராமன், நற்றிணை மூலமும் உரையும்,
ப. 38.
32. உ.வே. சாமிநாதையர், ஐங்குறுநூறு, ப. 106.
33. உ.வே. சாமிநாதையர், குறுந்தொகை, ப. 381.
34. இரா. செயபால், சங்க இலக்கியம் அகநானூறு (புத்தகம்-2), ப.784.
35. உ.வே. சாமிநாதையர், ஐங்குறுநூறு, ப. 154.
36. மேலது, ப. 129.
37. இர. பிரபாகரன், புறநானூறு, ப. 238.
38. மேலது, ப. 175.
39. வித்துவான் எச். வேங்கடராமன், நற்றிணை மூலமும் உரையும்,
ப. 52.
40. இரா. செயபால், சங்க இலக்கியம் - அகநானூறு (புத்தகம் -1),
ப. 87.
41. இரா.செயபால், சங்க இலக்கியம் - அகநானூறு (புத்தகம் -2),
ப. 904.
42. அ. விசுவநாதன், கலித்தொகை, ப. 149.
43. அ. மாணிக்கம், திருக்குறள் தெளிவுரை, ப. 81.
44. மேலது, ப. 221.
45. மேலது, ப. 221.

46. மேலது, ப. 219.
47. மேலது, ப. 117.
48. தி. சீனிவாசன், சந்திரிகா ராஜ் மோகன், நாலடியார், ப. 22.
49. மேலது, ப. 114.
50. வ.த. இராம சுப்பிரமணியம், பதினெண் கீழ்க்கணக்கு, தொகுதி -2, ப. 34.
51. மேலது, ப. 16.
52. வித்துவான் துரை. இராசாராம், பதினெண் கீழ்க்கணக்கு - 2, ப. 153.
53. மேலது, ப. 138.
54. புலவர் பி.ரா. நடராசன், திருநாவுக்கரசு சுவாமிகளின் தேவாரம், (முதல் பகுதி), ப. 100.
55. சி.வ. இரத்தின சிங்கம், இளைய தலைமுறையினருக்கு பன்னிரு திருமுறைகள் திரட்டு, ப. 142.
56. ச.வே. சுப்பிரமணியன், பன்னிரு திருமுறை, ப. 889.
57. த.கோவேந்தன், நாலாயிர திவ்யப் பிரபந்தம், ப. 259.
58. மேலது, ப. 257.
59. அ.மாணிக்கம், பெரியபுராணம் முதல் தொகுதி, ப. 430.
60. உ.வே. சாமிநாதையர், சிலப்பதிகார மூலமும் அரும்பதவுரையும் அடியார்க்கு நல்லாருரையும், ப. 143.
61. மேலது, ப. 291.
62. மேலது, ப. 357.
63. மேலது, ப. 151.
64. உ.வே. சாமிநாதையர், மணிமேகலை, ப. 19.
65. மேலது, ப. 172.
66. ஆ. நாராயண வேலுப்பிள்ளை, வ.த. இராமசுப்பிரமணியன், துரை. இராசாராம், கம்பராமாயணம் மூலமும் உரையும், பாலகாண்டம் (1) ப. 334.

67. அ.ச. ஞானசம்பந்தன், கம்ப ராமாயணம் - ஆரண்ய காண்டம், ப. 55.
68. புலியூர்க் கேசிகன், கலிங்கத்துப் பரணி, ப. 35.
69. கி.வா. ஜகந்நாதன், திருக்குறள் ஆராய்ச்சிப் பதிப்பு, ப. 571.
70. புலியூர்க் கேசிகன், கலிங்கத்துப்பரணி, ப. 21.
71. கமலா முருகன், முத்துக்குமாரசாமி பிள்ளைத் தமிழ், ப. 125.
72. தெ.ஈஸ்வரன், க.சச்சிதானந்தம், தேவாரம் திருமுறை
தோத்திரப்பாடல்கள் (பக்திப்பாமலை), ப. 18.
73. செ. இராதாகிருஷ்ணன், தமிழ் விடு தூது, ப. 60.
74. ஆ.சிவசுப்பிரமணியன், நாட்டுப்புறப்பாடல் களஞ்சியம், ப. 31.
75. மு.பாலகிருட்டிணன், கண்ணேறு கழித்தல் , ப. 43.
76. இரா.சந்திரசேகரன், மகாகவி பாரதியார் கருத்தியல் வளம்,
ப. 223.
77. கல்பனாதாசன், பாரதிதாசன் பாடல்கள், ப. 5.

இயல் - இரண்டு

விலங்குகளின்

கண்கள்

விலங்குகளின் கண்கள்

கண்கள் உணர்வு வெளிப்பாட்டில் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன. மனித இனத்துள் அருட்பார்வை சினப்பார்வை இருப்பது போன்று விலங்கினங்களிடத்தில் இப்பார்வை காணப்படுகின்றது. விலங்குகளின் பார்வையை அடிப்படையாகக் கொண்டே சிறுகண், பைங்கண், கடுங்கண், புன்கண், தறுகண், பறைக்கண், கருங்கண், செங்கண், மடக்கண், இருங்கண் போன்ற சொல்லாட்சிகள் சங்க இலக்கியத்தில் எடுத்தாளப்படுகின்றன.

உயிர்வகைகள் :

உலகில் காணப்படும் உயிர் வகைகள் இத்தகையது எனப் புலவர் ஒருவர் வரையறுத்துக் கூறியுள்ளார்.

- ஊர்ந்து செல்லும் பாம்பு முதலியன பதினொரு லட்சம் வகை
- மனிதர்கள் ஒன்பது லட்சம் வகை
- நீர்வாழ் உயிர்கள் பத்து லட்சம் வகை
- பறவைகள் பத்து லட்சம் வகை
- விலங்குகள் பத்து லட்சம் வகை
- தேவர்கள் பதினான்கு லட்சம் வகை
- “தாவரங்கள் இருபது லட்சம் வகை”¹

உலகுயிர்களின் வகை எண்பத்து நான்கு லட்சமாகும் எனப் ‘பழந்தமிழ் நூல்களில் உயிர் வகைகள்’ என்ற நூலில் வெங்கடராமச் செட்டியார் தெளிவாக எடுத்துரைக்கிறார்.

தொல்காப்பியத்தில் விலங்குகளின் கண்கள்:

தமிழில் காணப்படும் நூல்களில் மிகப் பழமையான நூல் தொல்காப்பியம். தொல்காப்பியர் உறுப்புகளின் பயன்பாட்டை ஓரறிவு முதல் ஆறறிவு உயிரினங்களைப் பட்டியலிட்டு வகைப்படுத்துகிறார்.

“நான்கு அறிவதுவே அவற்றொடு கண்ணே
ஐந்து அறிவதுவே அவற்றொடு செவியே
ஆறு அறிவதுவே அவற்றொடு மனனே”²

உடம்பு, நாக்கு, மூக்கு, கண் இவை நான்காலும் அறிவன நாலறி
உயிர்களாகும். நான்கு, ஐந்து, ஆறறிவு உயிரினங்கள் ‘கண்கள்’
பெற்றுள்ளன. அவற்றிற்கேற்ப அவ்வுயிரினங்களின் அறிவும் உறுதி
செய்யப்படுகிறது.

“வண்டும் தும்பியும் நான்கு அறிவினவே
பிறவும் உளவே அக்கிளைப் பிறப்பே”³

வண்டு, தும்பி இவற்றின் இனங்கள் கண்ணறிவோடு
நான்கறிவுயிர்கள் என்பது புலனாகிறது.

சங்க இலக்கியத்தில் விலங்குகளின் கண்கள் :

சங்க காலத்தில் பல்வேறு விலங்குகள் வாழ்ந்துள்ளன அவற்றை.

- நிலவாழ் விலங்குகள்
- நீர்வாழ் விலங்குகள்
- நீர்நிலவாழ் விலங்குகள்
- பறக்கும் விலங்குகள்

என வகைப்படுத்த இயலும்.

நிலவாழ் விலங்குகள் :

நிலவாழ் விலங்குகளின் கண்களை விளக்கும் காட்சிகள்
பலவற்றைத் தமிழ்ப்பாக்களில் புலவர்கள் பதிவு செய்துள்ளனர். யானை,
பன்றி, புலி, மான், எருமை, ஆநிறை, ஏறு, மந்தி, செந்நாய், நாய், முயல்,
கீரி, குதிரை, நரி, காட்டுப்பூனை முதலிய விலங்குகளின் கண்கள் சங்க
இலக்கியத்தில் இடம் பெற்றுள்ளன.

நீர்வாழ் விலங்குகள் :

நீர்வாழ் விலங்குகளை விளக்குமிடத்து, கயல், வாளை, வயமீன், ஆயிலை, வராஅல், கெண்டை, கெழுமீனின் கண்கள் சிறப்பாக எடுத்தாளப்படுகின்றன.

நீர்நிலவாழ் விலங்குகள் :

நீர்நிலவாழ் விலங்குகளை விளக்குமிடத்து நண்டு, பாம்பு ஆகியவற்றின் கண்கள் ஆய்வுக்குரியதாகிறது.

பறக்கும் விலங்குகள் :

உடலோடு பறக்கும் தன்மை கொண்ட பறவைகளைச் சங்க இலக்கியம் பதிவு செய்கிறது. குயில், மயில், கழுகு, பருந்து, காக்கை, கூகை, ஆகுளி, அன்றில், புறா, காடை, நாரையின் கண்களைச் சங்க இலக்கியம் விளக்குகிறது.

யானையின் கண்கள் :

உயிர்களில் பெரியது வேழமாகும். யானையின் உருவத்தைக் கூற வந்த தமிழ்ப் புலவர்கள் அதன் சிறிய கண்களையும், ஆழ்ந்த வாயையும், மெலிந்த தலையையும், சேம்பின் இலையை ஒத்த செவிகளையும், தினைக் கதிரைப் போன்ற துதிக்கையையும், பேயின் பல்லைப் போன்ற நகங்களையும் உடையது எனப் பலவாறாகப் பாடியுள்ளார்.

“பரியது கூர்ங்கோட்ட தாயினும்யானை”⁴

என வள்ளுவர் யானையின் பருமையைக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

சங்ககாலப் பாடல்களில்போர் பற்றிய செய்திகள் வரும் இடங்களில் எல்லாம் யானைக்கே முதலிடம் கொடுக்கப்பட்டது.

சங்க இலக்கிய விலங்குகளின் யானை மிகப்பெரிய தோற்றம் கொண்டது எனினும் அதன் கண்கள் சிறியதாகவே காணப்படுகிறது. அதனால் ‘சிறுகண் யானை’ என்றழைத்தனர். யானை வெகுளியுடன் காணப்படும் பொழுது ‘கடுங்கண் யானை’ என்று குறிப்பிட்டனர்.

யானையின் கண்கள் பசிய நிறம் கலந்து காணப்பட்டால் ‘பைங்கண் யானை’ என்றழைத்தனர். ஒளி மழுங்கி காணப்படும் கண்களைப் ‘பழுங்கண் யானை’ என்றுரைத்ததைச் சங்க இலக்கியங்கள் பதிவு செய்கின்றன.

சிறுகண் யானை :

சங்க இலக்கியத்தில் யானையின் உருவத்தைக் கூற வந்த தமிழ்ப் புலவர்கள் அதன் கண்களை உற்று நோக்கி ‘சிறுகண் யானை’ என்று அழைத்தனர்.

யானையின் வீரம் :

சங்க இலக்கிய (அகம் 24:13) முல்லை நிலப்பாடலில் யானை பகைவரின் மதில் கதவினைப் பாய்ந்து குத்துதலாலே பூண் பிளக்கப்பட்டுள்ளது. நுனியின் கூர்மை மழுங்கிய வெண்ணிறக் கோட்டினையும் சிறிய கண்களையுடைய யானை இருக்கும் பாசறையில் உள்ளோம் எனத் தலைவன் கூறுமிடத்து சிறிய கண்களையுடைய யானையின் பெரும் வீரம் வெளிப்படுகிறது.

தலைவியின் கூந்தல் :

சிறிய கண்களையுடைய கரிய பெண் யானையின் பெரிய கையினைப் போன்று ஒரு சேரப் பின்னி விடப் பெற்ற நெய்பூசி நறுமணம் கமழும் தலைவியின் கூந்தல் என விளக்குமிடத்து ‘சிறுகண் யானை’ (அகம் 177:3,4) எனும் சொல்லானது எடுத்தாளப்படுகிறது.

யானையின் பரிசு :

- பிட்டங் கொற்றன் எனும் மன்னன் சிறிய கண்களையுடைய (புறம். 170:10) யானையின் தந்தத்தினால் விளைந்த ஒளிதிகழும் முத்துக்களை விறலியர்க்குப் பரிசாகக் கொடுத்தான்.

- வறுமை நிலையில் உள்ள பாணன் சிறிய கண்களையுடைய யானையோடு (சிறுபாண். 142) பெரிய தேரினையும் நல்லியக் கோடனிடம் பரிசாகப் பெற்றான்.
- சிறிய கண்களையுடைய யானையைச் சிறந்த பரிசாக மன்னன் புலவர்களுக்குக் கொடுத்தான் எனும் செய்தி ஆய்வின் மூலம் புலனாகியது.

சிறுகண் யானை பயிலுமிடங்கள் :

- “சிறுகண் யானைப் பெருங்கை ஈர் இனம்”⁵
- “சிறுகட் பெருநிரை உறுபசி தீர்க்கும் தட மருப்பு யானை
கண்டனர்”⁶
- “சிறுகண் யானை ஆள் வீழ்த்துத் திரிதரும்”⁷
- “சிறுகண் யானை நிலம் தொடல் செல்லா”⁸
- “சிறுகண் யானை திரிதரும்”⁹
- “சிறுகண் யானை உறு பகை நினையாது”¹⁰
- “சிறுகண் யானை நெடு நா ஒண் மணி”¹¹
- “மிஞிறுமுக கவுள சிறுகண் யானை”¹²
- “சிறுகண்
இரும்பிடித் தடக்கை மான”¹³
- “சிறுகண் யானை நெடுங்கை நீட்டி”¹⁴
- “சிறுகண் யானை செவ்விதின் ஏவிப்”¹⁵
- “சிறுகண்யானை வெண்கோடு பயந்த”¹⁶
- “சிறுகண் யானை வேந்து விழுமுறவே”¹⁷
- “சிறுகண் யானைப் பெறலருந் தித்தன்”¹⁸
- “சிறுகண் யானையொடு பெருந்தேர் எய்தி”¹⁹
- “தேம்படு கவுள சிறுகண் யானை”²⁰

தலைவனின் மலைவளத்தை விளக்குமிடத்தும், பெரிய யானை, நிரையின் மிக்க பசியைத் தீர்க்குமிடத்தும், பாலை நிலப்பாடல்களில் காட்டு யானைகள் வழியில் செல்வோரைக் கொன்று வீழ்த்துமிடத்தும், தன் நீண்ட கை வெந்துவிடும் என்னும் அச்சத்தின் காரணமாக விழிப்புடன் செயல்படுமிடத்தும் ‘சிறுகண் யானை’ என்ற பெயரடையைச் சங்க இலக்கியங்கள் எடுத்தியம்புகின்றன.

சங்ககாலப் புலவர்கள் எப்பொருளையும் கூர்ந்து நோக்கும் இயல்பு உடையவர்கள். யானை மிகப்பெரிய விலங்காக இருந்தாலும் அதன் சிறிய கண்கள் வழிநடத்திச் செல்லும் தன்மையை உணர்ந்து ‘சிறுகண் யானை’ எனக் குறிப்பிட்டனர்.

பைங்கண் யானை :

யானையின் கண்கள் பார்வையினால் வேறுபடுகின்றன. ‘பசியகண்’ என்பது ‘ஒளிபொருந்திய கண்’ எனப் பொருள் தருகின்றது. யானையின் கண்கள் பசிய நிறம் கலந்து காணப்படுவதால் ‘பைங்கண் யானை’ எனச் சங்க இலக்கியம் சுட்டுகின்றது.

சேரனின் சிறப்பு :

சேரனின் நாடு காத்தல் சிறப்பினை விளக்குமிடத்து ‘பைங்கண் யானை’ எனும் பெயரடை பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

“பைங்கண் யானைப் புணர் நிரை துமிய”²¹

சேரனே உன் வீரர் பெரிய வெற்றியையுடைய பகைவரது பசிய கண்களையுடைய யானையினது தம்மில் கூடின வரிசை அழியும்படி தம் வலிமையெல்லாம் செலுத்தினர். குடிமக்கள் பகை, பசி, பிணி, இன்றி இன்பமுடன் வாழ்ந்தனர் எனும் செய்தியைப் பதிற்றுப்பத்து விளக்குகிறது.

யானையும் கிளியும் :

குறுந்தொகையில் ‘பைங்கண் யானை’ என்ற பெயரடையில் ‘யானை’ தலைவனாகவும் ‘கிளி’ தலைவியாகவும் குறிப்பாக உணர்த்தப்பட்டுள்ளது.

“புனமுண்டு கடிந்த பைங்கண் யானை”²²

தினைப்புனத்தை உண்டதனால் குறவனால் கடியப்பட்ட பசிய கண்களையுடைய யானை, மகளிர் ஓசை எழுப்பி ஓட்டும் கிளிகளுடன் சிறிய மலைப்பகுதிக்குச் செல்லும் மலை நாட்டிற்குத் தலைவன். இப்பாடலில் பசிய கண்களையுடைய யானையைத் தலைவனுடன் ஒப்பிட்டு, தலைவன் தலைவியுடன் தன்னுர்க்குச் செல்ல விரும்புவதாகவும் குறிப்புப் பொருள் உரைக்கப்படுகிறது.

பசியைப்போக்கும் களிறு :

அகநானூற்றில் ‘பைங்கண் யானை’ என்ற பெயரடையில் யானையின் பண்பு தலைவனின் பண்புடன் ஒப்பிடப்பட்டுள்ளது.

“கன்று, பசி களை இய, பைங்கண் யானை”²³

மலைச்சாரலில் கன்றைஈன்ற இளைய பெண் யானைக்கும் இளங்கன்றுக்கும் பசியைப் போக்குமாறு பசிய கண்களையுடைய ஆண் யானை மூங்கிலின் இளைய முளைகளைக் கொண்டு வந்து உண்ணச் செய்யும்.

இப்பாடலில் பசிய கண்களையுடைய ஆண் யானை தன் குடும்பத்தின் பசியைப் போக்கிய தன்மையை எடுத்துக்காட்டுகிறார் காட்டூர் கிழார் மகனார் கண்ணனார்.

பைங்கண்யானை பயிலுமிடங்கள் :

- “பாசி தின்ற பைங்கண் யானை”²⁴
- “பனை வெளிற்று அருந்து பைங்கண் யானை”²⁵

- “பைங்கண் யானைப் பருஉத் தாள் உதைத்த”²⁶
- “பைங்கண் யானை வேந்து புறத்து இறுத்தலின்”²⁷
- “பைங்கண் யானை (வேந்து புறத்து) இறுத்த”²⁸

பாசியைத் தின்ற களிறு எனுமிடத்தும், பரதவர்களின் தோணியைப் போன்று காட்சி தரும் யானை என விளக்குமிடத்தும், சுரத்தின் தன்மையை எடுத்துரைக்குமிடத்தும், யானைப்படையைக் கொண்ட பகைவேந்தன் மதிற்புறத்தே வந்து தங்கினான் எனவுரைக்குமிடத்தும் ‘பைங்கண் யானை’ என்ற பெயரடை பயன்படுத்தப்படுகிறது.

கடுங்கண் யானை :

யானையின் வெகுளியை விளக்குமிடத்து ‘கடுங்கண் யானை’ எனும் சொல்லாட்சி பயன்படுத்தப்படுகிறது. ‘கடுங்கண்’ எனும் சொல்லானது கொடுமை, தறுகண்மை அல்லது பெருமிதத்தையுடைய கண்கள் எனச் சங்க இலக்கியம் சான்று பகர்கிறது.

யானைக் கொம்புகளை விற்றல் :

குறுந்தொகை, குறிஞ்சி நிலப் பாடலில் கொல்லி மலையின் வளத்தை விளக்குமிடத்து ‘கடுங்கண் வேழம்’ எனும் சொல்லாட்சி எடுத்தாளப்படுகிறது.

“காந்தளும் சிலம்பில் சிறுகுடி பசித்தென

கடுங்கண் வேழத்துக் கோடு நொடுத்துண்ணும்”²⁹

சிறுகுடியில் வாழும் குறிஞ்சி நில மக்கள் தாங்கள் உணவின்றிப் பசிப்பாராயின், வன்கண்மையுடைய யானையின் கொம்பை விற்று, அதன் விலையால் பெறப்படும் உணவை உண்டு வாழ்வர் எனும் செய்தியைக் கபிலரின் குறிஞ்சித் திணைப் பாடல் பதிவு செய்கிறது.

போர்க்களத்தில் யானை :

புறநானூறு, கபிலர் பாடலில் விச்சிக் கோவைப் புகழுமிடத்து ‘கடுங்கண் யானை’ எனும் சொல்லாட்சி பயன்படுத்தப்படுகிறது.

“களங்கொண்டு கனலும் கடுங்கண் யானை
விளங்குமணி கொடும்பூண் விச்சிக் கோவே”³⁰

பலாவின் பழத்தைக் கவர்ந்து உண்ட கரிய விரலுடைய ஆண்குரங்கு தன் மந்தியுடன் பொலிந்து தோன்றும். முகிலாலும் உச்சி அறியப்படாத உயர்ந்த மலைப்பக்கத்து மூங்கில் உச்சியில் அக்குரங்குகள் உறங்கும் மலையை உடையவன். போர்க்களத்தைத் தனதாக்கிக் கொண்டு சினக்கும் கண்களைக் கொண்ட யானைகளையுடைய விச்சிக்கோவே எனப் புகழ்ந்து கூறுகிறார் கபிலர்.

கபிலர், பாரியின் மகளிரைத் திருமணம் செய்து கொள்ளுமாறு விச்சிக்கோவை வேண்டுமிடத்து, சினக்கும் கண்களையுடைய யானை என்ற பொருளில் ‘கடுங்கண் யானை’ எனக் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

யானையின் ஓசை :

மலைபடுகடாமில் பல்வேறு ஓசைகளை விளக்குமிடத்து, ‘கடுங்கண் வேழம்’ எடுத்தாளப்படுகிறது.

“கல் யாறு ஒலிக்கும் விடர் முழங்கு இரங்கு இசை
நெடுந்குழிப்பட்ட கடுங்கண் வேழத்து”³¹

காட்டாற்று வெள்ளத்தில் பெரிய சுழியில் அகப்பட்ட தறுகண்மையுடைய யானையின் வலிய சினத்தைத் தணியச்செய்தனர். பெரிய கம்பத்தில் யானையைக் கட்டுவதற்காக யானைப்பாகர் தமிழும், வடமொழியும் கலந்து உரக்க எழுப்பும் ஓசையும், இன்ன பிற ஓசைகளும் திசைகளெல்லாம் ஒலிப்பனவாயின.

மலைபடுகடாமில், ‘கடுங்கண் வேழம்’ தறுகண்மையுடைய யானை என்ற பொருளில் கையாளப்படுகின்றது.

கடுங்கண் யானை பயிலுமிடங்கள் :

- “கடுங்கண் யானைக் கான நீந்தி”³²
- “கடாஅம் சென்னிய கடுங்கண் யானை”³³
- “கடுங்கண் யானை காப்பனர் அன்றி”³⁴
- “கடுங்கண் யானை நெடுங்கை சேர்த்தி”³⁵
- “துணையின் தீர்ந்த கடுங்கண்யானை”³⁶

பாலை நிலப்பாடலில் தறுகண்மையுடைய யானைகளைக் கொண்ட காட்டினைக் கடந்து செல்லுமிடத்தும், சேரனின் வெற்றிச் சிறப்பைக் கூறுமிடத்தும், விளைந்த நெல்லின் அரிசியில் உண்டாக்கிய கவளத்தை யானைக்கு உண்பித்தவிடத்தும் அஞ்சாமையையுடைய யானை தன் நீண்ட துதிக்கையைச் சேர்த்துக் காலால் நிலத்தை உதைத்ததால் உண்டான புழுதியை விளக்குமிடத்தும், தினைக் கொல்லையில் உண்ணும் பொருட்டுத் தன் துணையைப் பிரிந்த கொடிய ஆண்யானை வந்து புகுந்தது எனவுரைக்குமிடத்தும் ‘கடுங்கண்’ எனும் சொல் சங்க இலக்கியத்தில் பல்வேறு விளக்கங்களைத் தருகின்றது.

‘யானை இருந்தாலும் ஆயிரம் பொன்
யானை இறந்தாலும் ஆயிரம் பொன்’

‘யானை வரும் பின்னே
மணியோசை வரும் முன்னே’

என்னும் பழமொழிகள் யானையின் சிறப்பினை உணர்த்துகின்றன. ‘யானையின் கண்கள்’ என்ற தலைப்பில் யானை, மனிதனைப் போன்றே தன் குடும்பத்தின் பசியைப் போக்குகிறது. பாணர்களுக்கும் விறலியர்க்கும் யானை பரிசாக பெறப்பட்டது. குறிஞ்சி நில மக்கள்

விலையுயர்ந்த யானை கொம்புகளை விற்று வாழ்ந்தனர். தமிழ்நாட்டு மன்னர்கள் வெற்றி வீரர்களாய் விளங்குவதற்கும் யானைப்படையே பெரிதும் உதவியது என விளக்குமிடத்தும் யானை பெரிதாக போற்றப்பட்டாலும் அதன் கண்களைக் கொண்டே விளக்கியத்தன்மை, யானைகண்களின் முக்கியத்துவத்தைச் சங்ககால மக்கள் அறிந்திருந்தனர் எனும் செய்தி ஆய்வின் மூலம் அறிய முடிகின்றது.

மானின் கண்கள் :

முல்லை நிலத்திற்கு அழகு சேர்க்கும் விலங்கு மான். மான்களில் ஆணினைக் 'கலைமான்' என்றும் பெண்ணை 'உழை' என்றழைப்பர். சங்க இலக்கியத்தில் ஐந்து வகை மான்கள் பற்றிய செய்திகள் இடம் பெறுகின்றன.

- இரலை
- நவ்வி
- மரையான்
- உழை
- கடமா

மான்கள் இறைச்சிக்காக வேட்டையாடப்பட்டன. புலி, சிங்கம் முதலிய காட்டு விலங்குகள் கூட மான் வேட்டைக்கே முதலிடம் கொடுத்தன. காட்டுப் பகுதியில் விரைந்தோடும் மானினத்தின் இயல்புகள், அவற்றின் உணவு, குடும்ப வாழ்க்கை முதலிய செய்திகளையும் சங்கஇலக்கிங்களில் புலவர்கள் பதிவு செய்துள்ளனர்.

பெண்மானைத் தேடும் ஆண்மான் :

பெண்மானைத் தேடும் ஆண்மான் பற்றி விழிக்கண்பேதைப் பெருங்கண்ணனார் நற்றிணையில் கூறுகிறார்.

“கழிப்பெயர்க் களரிற் போகிய மடமான்
விழிக்கண்பேதையொடு இனன்னிரிந்து ஓட”³⁷

மலர்கள் பல மலருமாறு இன்று காலை கார்ப்பருவம் தொடங்கியது. மடப்பத்தையுடைய பெண்மான் நீங்கிப் பெயரும் களர் நிலத்தில் மருண்டு விழிக்கும் கண்களையுடைய தன் குட்டிகளோடு மற்றமான் கூட்டத்தினின்று பிரிந்தோடியது. ஆண்மான் அவற்றைத் தேடி நிற்கும்.

நற்றிணைப் பாடலில் மருண்டு விழிக்கும் கண்களுடைய கன்றுகள் எனவுரைக்குமிடத்து, ‘விழிக்கண் பேதை’ பயன்படுத்தப்படுகிறது.

ஆண்மானின் தவிப்பு :

ஆண்மானின் அன்பு மனிதரின் அன்புக்கு நிகரானது என்பதை அகநானூற்றுப் பாடல் பதிவு செய்கிறது.

“குறுநெடுந் துணைய மறிபுடை ஆட
புன்கண் கொண்ட திரிமருப்பு இரலை”³⁸

பெண்மான் ஒன்று வேடன் ஒருவனால் வீழ்த்தப்பட்டது. அதன் கன்றுகளோ துன்பம் அறியாமல் துள்ளிக் குதித்து விளையாடின. முறுக்கேறிய கொம்புகளையுடைய ஆண்மான் இருதலைக்கொள்ளி ஏறும்பு போல் விளங்கியது. தன் துணையை இழந்த வருத்தம் ஒரு பக்கம் வாட்ட மற்றொரு பக்கம் அன்னையை இழந்தோமா என்று அறியாத நிலையில் கன்றுகள் துள்ளிக்குதித்தன.

ஆண்மானின் துன்பம் (புன்கண்) அளவிடற்கரியது. உணவு உண்ணாது, நீர்கூட அருந்தாது இரலை தன் துணையை எண்ணி ஏங்குகிறது. கணவனைப் பிரிந்து ஏங்குகின்ற பெண்டிரைப் போல ஆண்மானின் துன்பத்தினை ஆசிரியர் எடுத்துக்காட்டுகிறார்.

விறலியரின் கண்கள் :

சிறுபாணாற்றுப் படையில் மானின் கண்களுக்கு ஒப்பாக விறலியரின் கண்கள் கூறப்பெறுகின்றது.

“மடமான் நோக்கின் வாள் நுதல் விறலியர்”³⁹

விறலியரின் கூந்தல் எண்ணெய் பூசப்பெற்று கருமையும் மென்மையும் கொண்டது. மான் போன்ற கண்களையுடையவர். ஒளிப்பொருந்திய நெற்றியை உடையவர். தோகையை விரித்து ஆடும் ஆண் மயில்கள், விறலியரின் சாயலுக்குத் தாம் ஒப்பாகவில்லையே எனக் கருதி பெண் மயில்களின் நிழலில் மறையும் அழகு கொண்டவர்கள்.

‘நோக்கு’ என்ற சொல்லானது ‘கண்கள்’ என்ற பொருளைத் தருகின்றது. நிகண்டுகளில் பயன்படுத்திய ‘நோக்கு’ என்ற சொல் சங்க இலக்கியத்தில் பயன்படுத்துவதை இப்பாடல் சான்று பகர்கிறது.

மானின் கண்கள் பயிலும் இடங்கள் :

- “புண்கண் மடமா னேர்படத் தன்னையர்”⁴⁰
- “மாதர் கொள் மானநோக்கின் மடநல்லாய்!”⁴¹
- “மா மருண்டன்ன மழைக்கண்”⁴²
- “சிறுதலை நவ்விப் பெருங்கண் மாப்பிணை”⁴³
- “பொறையொடு மலிந்த கற்பின் மான் நோக்கின்”⁴⁴
- “மான்கண் மகளிர்க்கு ஆன்றோர் அகன்துறைச்”⁴⁵
- “மருண்ட மான் நோக்கம் காண்தோறும், நின் நினைந்து”⁴⁶
- “மடமான் நோக்கி! நின் மாண் நலம் மறந்தே”⁴⁷
- “மானநோக்கு இரண்டு இவர் ஈங்கைய சுரனே”⁴⁸
- “மான் அமர் நோக்கம் காணா ஊங்கே”⁴⁹
- “வலைமான் மழைக்கண், குறுமகள்”⁵⁰
- “பெருங்கவின் பெற்ற சிறுதலை நௌவி
மடக்கண் பிணையொடு மறுகுவன உகளச்”⁵¹
- “மடக்கண் மரையான் பெருஞ்செவிக் குழவி”⁵²

தலைவன் தலைவியின் தோள்களைத் தீண்டுவது இயலுமோ? என ஏங்குமிடத்தும், பெருஞ்சோற்று உதியன் சேரலாதனை வாழ்த்துமிடத்தும், தலைவனுக்குப் பொற்கலத்தில் கலங்கிய கள்ளினைக் கொடுக்கும் மகளிரின் அழகினை விளக்குமிடத்தும், ஆய் அண்டிரன் நாட்டிலுள்ள மகளிரை எடுத்துரைக்குமிடத்தும், அகம், முல்லை நிலப்பாடலில் மானைக் காணும் பொழுதெல்லாம் தலைவர் நினைவை நினைவார் என விளக்குமிடத்தும், தலைவியின் பார்வையைக் கண்ட பிறகு ஊர் இரங்கத்தக்கது எனவுரைக்குமிடத்தும், தலைவியின் கண்கள், வலையில்(கண்) அகப்பட்ட மானினது கண்கள் போன்று குளிர்ச்சியானது எனக்கூறுமிடத்தும், முல்லை நிலத்தின் வளமையையும், பல வகைக் கன்றுகளை விளக்குமிடத்தும் 'மானின் கண்கள்' சங்க இலக்கியத்தில் பயின்று வருவதை அறிய முடிகிறது.

புலியின் கண்கள் :

பூனைக் குடும்பத்தில் மிகப்பெரிய விலங்கு புலியாகும். புலியின் நிறம் மஞ்சள் கலந்த பழுப்பு நிறமாகும். இதன் உடல் முழுவதிலும் கரிய குறுக்குப் பட்டைகள் உண்டு.

இந்தியாவின் தேசிய விலங்கு புலி. கானகத்து விலங்குகளின் கொடியதாகக் கருதப்படுகிறது. இந்தியாவில் அதிக எண்ணிக்கையில் இருந்த ஆசியப் புலி இனம், ஆங்கிலேயர் ஆட்சிக்குப் பின் அதிகம் வேட்டையாடி அழிக்கப்பட்டது.

சங்க இலக்கியத்தில் புலிகள்,

- உழுவை
- கொடுவரி
- வல்லியம்

எனச் சுட்டப்படுகிறது.

இவ்விலங்கு வீரமும் வலிமையும் மிக்கது. பூத்த வேங்கை மரம் போலப் புள்ளிகளும் வரிகளும் நிறைந்த உடம்பையுடையது.

சங்க காலத்தில் புலியை வெல்லுவது வீரமெனப்பட்டது. யானையைக் கொல்லும் வலிமை படைத்தது புலி எனச் சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் பல பதிவு செய்கின்றன.

பெண் புலியின் காவல் :

அகம், வெள்ளி வீதியார் பாடலில், யானையுடன் போரிட்டு அடிப்பட்ட ஆண்புலிக்குப் பெண் புலி காவலாக இருந்த செய்தி சங்க இலக்கியத்தில் இடம் பெறுகிறது.

“வெண்கோட்டு யானை பொருத புண்கூர்ந்து
பைங்கண் வல்லியம் கல் அளைச் செறிய”⁵³

வெண்மையான கொம்பையுடைய யானை, பாய்ந்து குத்தியதால் புண்பட்டபசுமையான கண்களையுடைய ஆண் புலி, குகைக்குள் ஒடுங்கி இருக்கின்றது. செம்முருக்கின் அரும்பைப் போன்ற கூரிய நகத்தையுடைய பெண்புலி ஆண்புலியைக் காவல் மேற்கொள்ளும் என அகநானூறு சான்று பகர்கிறது.

புலியின் கண்கள், ‘பைங்கண் வல்லியம்’ என்ற அடையுடன் சங்க இலக்கியத்தில் விளக்கப்படுகின்றது.

புலியின் வீரம் :

நற்றிணை, கள்ளம் பாளனார் பாடலில் ஆண் புலியின் வீரம் கூறப்படுகிறது.

“செங்கண் இரும்புலிக் கோள்வல் ஏற்றை
உயர் மருப்பு ஒருத்தல் புகர்முகம் பாயும்”⁵⁴

மலைக்குகையில் கிடந்த பெரிய நகத்தையுடைய பெண்புலி, குட்டியீன்று நோயும் பசியுமாய்க் கிடக்கிறது. அதன் துன்பத்தைத் தீர்க்க சினங்கொண்டு சிவந்த கண்களையுடைய ஆண்புலி உயர்ந்த

கொம்பையுடைய ஆண் யானையின் புள்ளியமைந்த முகத்திலே பாயும் எனச் சங்க இலக்கியம் கூறுகிறது.

புலியின் வீரத்தினை விளக்குமிடத்து ‘செங்கண் இரும்புலி’ என்ற சொல்லாட்சி புலியின் சிவந்த கண்களைத் தெளிவாக விளக்குகிறது.

புலிக்கண் வெப்பர்:

புறநானூறு, ஔவையார் பாடலில் ‘புலிக்கண் வெப்பர்’ என்ற தொடர் புலியின் கண்களை விளக்குகிறது.

புலிக்கண் வெப்பர் : புலியின் கண்ணின் நிறம் ஒத்த வெம்மை மிகுந்த கள்.

“புத்தகல் கொண்ட புலிக்கண் வெப்பர்
ஒன்று இருமுறை இருந்து உண்ட பின்றை
உவலைக் கண்ணித் துடியன் வந்தெனப்”⁵⁵

தலைவன், புதிய அகன்ற கலத்தில் புலியின் கண் போன்ற நிறத்தையுடைய முதிர்ந்த கள்ளைஓரிரு முறை உண்டான். ‘போர் வந்தது’ என்ற துடியின் ஓசையைக் கேட்டவுடன்வடித்த கள்ளாகிய உணவை உண்ணுமாறு வேண்டியும், ‘வேண்டா’ என்று கூறினான்.

பசுக்களை மீட்பதற்கு வந்த வீரர்கள் மறைந்திருப்பதை அறிந்து வளைந்த சிறகையும் ஒளி பொருந்திய நிறத்தையும் உடைய பருந்துகள் ஆரவாரிக்குமாறு தன் கையில் உள்ள வாளால் கொன்றான்.

புறநானூறு 269 ஆம் பாடலில் புலியின் கண்கள் கள்ளின் நிறத்திற்கு ஒப்பாகக் கூறப்படுகின்றன.

புலியின் கண்கள் பயிலுமிடங்கள் :

- “செங்கண் இரும்புலி குழுமும் அதனால்”⁵⁶
- “கடுங்கண் வயப்புலி ஒடுங்கும் நாடன்”⁵⁷

- “செங்கண் இரும்புலி குழுமும் சாரல்”⁵⁸
- “கடுங்கண் உழுவை அடிபோல வாழைக்”⁵⁹
- “ஒடுங்கா வயத்தின், கொடுங்கேழ், கடுங்கண்
இரும்புலி கொண்மார் நிறுத்த வலையுள் ஓர்”⁶⁰

தோழி, தலைவிக்கு அறத்தோடு நிற்பேன் என்றவிடத்தும், இரை தேடுவதற்காகப் பதுங்கிய புலியைக் கூறுமிடத்தும், யானையுடன் போரிட்டு அடிப்பட்ட ஆண்புலிக்குப் பெண்புலி காவலாக இருந்தவிடத்தும், தோழி, தலைவனை இரவுக்குறி வராமல் தடுத்தவிடத்தும், தலைவனின் மலை வளத்தைத் தலைவி விளக்குமிடத்தும், ‘புலியின் கண்கள்’ சங்க இலக்கியத்தில் இடம் பெறுகிறது.

பன்றியின் கண்கள் :

காட்டுப்பன்றி ஒரு மூர்க்கக் குணமுள்ள விலங்கு. காட்டுப் பன்றியின் கழுத்தில் முள்ளம் பன்றியின் முள் போன்று பருத்த மயிர் அடர்ந்திருக்கும். இப்பன்றி தினைக் கொல்லையில் உள்ள பயிரை மேயும் விருப்பமிக்கது. சிறிய கண்களையுடையது.

சங்க இலக்கியத்தில் ‘கேழல்’ பன்றியைக் குறிக்கும். காட்டுப்பன்றி பெரிய விலங்குகளானப் புலி, சிறுத்தையையும் வீரத்துடன் எதிர்த்துப் போரிடும் குணம் கொண்டது. நிலத்தைத் தோண்டி கிழங்கு வகைகளைக் கவர்ந்துண்ணும் இயல்பு கொண்டது. விளை நிலங்களில் பயிர்களை அழிக்கும் குணம் கொண்டது. சங்க இலக்கியங்கள் பன்றியின் கண்களைப் பல பாடல்களில் பதிவு செய்கின்றன.

கடுங்கண் கேழல் :

புறநானூறு, சோழன் நல்லுருத்திரன் பாடலில் தறுகண்மையுடைய பன்றியைக் குறிப்பிடுகிறார்.

“கடுங்கண் கேழல் இடம்பட வீழ்ந்தென
அன்று அவண் உண்ணா தாகி வழிநாள்”⁶¹

அஞ்சாமை கொண்ட பன்றியானது இடப்பக்கமாக வீழ்ந்ததால் புலி அதனை உண்ணாமல் நீங்கும். புலி வேட்டையாடும் பொழுது அதனால் கொல்லப்படும் இரை இடப்பக்கமாக விழுந்தால் புலி உண்ணாது இது சங்க கால மக்களின் நம்பிக்கையாகும். இதைப் புலவர்கள் தம் பாடல்களில் பதிவு செய்துள்ளனர்.

‘கடுங்கண் கேழல்’ என்ற சொல்லானது தறுகண்மை அல்லது அஞ்சாமையுடைய பன்றி எனப் பொருள் தருகிறது.

தினையுண்ட பன்றிகள் :

தினையுண்ட பன்றிகளின் கண்களை ‘சிறுகண் பன்றி’ என்ற நற்றிணை குறிப்பிட்டுள்ளது.

“சிறுகண் பன்றிப் பெருஞ்சின ஒருத்தல்
துறுகட் கண்ணிக் கானவர் உழுத
குலவுக் குரல் ஏனல் மாந்தி, ஞாங்கர்”⁶²

சிறிய கண்ணையும் பெரிய சினத்தையுமுடைய ஆண் பன்றிகள் மாலையணிந்த கானவர்கள் உழுது பயிர் செய்த, தினையின் வளைந்த கதிர்களை உண்டன. பக்கத்து மலைபிளப்பில் உறையும் வேங்கைப் புலிக்கு அஞ்சாமல் மூங்கில் வளர்ந்திருக்கும் மலைச் சாரலில் தங்கும்.

‘சிறுகண் பன்றி’ சிறிய கண்ணை உடைய பன்றி தினைக் கொல்லையில் உள்ள பயிரை மேயும் விருப்பமுடையது என்பதை நற்றிணை பாடல் மூலம் அறியக்கிடக்கின்றது.

பன்றியின் உறுப்புகள் :

அகநானூறு, பரணர் பாடலில் காட்டுப்பன்றியின் உறுப்புகள் விளக்கப்படுகின்றன.

“வயிரத் தன்ன வைஏந்து மருப்பின்
வெதிர்வேர் அன்ன பருமயிர்ப் பன்றி
பறைக்கண் அன்ன நிறைச்சனை பருகி
நிலத்தன்ன அகல்இலைச் சேம்பின்
பிண்டம் அன்ன கொழுங்கிழங்கு மாந்தி”⁶³

காட்டுப்பன்றியின் கூரிய உயர்ந்த கொம்பு உறுதியால் வைரம் போன்றிருந்தது. பன்றியின் உடம்பில் அடர்ந்துள்ள மயிர் மூங்கிலின் வேர் போன்று காட்சியளிக்கிறது. பறையின் கண்ணைப் போன்ற சுனையின் நிறைந்த நீரைக் குடித்தது. நீலமணி போன்ற நிறத்தையுடைய அகன்ற இலைகளையுடைய சேம்பின் கொழுமையான கிழங்கை வயிறார உண்டது.

பன்றியின் உடல் உறுப்புகளை இப்பாடல் மூலம் படம் பிடித்துக் காட்டுகிறார் பரணர்.

‘பறைக்கண்’ பறையின் கண்ணுள்ள நடுப்பகுதி போன்று காணப்படும் காட்டுப்பன்றியின் கண் என்பதைச் சங்க இலக்கிய பாடல் வரிகளால் அறியமுடிகின்றன.

பன்றியின் கண்கள் பயிலுமிடங்கள் :

- “சிறுகண் பன்றிப் பெருஞ்சின ஒருத்தல்”⁶⁴
- “செய்யும் மேவல் சிறுகண் பன்றி”⁶⁵
- “கடுங்கண் பன்றி நடுங்காது துணிந்து”⁶⁶
- “நெருப்பின் அன்ன சிறுகண் பன்றி”⁶⁷
- “சிறுகண் பன்றிப் பெரு நிரை கடிய,”⁶⁸
- “சிறுகண் பன்றி வருதிறம் பார்க்கும்”⁶⁹

- “கடுங்கண் கேழல் உழுத பூமி”⁷⁰
- “மென் தினை மேய்ந்த தறுகண் பன்றி”⁷¹
- “சிறுதினை மேய்ந்த தறுகண் பன்றி”⁷²
- “சிறுகண் பன்றிப் பெருஞ்சின ஒருத்தலொடு”⁷³
- “சிறுகண் பன்றிப் பெருஞ்சின ஒருத்தல்”⁷⁴
- “சிறுகண் பன்றிப் பழுதுளி போக்கி”⁷⁵

பன்றியை வாரியில் (பொறியில்) பிடிக்குமிடத்தும், தலைவனைத் திருமணத்திற்கு ஆயத்தம் செய்தவிடத்தும், பன்றியின் வலிமையினை விளக்குமிடத்தும், நெருப்பினைப் போன்ற கண்களையுடைய பன்றி எனக்கூறுமிடத்தும், தினைப் புனத்தைக் காவல் செய்யும் காவலர்களை விளக்குமிடத்தும், பன்றி வருகின்ற வழியினைக் கூறுமிடத்தும், பன்றி உழுத புழுதியில் குறவர் உழாமலே திணையை விதைத்தனர் எனவுரைக்குமிடத்தும், தினை மேய்ந்த பன்றியைக் கூறுமிடத்தும், புலியோடு போரிடும் ஆண்பன்றி பற்றி விளக்குமிடத்தும், நெல்லைக் கவர்ந்து செல்லும் பன்றியைப் பேசுமிடத்தும், சிறுகுடியில் பெறும் உணவு வகைகளில் பன்றியைப் உரைக்குமிடத்தும், சங்க இலக்கியத்தில் ‘பன்றியின் கண்கள்’ பயின்று வருகின்றன.

எருமையின் கண்கள் :

சங்க காலத்தில் எருமைகள் பெரும்பாலும் மருத நிலப் பகுதிகளில் வளர்க்கப்பட்டன. நீர் நிலைகளில் பூத்துள்ள செங்கழுநீர்ப் பூவை விரும்பி உண்ணும் இயல்பினது. பெரிய வாயையும் வளைந்த கொம்புகளையும் சிவந்த கண்களையும் உடையன.

சங்க இலக்கியத்தில் ‘காரான்’ என்பது எருமையைக் குறிக்கும். எருமைகள் பற்றிய சில அறிவியல் உண்மைகளைச் சங்க கால மக்கள் உணர்ந்திருந்தனர். எருமைகள் எப்போதும் தண்ணீரில் மூழ்கி இருப்பதையே விரும்புகின்றன. குளிர்ந்த நீரில் மூழ்கிக் கிடந்து உடல் சூட்டினைத் தணித்துக் கொள்கின்றன.

எருமைகள் அதிக நேரம் நீரில் இருப்பதால் 'செங்கண் காரான்' என்றழைக்கப்படுகின்றன.

செங்கண் காரான் (எருமை) :

அகநானூறு, அள்ளூர் நன்முல்லையார் பாடலில், சிவந்த கண்களையுடைய எருமையை எடுத்துரைக்கின்றார்.

“சேற்று நிலை முனைஇய செங்கட்காரன்
ஊர்மடி கங்குலில், நோன் தளை பரிந்து
கூர்முள் வேலி கோட்டின் நீக்கி
நீர் முதிர் பழனத்து, மீன் உடன் இரிய
அம் தூம்பு வள்ளை மயக்கி, தாமரை
வண்டு ஊது பனிமலர் ஆரும் ஊர்”⁷⁶

சேற்றில் நிற்கும் நிலையை வெறுத்த சிவந்த கண்களையுடைய எருமை ஊரவர் எல்லாம் உறங்கும் நள்ளிரவில் வலிய கயிற்றை அறுத்துக் கொண்டு புறப்பட்டுப் போய்க் கூர்மையான முள்ளையுடைய வேலியைத் தன் கொம்பால் அகற்றும். நீர் மிகுந்த வயலில் மீன்கள் எல்லாம் ஓட இறங்கி அங்குள்ள வள்ளைக் கொடிகளை நிலை குலையச் செய்யும். வண்டுகள் உள்ளிருந்து ஊதும் தாமரையின் குளிர்ந்த மலரைத் தின்னும் இயல்புடையது என எருமையின் செயல்களைக் கூறுகிறார் அள்ளூர் நன்முல்லையார்.

சிவந்த கண்களையுடைய எருமை இரவு நேரத்தில் கட்டுத்தறியிலிருந்து தன்னை விடுவித்துக் கொண்டு நீர்நிறைந்த வயலில் இறங்கி மூழ்கி இன்பம் எய்தும் தன்மை சிவந்த கண்களை மேலும் சிவப்படையச் செய்யும் எனும் செய்தி ஆய்வின் மூலம் குறிப்பால் உணரப்படுகிறது.

எருமைப்பத்து :

எருமையின் பல்வேறு செயல்களை ஐங்குறுநாறு பத்துப்பாடல்களில் விளக்குகிறது.

“கருங்கோட்டு எருமைச் செங்கண் புனிற்றுஆ
காதல் குழவிக்கு ஊறுமுலை மடுக்கும்”⁷⁷

பெரிய கொம்பையும் சிவந்த கண்ணையும் ஈன்ற அணிமையையும் உடையதான எருமை, தன் அன்புடைய கன்றுக்குத் தானே ஊறுகின்ற மடியினை ஊட்டும் தன்மை கொண்ட எருமை.

‘கருங்கோட்டு எருமைச் செங்கண்’ எருமைகள் கரிய பெரிய கொம்புகளையும் சிவந்த கண்களையும் உடையது எனப் பொருள் தருகிறது ஐங்குறுநாறு.

எருமையின் குரல் :

எருமையின் குரலைக் கூறுமிடத்து ‘செங்கண் காரான்’ எனக் குறுந்தொகையில் குறிப்பிடப்படுகிறது.

“சேற்று நிலை முனைஇய செங்கட் காரான்
நள்ளென் யாமத்து ‘ஐ’ எனக் கரையும்”⁷⁸

கார்ப் பருவத்தின் இறுதி நாட்களில் சேற்றின்கண் நின்றலை வெறுத்த சிவந்த கண்களை உடைய எருமை இருள் செறிந்த நேரத்தில் அச்சம் தரக்கூடியவை என்கிறது குறுந்தொகை.

எருமையின் குரலை விளக்குமிடத்து ‘செங்கண் காரன்’ எனும் பெயரடை எடுத்தாளப்படுகிறது.

எருமையின் கண்கள் பயிலுமிடங்கள் :

- “மடக்கண் எருமை மாண்நாகு தழீஇ”⁷⁹
- “இருங்கண் எருமை நிரை தடுக்குநவும்”⁸⁰

- “செங்கண் எருமை இனம்பிரி ஒருத்தல்”⁸¹

மடப்பம் பொருந்திய கண்களையுடைய பெண் எருமையைக் கூறுமிடத்தும் கரும்பின் பாத்தியில் வேலியாக மலர்ந்துள்ள நெய்தல் மலர்களை உண்ணுமிடத்தும், சேயாற்றினை விளக்குமிடத்தும் எருமையின் கண்களைச் சங்க இலக்கியம் கூறுகிறது.

ஆநிரையின் கண்கள் :

இலக்கியத்தில் ‘ஆநிரை’, ‘ஆ’ எனவும் ‘கோ’ என்றும் வழங்கப்படுகிறது. ‘ஆநிரை’ முல்லை நிலத்துக்குரிய விலங்கு. ‘பசு’ என்று வழங்குவது இக்கால வழக்காகும். ‘ஆமான்’ என்பது காட்டுப் பசுவினைக் குறிக்கும்.

பால் தரும் பசுவிற்குப் பெரும் சிறப்பளிக்கப்பட்டது. பசுவினைத் துன்புறுத்தல் ஒரு கொடிய செயலாகவே கருதப்பட்டது. சங்க காலத்தில் அரசர் பிற அரசர்களோடு போர் செய்ய முற்பட்டால் முதலில் பகைவர் நாட்டிலுள்ள ஆநிரைகளைக் கவர்தலை அறத்தோடு பொருந்திய நிகழ்ச்சியாகக் கருதினர். அக்கருத்தைப் புறநானூறு,

“ஆவும் ஆனியற் பார்ப்பன மாக்களும்”⁸²

என்ற வரியால் தெளிவுப்படுத்துகிறது.

அமார்க்கண் ஆமான்:

அமார்க்கண் ஆமான்: விரும்பி நோக்கும் கண்களையுடைய காட்டுப்பசு

குறுந்தொகை, ஐயூர் முடவன் பாடலில் அமார்க்கண் என்ற சொல்லானது விரும்பி நோக்கும் கண்களையுடைய காட்டுப்பசு எனப் பொருள் தருகிறது.

“அமார்க்கண் ஆமான் அம்செவிக் குழவி

கானவர் எடுப்ப வெரீஇ, இனம் தீர்ந்து,”⁸³

தாயைப் பலமுறை பார்த்தும், அதன்குரலைக் கேட்டும், மகிழ்ந்து வளர்வதாலும், விரும்பி நோக்கும் கண்ணும் (அமார்க்கண்) அழகிய காதுகளையும் உடைய கன்று, வேட்டுவர் ஒலி எழுப்புவதால் அஞ்சும் தன்மை கொண்டது என விளக்கம் தருகிறது குறுந்தொகை.

“அமார்க்கண் ஆமான் அருநிறம் முள்காது
பணைத்த பகழிப் போக்குநினைந்து கானவன்
அணங்கொடு நின்றது மலைவான் கொள்கெனக்”⁸⁴

அமர்த்த கண்ணையுடைய ஆமானின் அரிய மார்பிடத்தே பாய்ந்து தங்காது குறிதவறி நீங்கி விட்ட அம்பின் போக்கை நினைந்து கானவன் மலை தெய்வத்தை வழிப்பட்டான்.

‘அமார்க்கண் ஆமான்’ என்ற சொல்லாட்சியைக் குறுந்தொகையும் நற்றிணையும் பதிவு செய்கின்றன.

போரில் பசுக்கள் :

அகநானூறு, கருவூர்க் கண்ணம் புல்லனார் பாடலில் பசுக்களின் பொலிவிழந்த கண்கள் பற்றி கூறியுள்ளார்.

“கன்று காணாது, புன் கண்ண, செவி சாய்த்து,”⁸⁵

பசுக்கள் தாம் பழகிய இடத்தைப் பிரிந்ததோடு தம் கன்றுகளையும் பிரிந்தமையால் பொலிவிழந்த கண்களை உடையன.

‘புன்கண்’ கன்றுகளைப் பிரிந்த பசுக்களின் பொலிவிழந்த கண்கள் என்ற பொருளில் பசுக்களுக்குக் கையாளப்படுகின்றன.

பசுவும் கன்றும் :

அகநானூறு, வண்ணப்புறக் கந்தரத்தனார் ‘கடுங்கண் கறவை’ எனத் தம் பாடலில் கூறுகிறார்.

“கடுங்கண் கறவையின் சிறைபுறம் நோக்கி”⁸⁶

செவிலித்தாய் தன் மகளை, நினைத்து மனையின் கண் வருந்துகிறார். வளைந்த தொடையினையடைய இளங்கன்றுடன் மரத்தில் கட்டப்பெற்ற விரைந்து விரைந்து கன்றைப் பார்க்கின்ற பசுவைப் போல, அவள் முதுகினைப் பார்த்தேன் எனச் செவிலித்தாய் கூற்றாக இப்பாடல் அமைந்துள்ளது.

‘கடுங்கண் கறவை’ விரைந்து விரைந்து கன்றைப் பார்க்கின்ற பசு என அகப்பாடலில் பசுவின் தாய்ப்பாசத்தை அறிய முடிகிறது.

பசுவின் கண்கள் பயிலுமிடங்கள் :

- “மடக்கண் ஆமான் மாதிரத்து அலற,”⁸⁷
- “மனைத்தலை மகவை என்ற அமார்க்கண்
ஆமா நெடுநிரை நண்புல் ஆரக்”⁸⁸
- “காட்டு மாவும் உறுகண் செய்யா; வெட்டு, ஆங்கு,”⁸⁹

தலைவனின் மலை நாட்டினைக் கூறுமிடத்தும், பசுக்கள் புல் மேய்ந்ததை விளக்குமிடத்தும், இளந்திரையனின் துன்பமற்ற நாடு எனப் புகழுமிடத்தும், ‘மடக்கண்’, ‘அமார்க்கண்’, ‘உறுகண்’ முதலிய சொற்களைப் பயன்படுத்தியதையும் சங்க இலக்கியம் குறிப்பிடுகிறது.

ஏறுவின் கண்கள் :

பசுவினங்கள் முல்லை நிலத்துக்குரிய விலங்காகும். உழவுத் தொழிலுக்குத் தேவையான எருதுகள் மருத நிலப்பகுதிகளில் பராமரிக்கப்பட்டன.

ஏறு:

- காளை
- எருது
- ஆனேறு

• விடை

என்ற வேறு பெயர்களில் வழங்கப்படுகின்றன. கலித்தொகை, முல்லைக்கலிப்பாடல் ஏறு தழுவுதலைக் குறிப்பிட்டுச் சொல்கிறது.

ஏற்றை அடக்குபவன் :

கலித்தொகை, முல்லைக்கலி 104 ஆவது பாடலில் ஏற்றை அடக்கும் ஆண் மகனுக்கு அழகிய பெண்ணை மணந்து கொள்ளும் வழக்கம் உண்டு என்பதைக் கூறுகிறது.

“குருஉக் கண் கொலை ஏறு கொள்வான்”⁹⁰

குரால் (கரிய) நிறக் கண்களைக் கொண்ட கொலைத் தொழில் மிக்க ஏற்றை அடக்குபவன் பிணைமானின் நோக்கினைப் போல நோக்கும், வரி படர்ந்த கண்களையுடைய இந்த நல்லாளைப் பெறுவான் என விளக்கம் தருகிறது கலித்தொகை.

சினமிக்க ‘ஏறுவின் கண்கள்’ வழியாக திருமணத்தின் உத்திகளை அறிய முடிகிறது.

குருஉக்கண் கொலை ஏறு :

தலைவன், தலைவியைப் பார்க்குமிடத்தும். ‘குருஉக்கண் கொலை ஏறு’ இடம் பெறுகிறது.

“குருஉக்கண் கொலை ஏறு கொண்டேன்,யான்’ என்னும்”⁹¹

தோழியே நாம் எல்லாரும் ஒருங்கே ஆடும் இக்குரவைக் கூத்தினுள் நம்மை நெருக்கினான் போலப் பார்த்து, வருத்தமுறும் நோயைச் செய்தான் ஆயர்மகன். கரிய நிறத்தைக் கொண்ட கண்களையுடைய கொலை ஏற்றைத் நான் தழுவி கொண்டேன் எனக் கூறுகிறான், என்றாள் தலைவி.

‘குருஉக்கண் கொலை ஏறு’ என்ற தொடர் கரிய நிறத்தைக் கொண்ட கண்களையுடைய கொலைத் தொழிலைச் செய்யும் ஏறு எனப் பொருள் தருகிறது.

மந்தியின் கண்கள் :

மனிதனின் பரிணாம வளர்ச்சியில் குரங்கு, மனிதனின் மூதாதைகளாகவே கருதப்படுகின்றன. ‘கோடு வாழ் குரங்கு’ என்று தொல்காப்பியர் குறிப்பிடுவதால் மரக்கிளையில் வாழும் இயல்புடையது குரங்கு என்பதை அறியமுடிகிறது.

மனிதனிடம் உள்ள உணவுப் பொருள்களைக் கவர்ந்து செல்லுவது குரங்கின் இயல்பு.

குரங்கு:

- முசு
- ஊகம்
- கடுவன்
- கலை
- மந்தி

எனும் பெயரில் சங்க இலக்கியத்தில் சுட்டப்படுகிறது.

குரங்கின் கற்பு நெறி:

மனிதர்கள் போல மந்தியும் கற்பு நெறியுடன் வாழும் தன்மையைச் சங்க இலக்கிய குறுந்தொகை பாடல் கூறுகிறது.

“கருங்கண் தாக்கலை பெரும்பிறிது உற்றென,
கைம்மை உய்யாக் காமர் மந்தி
கல்லா வன்பறழ் கிளைமுதல் சேர்த்தி,
ஓங்குவரை அடுக்கத்துப் பாய்ந்துஉயிர் செகுக்கும்
சாரல்நாட! நடு நாள்
வாரல்; வாழியோ! வருந்துதும் யாமே!”⁹²

கரிய கண்ணையும் தாவுதலையும் உடைய ஆண் குரங்கு இறந்துபட, கைம்மைத் துன்பத்தினை ஆற்றாத பெண் குரங்கு, தன் தொழிலைச் செய்யாது குட்டியைச் சுற்றத்தினரிடம் ஒப்படைத்து, மலை மீது ஏறி, கீழே குதித்துத் தன் உயிரை மாய்த்துக் கொள்ளும்.

ஒருவனுக்கு ஒருத்தி என்ற கற்பு நெறி, கரிய கண்ணையுடைய ஆண் குரங்கு இறந்துபட, பெண் குரங்கும் இறந்த செய்தி குறுந்தொகையின் மூலம் புலனாகிறது.

பைங்கண் மந்தி :

குறுந்தொகை, குறிஞ்சி நிலம் பாடலில் ‘பைங்கண் மந்தி’ இடம் பெறுகிறது.

“பைங்கண் மந்தி பார்ப்பொடு கவரும்”⁹³

பசிய கண்களையுடைய பெண்குரங்கு தன் குட்டிகளோடு தினையைக் கவர்ந்து உண்ணும். கவர்ந்து உண்ணுதல் குரங்கின் இயல்பு ஆதலின் ‘பைங்கண்’ பெயரடை சங்க இலக்கியத்தில் இடம் பெற்றுள்ளது.

பைங்கண் ஊகம் :

‘ஊகம்’ என்ற சொல் கருங்குரங்கினைக் குறிக்கிறது.

சிறுபாணாற்றுப் படையில் யாழின் தன்மையைப் புகழுமிடத்து ‘பைங்கண்’ பெயரடை இடம் பெறுகிறது.

“பைங்கண் ஊகம் பாம்புபிடித் தன்ன”⁹⁴

பசிய கண்களையுடைய கருங்குரங்கு பாம்புத் தலையைப் பிடித்த போது பாம்பு குரங்கின் கையை ஒரு பக்கம் இறுக்கியும், ஒரு பக்கம் நெகிழ்த்தும் பிடிக்கும். அது போன்று யாழின் தண்டில் அமைந்துள்ள வாரக்கட்டு தேவைப்பட்ட இடத்தில் இறுகப் பிணித்தும், நெகிழ வேண்டிய இடத்தில் நெகிழ்ந்தும் இருந்தது.

கருங்குரங்கிற்கு(ஊகம்) அடையாக பைங்கண்(பசிய கண்கள்) சிறுபாணாற்றுப்படையில் இடம் பெறுகிறது.

காட்டுப் பூனையின் கண்கள் :

காட்டுப்பூனை சங்க இலக்கியத்தில் ‘வெருகு’ என்றழைக்கப்படுகிறது. காட்டில் வாழும் இயல்பால் ‘காட்டுப்பூனை’ எனப்படுகிறது. காட்டுப்பூனையின் கண்கள் பசுமையாக இருப்பதால் ‘பைங்கண் வெருகு’ என்றழைக்கப்படுகிறது.

“குவிஅடி வெருகின் பைங்கண் ஏற்றை”⁹⁵

காட்டுப்பூனையின் ஆண் ஏற்றை, விடை என்றும் கூறப்படுகிறது. வெருகின் அடி குவிந்து காணப்படும் கண்கள் பசுமையாக இருக்கும் என்பதை அகநானூறு கூறுகிறது.

முயலின் கண்கள் :

முயல்காட்டில் வாழும் மெல்லிய இயல்புடைய விலங்கு. இதன் செவிகள் நீண்டிருக்கும் உடம்பு குறுகியதாய் இருக்கும். இரவில் இரை தேடும்.

முயலின் கண்கள் பளிங்கு போன்றும் நெல்லிக்கனியின் உருவம் போன்றும் காணப்படுவதாகச் சங்க இலக்கியத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

நெல்லிக்காய் கண்கள் :

அகநானூறு, இடைக்காடனார் பாடல் நெல்லிக்காயைப் போன்ற கண்களையுடைய முயல் எனக் கூறுகிறது.

“சிறியிலை நெல்லிக் காய்கண்டன்ன

குறுவிழிக் கண்ண கூரல்அம் குறுமுயல்”⁹⁶

முயலின் தோற்றத்தை விளக்குமிடத்து, சிறிய இலைகளையுடைய நெல்லியின் காயைக் கண்டது போன்ற, குறுகிய விழி பொருந்திய கண்களையும், வளைந்த அழகிய காதுகளையும், கூர்மையான மயிரினையும் உடைய குறு முயல் என விளக்கம் தருகிறது அகநானூறு.

சங்க இலக்கியத்தில் முயலின் கண்கள் நெல்லிக்காயைப் போன்றது எனக் கூறுவதிலிருந்தும், விலங்கின் கண்களை உற்று நோக்கி சங்கப் பாடல்களில் பதிவு செய்த பண்டைத் தமிழரின் திறத்தை ஆய்வினால் அறிய முடிகிறது.

பறவையின் கண்கள்

பல கோடி ஆண்டுகளுக்கு முன் ஊர்வனவாக இருந்த உயிரினங்களில் சில பறக்க முயன்று பறந்தன. இப்படிப் பறந்தவை பறவைகளாக மாறின என்று அறிவியலாளர் கூறுகின்றனர். பறவைகள் என்பது பறக்கும் சிறப்புத் தன்மை கொண்ட ஊர்வனமாகும். பறவைகள் முட்டையிட்டுக் குஞ்சு பொரிக்கும்.

பறவைகள் அதிகாலையிலேயே துயில் நீங்கி எழுப்பும் ஓசை, பல்வகை இசைக் கருவிகள் ஒருசேரச் சேர்ந்து இசைக்கும் இன்னிசையை போன்றவை. ஓரிடத்தில் தமக்கு வேண்டிய உணவு கிடைக்காவிடின் தம் கூட்டையும் உறையும் காட்டையும் நீங்கி வேறிடத்துச் செல்லும். பழம் உண்ணும் பொருட்டு பழுமரம் நாடிச் செல்லும். பறவைகளின் கண்களைச் சங்க இலக்கியம் பல பாடல்களில் கூறியுள்ளது. மயில், குயில், காக்கை, பருந்து, கூகை, கழுகு, அன்றில் போன்ற பறவையின் கண்களைச் சூழலுக்கு ஏற்றவாறு எடுத்துரைக்கிறது.

மயிலின் கண்கள் :

சங்க நூல்களில் மயிலைப் பற்றிப் பல பாடல்கள் கூறுகின்றன. காட்டு மயிலையும் வீட்டு மயிலையும் பிரித்துப்பாடல்கள் பாடியுள்ளனர். ‘பழன மஞ்ஞை’ என்ற பெயர் சங்க காலத்தில் வயல்களில் வாழ்ந்த மயில்களுக்கு வழங்கப்பட்டது.

“அணங்கு கொல் ஆய்மயில் கொல்லோ”⁹⁷

என்ற குறள் மயிலின் அழகை மாதரின் அழகோடு ஒப்பிட்டுக் கூறியுள்ளது. நீல வண்ணமும், எழில்மிக்க கழுத்தும், அழகிய தோகையும், நீலமணி போன்ற புள்ளிகளையும் குடுமியையும் கொண்டது மயில்.

காதலர்க்குக் களிப்பூட்டும் கார் காலத்தினை மக்கள் மயில் ஆடும் ஆட்டத்தைக் கொண்டே அறிந்து கொண்டனர். ‘மயில் ஏறி விளையாட வா’ என முருகனை அழைப்பதால் முருகனின் வாகனமாக மயில் சிறந்து விளங்குவதை இலக்கியங்களும் எடுத்துரைக்கின்றன. மயிலின் கண்கள் ‘மயில்கண்’ அல்லது ‘பீலிக்கண்’ என்று அழைக்கப்படுகின்றன.

போழ்க்கண் மஞ்ஞை :

சங்க இலக்கியத்தில் ஒன்றான குறுந்தொகையில் மயிலின் கண், ‘போழ்கண்’ என்றழைக்கப்படுகிறது.

“பூஞ்சினை இருந்த போழ்கண் மஞ்ஞை”⁹⁸

‘போழ்கண்’ போழ்ந்தாற் போன்ற கண்களையுடைய மயில்கள் என்றும் ‘போழ்’ என்ற சொல்லிற்குப் பிளவுபடுத்தல், ஊடுருவிச் செல்லுதல் என்ற பொருளும் உண்டு.

மயிலின் பார்வை ஊடுருவிச் செல்லுதலால் ‘போழ்கண்’ எனச் சங்க இலக்கியம் விளக்கம் தருகிறது.

மடக்கண் மஞ்ஞை :

மலைபடுகடாமில் மலையில் கிடைக்கும் பொருள்கள் எனும் தலைப்பில் ‘மடக்கண் மஞ்ஞை’ இடம் பெறுகிறது.

“வரை பொலிந்து இயலும் மடக்கண் மஞ்ஞை”⁹⁹

மலையில் அழகுடன் ஆடும் மடப்பத்தையும் கண்களையும் உடைய மயில்கள் என்கிறது மலைபடுகடாம்.

“மடக்கண்ண மயில்”¹⁰⁰

மென்மையான கண்களையுடைய மயில்கள் என்றும்,

“மடக்கண் மயில்”¹⁰¹

அழகிய கண்களையுடைய மயில்கள் அங்கும் இங்கும் நடப்பது போல் மகளிர் நடக்கின்றனர் என மகளிரின் கண்களுக்கும் மயிலின் கண்ணிற்கும் விளக்கம் தருகின்றது சங்க இலக்கியம்.

மயிலின் கண்கள் பயிலுமிடங்கள் :

“பீலி ஒண்பொறிக் கருவிளை ஆட்டி”¹⁰²

மயிற்பீலியின் ஒள்ளிய கண்களைப் போன்று கருவிளை மலர்களை வாடைக்காற்று அசைத்தது.

“மயிற்கண் அன்ன மாண்முடிப் பாவை”¹⁰³

மயிற்பீலியில் காணப்படும் கண்ணைப் போன்று அழகு பொருந்திய கூந்தலையுடைய தலைவி எனப் பொருள் தருகிறது குறுந்தொகை.

சங்க இலக்கியத்தில் மயிலின் கண்கள், மயிலின் கண்கள் என்றும், மயில் தோகையில் உள்ள நடுப்பகுதி பீலிக்கண் என்ற பொருளையும் தருகிறது.

காக்கையின் கண்கள் :

கூட்டமாய் வாழும் பறவையினங்களில் முக்கியமானது காகம். உணவு கிடைத்தால் தன் சுற்றத்தை அழைத்துப் பகிர்ந்து உண்ணும் குணம் கொண்டது. இறந்த பிராணிகளையும் மற்ற கழிவுகளையும் உண்டு சுற்றுப்புறத்தைச் சுத்தப்படுத்துகின்றன. வேம்பு, கொய்யா, ஆல மரங்களின் விதைகள் பரவவும் காக்கைகள் பேருதவி புரிகின்றன.

காக்கையின் கண்கள்:

- கொடுங்கண்
- பசங்கண்
- மணிக்கண்
- கருங்கண்

எனச் சங்க இலக்கியங்களில் எடுத்தாளப்படுகின்றன.

கொடுங்கண் காக்கை :

இரை தேடும் காக்கைக் குடும்பம் பற்றி நக்கீரனார் நற்றிணைப் பாடலில் குறிக்குமிடத்து காக்கையின் கண்கள் இடம் பெறுகின்றன.

“கொடுங்கண் காக்கைக் கூர்வாய்ப்பேடை”¹⁰⁴

வளைந்த கண்களையும் கூரிய வாயையுடையது பெண் காக்கை. அது நடுங்குகின்ற சிறகையுடைய தன் பிள்ளையைத் தழுவிக் கொண்டும் தன் இனத்தை அழைக்குமிடத்து காக்கையின் கண்கள் இடம் பெறுகிறது. ‘கொடுங்கண்’ வளைந்த கண்கள் எனப் பொருள் தருகிறது.

பசங்கண் காக்கை :

காக்கைக்குச் சோறிடும் பழக்கத்தை நற்றிணை 258 ஆவது பாடல் பதிவு செய்கிறது.

“பச்சிறாக் கவர்ந்த பசங்கண் காக்கை”¹⁰⁵

பொன் வளையல் அணிந்த பெண்கள் உணவு சமைத்து, அவ்வுணவில் கவளம் எடுத்து முற்றத்தில் பலியாக இட்டனர். கொக்கின் நகம் போன்ற வெள்ளை நிறமான சோற்றைப் பசிய கண்களையுடைய காக்கைகள் உண்ணும்.

ஆய்வினால் நாம் நாஸ்தோறும் இல்லத்தில் காக்கைக்குச் சோறிடும் பழக்கம் சங்க காலத்திலிருந்தே தொடரும் பழக்கம் என்பதைக் காக்கையின் கண்களால் நற்றிணைப் பாடல் தெளிவுப்படுத்துகிறது.

மணிக்கண் காக்கை :

காக்கைகள் பிணத்தை விரும்பி உண்ணும் குணம் கொண்டது. கழுகும் காக்கையும் பிணங்களைத் தின்பது வழக்கம்.

“மைந்நிற உருவின் மணிக்கண் காக்கை”¹⁰⁶

நீலமணியைப் போன்ற கண்களையுடைய காக்கைகள் பசுமையான கொழுப்பைக் கவர்ந்து உண்ணும் இடமான பிணங்கள் இருக்கும் பாலை நிலம் என விளக்குகிறது அகநானூறு.

காக்கையின் கண்கள் வழி பிணங்களைத் தின்னும் செய்தி பெறப்படுகிறது.

கருங்கண் காக்கை :

“கருங்கண் காக்கையொடு கழுகு விசம்பு அகவ,”¹⁰⁷

கரிய கண்களையுடைய காக்கைகளோடு கழுகுகளும் வானத்தில் வட்டமிட்டன. அதனை ஐங்குறுநூறு பாலை நிலப்பாடல் பதிவு செய்கிறது.

“கருங்கண் காக்கையொடு பருந்து இருந்து ஆர;”¹⁰⁸

கருங்கண்ணையுடைய காக்கையும், பருந்தும் கடவுளுக்குப் பலியாக வைத்த பிண்டத்தை உண்டன எனப் பதிற்றுப்பத்து காக்கையின் கண்களை விளக்குகிறது.

காக்கையின் கண்கள் ‘கொடுங்கண்’, ‘பசங்கண்’, ‘மணிக்கண்’, ‘கருங்கண்’ என்ற அடைப் பெயர்களில் சங்க இலக்கியத்தில் எடுத்தாளப்படுகிறது.

குயிலின் கண்கள் :

குயில் கரிய நிறத்தினை உடையது. சிவந்த கண்களும், இனிய குரலினையும் கொண்டது. மலர்கள் நிறைந்த சோலையில் மகிழ்ந்து வாழ்வது. மாமரத்தில் வாழ விரும்புவது. குயிலின் குரலோசையின் இனிமையை உணர்ந்த பாரதி,

“கத்தும் குயிலோசை என் காதினில் விழ வேண்டும்”¹⁰⁹

என்று பாடியுள்ளார்.

செங்கண் இருங்குயில் :

குயிலின் சிவந்த கண்களை அகநானூறு 229 ஆம் பாடல் கூறுகிறது.

“செங்கண் இருங்குயில் நயவரக்கூஉம்”¹¹⁰

குயில் சிவந்த கண்களையுடையது. கரிய நிறத்தினையுடையது. முருக்கமலரின் இதழ்களைக் கோதி அம்மலரின் நுண்ணிய தாதினை அருந்திவிட்டு மாமரத்தின் அசைகின்ற கிளையில் அமர்ந்து கூவும் இயல்புடையது. இதே செய்தியை,

“சேவலொடு கெழீஇய செங்கண் இருங்குயில்”¹¹¹

மாமரங்களின் சிவந்த கண்ணையுடைய பெண்குயில் தன் ஆண் குயிலுடன் விருப்பம் நிறைந்து எதிர் எதிராக ஆரவாரிக்கும் தன்மையை நற்றிணை கூறுகிறது. மற்றொரு பாடலில்

“செங்கண் இருங்குயில் எதிர்குரல் பயிற்றும்”¹¹²

என்ற நற்றிணை 224 ஆவது பாடலும் குயிலின் கண்கள் சிவந்த நிறம் கொண்டவை என்பதை உறுதிபடுத்துகின்றன. மேலும்,

“செங்கணிருங்குயி லறையும் பொழுதே”¹¹³

செங்கண் இருங்குயில் செம்மையான கண்களையுடைய கருங்குயில் என்பதை சங்க இலக்கிய ஐங்குறுநூறு பாடலும் உறுதிபடுத்துகிறது.

பூங்கண் இருங்குயில் :

‘பூங்கண்’ பூப்போன்ற கண்களையுடைய கரிய குயில்கள் என்ற பொருளைத் தருகின்றது.

“பொதும்பு தோ றல்கும் பூங்குண் இருங்குயில்”¹¹⁴

மாவடுக்கள் செறிந்த மாமரங்கள் நிரம்பிய சோலையில் பூப்போன்ற கண்ணையுடைய கரிய குயில்கள் தங்கியிருக்கும். குயிலின் கண்கள் பூக்களுடன் ஒப்பிட்டுக் கூறப்பட்டுள்ளது.

குயிலின் கண்கள் பயிலுமிடங்கள் :

குயிலின் கண்கள் மணிக்காசு போன்று உருண்டையாக இருக்குமென்றும், உகாய் மரத்தின் முற்றிய காய் பழுத்தாற் போன்றுள்ளது என்பதையும் குறிக்கிறது. இதனை,

“குயிற்கண் அன்ன குருஉக்காய் முற்றி,”¹¹⁵

உகாயின் (Mustard tree) பழம் சிவப்பாயிருக்கும். உகாயின் சிவந்த பழம் குயிலின் கண்ணிற்கு ஒப்பிடப்பட்டுள்ளது.

குயிலின் கண்ணுக்கு உகாய்ப் பழத்தை உவமையாகக் கூறியமையால் சங்க கால மக்களின் நுண்ணறிவுத் திறன் புலப்படுகிறது.

கழுகின் கண்கள் :

கழுகும் பருந்தும் ஒரே இனத்தைச் சேர்ந்த பறவைகளாகும். கழுகு இறந்த விலங்குகளையும், கழிவுப் பொருட்களையும் தின்னும் குணமுடையது.

அகநானூறு 31 ஆம் பாடலில் கழுகு தன் குஞ்சுகளுக்கு மனிதர்களின் கண்களை ஊட்டும் எனக் கூறுகிறது.

“கண்ணுமிழ்க் கழுகின் கானம்”¹¹⁶

இலையில்லாத யாமரத்தின் மேல் கிளையில் இருந்த குஞ்சுகளுக்கு வயவர் கொன்று போட்ட மனிதர்களின் கண்களைக் கொண்டு சென்று உமிழ்ந்து ஊட்டும் என்று அகநானூறு கூறுகிறது.

அகம் 31ஆவது பாடலால் கழுகு புலால் உண்ணும் இயல்பும், தன் குஞ்சுகளுக்கு மெல்லிய கண்களை ஊட்டும் தாயன்பும் நன்கு புலப்படுகிறது.

கூகையின் கண்கள் :

அச்சத்தைக் கொடுக்கும் விரும்பத் தகாத ஒரு பறவை கூகையாகும். கூகை இடிந்த கட்டிடங்களிலும், நெற்களஞ்சியங்களிலும் காணப்படும் ஆந்தையாகும். இது மஞ்சளும் வெண்மையும் கலந்த நிறத்தோடு காணப்படும். பெரிய வட்ட வடிவமான தலையும் குரங்கு முகம் போன்ற வெள்ளையான தட்டையான முகமும் உண்டு. இஃது இருட்டில் எலி முதலியவற்றை வேட்டையாடும். ஆந்தையின் அலறல் தீய சகுனமாக கருதப்பட்டது.

“கழல்கண் கூகைக் குழறுகுரற் பாணிக்”¹¹⁷

பிதுங்கிய கண்களையுடைய கோட்டான்கள் குழறுகின்ற குரலாகிய இசைக்கு ஏற்பக்கொடிய கண்களையுடைய பேய்மகள் ஆடுகின்ற நிலையெய்தல் பெற்றுப் பாழ் நிலமாக மாறும். பகைவர் நாடு மக்களின்றி

இரவில் நிகழும் கூகை குழறுதல் பகலில் நிகழும் என்கிறார் குமட்டூர்க் கண்ணனார்.

பறவையின் கண்களை விளக்குமிடத்து மயிலின் கண்கள் ஊடுருவிச் செல்லும் தன்மை கொண்டதைப் 'போழ்கண்' என்ற சொல்லாட்சி உறுதிப்படுத்துகிறது. காக்கையின் கண்களால் சங்க கால மக்கள் பலிசோறு இடும் பழக்கம் தற்கால மக்களிடமும் இன்றும் நிலவி வருவதை அறிய முடிகிறது.

குயிலின் கண்களுக்கு உகாய்ப் பழத்தை உவமையாகக் கூறியுள்ளனர் சங்க காலப் புலவர்கள். இறந்த மனிதர்களின் கண்களைக் கொண்டு வந்து தம் குஞ்சுகளுக்கு உமிழ்ந்து ஊட்டும் கழுகின் தாயன்பையும் அறியலாம். ஆந்தை பிதுங்கிய கண்களைக் கொண்டது எனும் செய்தியையும் ஆய்வின் மூலம் உணர முடிகிறது.

நீர்வாழ் விலங்குகள்

இயற்கையோடு ஒன்றிணைந்து வாழ்ந்த சங்க காலத்துப் புலவர்கள் நீர் வாழ் விலங்குகளை அவை வாழும் சூழலில் நன்கு கவனித்து அரிய பெரிய அறிவியல் செய்திகளைத் தம் பாடல்களில் பாடியுள்ளனர். நீர் வாழ் உயிர்கள் என்றவுடன் நம் நினைவுக்கு வருவன மீனினம் தான். மருத நிலப் பாடல்களிலும் நெய்தல் நிலப் பாடல்களிலும் மீன்கள் அதிகம் இடம் பெற்றுள்ளன. சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் கயல், அயிலை, வராஅல், கெண்டைமீன்களின் கண்கள் பெண்களின் கண்களுக்கு உவமையாகக் கூறப்பட்டுள்ளன.

கயல் மீனின் கண்கள் :

கயல் மீனினை மகளிரின் ஒளி வாய்ந்த கண்ணுக்கு உவமையாக்கிக் கூறுவர்.

“பொருகயல் முரணிய உண்கண்”¹¹⁸

இரண்டு கயல் மீன்கள் போர் செய்யுமாயின் அவ்விரண்டின் முகமும் எதிரெதிரே நெருங்கியிருக்கும். இந்தத் தோற்றம் பெண்டிர் முகத்தில் நெருங்கியிருக்கும் கண்ணிரண்டிற்கும் பொருந்திய உவமையாகும்.

வெருவிய பார்வை :

நெய்தல் நிலத்தில் நின்று உப்பினைச் சுமந்து கொண்டு மலை நாட்டில் விற்கச் சென்ற பெண் ஒருத்தி இடையில் உள்ள மருத நிலத்து ஊருக்குச் செல்லுகின்றாள். இதனை,

“விளியறி ருமலி குரைப்ப வெரீஇய

மதர்கயல் மலைப்பின் அன்ன கண் எமக்கு”¹¹⁹

எனும் பாடல் மூலம் விளக்குகிறார் அம்மூவனார். ‘நெல்லின் நேரே வெண்கல் உப்பு’ எனக் கூவுகின்றாள். மருத நிலத்து மனையில் உள்ளோர் விளிக்கும் விளிகளைக் கேட்டுப் பழகிய நாய், வேற்று விளியைக் கேட்டுக் குரைக்கின்றது. அந்நாயின் குரைத்தலைக் கேட்டு உப்பு விற்கும் பெண் வெருவுகின்றாள். கயல் மீன்கள் இரண்டும் தம்முள் போரிட்டது போன்ற அவளுடைய அழகிய கண்கள் அக்குரல் கேட்டு அஞ்சி மருண்டன.

அகநானூறு 140 வது பாடலில் பெண்டிரின் வெருவிய பார்வைக்கும் பொரு கயலை உவமை கூறுகின்றார் அம்மூவனார்.

கயல்மீன்கள் பயிலுமிடங்கள் :

“கயல்ஏர் உண்கண் கனங்குழை மகளிர்”¹²⁰

“கயல்ஏர் உண்கண் குறுமகட்டு”¹²¹

“கயல்ஏர் உண்கண் கனங்குழை! இவை நின்”¹²²

“கடும்பனி அறல் இகு கயல்ஏர் கண்பனி மல்க”¹²³

“கயல்என அமர்த்த உண்கண், புயல் எனப்”¹²⁴

“குளித்துப் பொருகயலின் கண்பனி மல்க”¹²⁵

“கார் அணி கூந்தல் கயற்கண், கவிர் இதழ்”¹²⁶

பெண்களின் கண்கள் இரண்டும் கயல் மீன்களை ஒத்துள்ளது. கயல் மீன்கள் இரண்டும் போரிடுவது போன்று காட்சியளிக்கிறது எனச் சங்க இலக்கியம் சான்று பகர்கிறது.

வராஅல் மீனின் கண்கள் :

வராஅல் மீனின் கண்கள் சிவந்த நிறமுடையது. பெண் யானையின் கை போலப் பருத்தும் நீண்டும் காணப்படும். பாணர், நீண்ட கயிற்றையுடைய தூண்டிலால் இம்மீனைப் பிடிப்பார்கள்.

“பிடிக்கை அன்ன செங்கண் வராஅல்”¹²⁷

தூண்டில்போட்டு மீன்பிடிப்போர் யானையின் துதிக்கை போன்ற சிவந்த கண்களையுடைய வராஅல் மீன்களைப் பிடித்தனர் எனும் செய்தியை மலைபடுகடாம் தெளிவுபடுத்துகிறது.

“கருங்கண் வராஅல் பெருந்தடி மிளிர்வையொடு”¹²⁸

உழவன் கரிய கண்களைக் கொண்ட வராஅல் மீனின் பெரிய துண்டங்களை அவை மிளிரும் வண்ணம் குழம்பிலே பிறழவிட்டு உணவுக்குரிய அரிசியால் சமைத்த சோற்றுத் திரளை விரும்பி உண்ணும் கையை உடையவன்.

வராஅல் மீனின் கண்கள் ‘செங்கண்’, ‘கருங்கண்’ என்ற அடைப் பெயர்களுடன் அழைக்கப்படுகின்றது.

அயிலை மீனின் கண்கள் :

பரதவ மக்களுக்கு மீன் வேட்டை நன்கு வாய்த்தது. தம் ஊரில் குறுகிய கண்களையுடைய அழகிய வலைகளை அவற்றின் பயன் கருதி

நன்கு பாராட்டிக் கூறிக் கொழுவிய கண்களையுடைய அயிலை மீன்களை எல்லோருக்கும் பகுத்துக் கொடுத்தனர். அத்தகைய கடல் துறையினை உடைய தலைவனை,

“கொழுங்கண் அயிலை பகுக்கும் துறைவன்”¹²⁹

என அகநானூற்றுப் பாடல் வரிகள் எடுத்துரைக்கின்றன.

கெண்டை மீனின் கண்கள் :

கெண்டை மீனின் கண்களைப் பரிபாடலின் பாடல் வரிகள் எடுத்துரைக்கின்றன.

“ஒள் ஒளி சேய்தா ஒளி கிளர் உண்கண் கெண்டை”¹³⁰

பெண்களின் ஒளிமிக்க மையுண்ட கண்கள் கெண்டை மீன்கள் எனக் கூறப்படுகின்றன. கள் உண்ணுதல், நீரில் ஆடுதல், காதலரோடு ஊடுதல் என்ற செயல்களால் முன்பு சிவந்து ஒளி மிக்கனவாக இருந்தவை இப்போது மேலும் சிவந்தன.

- மீன்களின் கண்கள் பெரும்பாலும் பெண்களின் மையுண்ட கண்களுக்கு உவமையாகக் கூறப்பட்ட செய்தியினை ஆய்வின் மூலம் அறிய முடிகிறது.
- மீன் உணவு உடலுக்கு நன்மை எனவுணர்ந்த சங்க கால மக்கள் அவற்றைத் தம் உணவில் சேர்த்துக் கொண்டனர் எனும் செய்தியும் பெறப்படுகிறது.

நீர் நில வாழ்வன

நீர்நில வாழ் விலங்குகளின் கண்களில் நண்டின் கண்கள் சங்க இலக்கியங்களால் இடம் பெறுகிறது.

நண்டு :

- ஞெண்டு
- கள்வன்
- அலவன்

எனப் பல்வேறு பெயர்களில் நண்டு வழங்கப்படுகிறது. நீரில் நீந்தியும் தரையில் தவழ்ந்தும் வாழும் இயல்புடையது. நண்டின் கண்கள் வியப்பூட்டும் தன்மையுடையன. முகத்தின் நீண்ட உறுப்பின் நுனியில் கண் இருப்பதைக் கண்ட சங்க காலப் புலவர்கள் தம் பாடல்களில் பதிவு செய்துள்ளனர்.

“வேம்புநனை அன்ன நெடுங்கண் நீர் ஞெண்டு”¹³¹

“வேம்புநனை அன்ன நெடுங்கண் கள்வன்”¹³²

வேம்பின் அரும்பு நீண்ட காம்பின் நுனியில் இருப்பது போல இந்நண்டின் சிறிய கண்களும் முகத்தில் நீண்ட உறுப்பில் இருப்பதால் ‘நெடுங்கண்’ எனக் கூறுவதைச் சங்க இலக்கியப் பாடல்களால் அறியக்கிடக்கின்றது.

நண்டின் கண்கள் :

“கையதை, அலவன் கண் பெற அடங்கச் சுற்றிய

பலஉறு கண்ணுள் சில கோல் அவிர் தொடி”¹³³

சங்க காலத்தில் தாயார் தம் குழந்தைகளுக்கு அணியெல்லாம் பூட்டி மகிழ்ந்தனர் என்னுமிடத்தில் நண்டின்கண் போல முழுவதும் சுற்றியமைத்த பல அரும்பு வேலைப்பாடுகளுடன் கூடிய தொடி என விளக்கம் தருகிறது கலித்தொகை.

“அளை வாழ் அலவன்கண் கண்டன்ன”¹³⁴

பாலையாழின் வருணனையை விளக்குமிடத்து, போர்வையை இணைத்து இறுக்கிய ஆணி நண்டின் கண் போன்று காணப்படுகிறது எனக் கூறுகிறது.

நீர் நில வாழ்வனவற்றில் நண்டின் கண்கள் வேம்பின் அரும்பு போன்றும், வேலைப்பாடுகளுடன் கூடிய தொடி போன்றும், போர்வையை இணைத்து இறுக்கிய ஆணி போன்றும் காணப்படுகிறது எனும் செய்தி உய்த்துணரப்படுகிறது.

தொகுப்புரை

- தொல்காப்பியர் விலங்குகளின் கண்ணுணர்வைக் கொண்டு அறிவினைப் பகுத்துக் கூறியுள்ளார்.
- யானையின் கண்கள் சங்க இலக்கியப் பாடல்களான பாலை நிலப் பாடல்களிலும், குறிஞ்சி நிலப் பாடல்களிலும் அதிகமாக இடம் பெற்றுள்ளன.
- யானையின் கண்கள் 'சிறுகண்', 'பைங்கண்', 'கடுங்கண்' என்ற பெயரடைகள் பலவிடங்களில் பயன்படுவதைச் சங்க இலக்கியம் தெளிவாக விளக்குகிறது.
- மானின் கண்கள் பெண்களின் கண்களுக்கும், புலியின் கண்கள் கள்ளின் நிறத்திற்கும் ஒப்பாகக் கூறப்படுகிறது.
- பன்றியின் கண்கள் பறையின் நடுப்பகுதி போன்றும் நெருப்பினை ஒத்துள்ளதாகவும் ஆய்வின் மூலம் விளக்கப்படுகிறது.
- எருமைகள் நீர்நிலையில் அதிகம் இருப்பதால் செங்கண் காரான் என்றழைக்கப்படுகிறது.

- பசுவின் கண்கள் என்ற தலைப்பின் ‘கடுங்கண் கறவை’ என்ற சொல்லானது விரைந்து விரைந்து கன்றைப் பார்க்கின்ற தாய்ப்பசுவின் பாசத்தை உணர்த்துகிறது.
- சினமிக்க ‘ஏறுவின் கண்கள்’ மூலம் சங்க கால மக்களின் திருமண உத்தியை அறிய முடிகிறது.
- கரிய கண்களையுடைய ஆண்குரங்கு இறந்துபட, பெண்குரங்கும் இறந்த செய்தி ‘ஒருவனுக்கு ஒருத்தி’ எனும் கற்பு நெறி விலங்குகளிடத்தும் உண்டு என்பதைச் சங்க இலக்கியம் பதிவு செய்கிறது.
- காட்டுப் பூனையின் கண்கள் அச்ச உணர்வையும், முயலின் கண்கள் நெல்லிக்காயைப் போன்றும் காணப்படுகிறது.
- மயிலின் கண்கள் ஊடுருவிச் செல்லும் தன்மை கொண்டதைப் ‘போழ்கண்’ என்ற சொல்லாட்சி உறுதிப்படுத்துகிறது.
- காக்கையின் கண்கள், சங்க கால மக்களின் பலிசோறு இடும் பழக்கம் தற்கால மக்களிடமும் இன்றும் நிலவி வருவதை அறிய முடிகிறது.
- குயிலின் கண்களுக்கு உகாய்ப் பழத்தை உவமையாகக் கூறியுள்ளனர் சங்க காலப் புலவர்கள்.
- கழுகின் கண்கள் எனும் தலைப்பில் இறந்த மனிதர்களின் கண்களைக் கொண்டு வந்து தம் குஞ்சுகளுக்கு உமிழ்ந்து ஊட்டும் கழுகின் தாயன்பை ஆய்வின் மூலம் உணர முடிகிறது.
- ஆந்தை பிதுங்கிய கண்களையும் கயல் மீனின் கண்கள் பெண்களின் கண்களுக்கும் ஒப்பாகக் கூறப்படுகிறது.

- வாராஅல் மீனின் கண்கள் சிவந்த நிறமுடையது. வராஅல் மீனின் துண்டுகளை 'கருங்கண்' எனவும் அழைத்தனர்.
- 'மீனின் கண்கள்'எனும் தலைப்பின் வழி, மீன் உணவு உடலுக்கு ஏற்றது என்பதையும் சங்க காலப் புலவர்கள் தம்பாடல் வழி எடுத்துரைக்கின்றனர்.
- நண்டின் கண்கள் வேம்பின் அரும்பினை ஒத்தும் காணப்படுகிறது.

சங்க கால மக்கள் விலங்குகளோடு ஒன்றி வாழ்ந்தனர். விலங்குகளின் கண்களைக் கூர்ந்து உற்று நோக்கி, தம் பாடல் வழி பதிவு செய்தனர் சங்க காலப் புலவர்கள். மனிதரிடம் காணப்படும் கண்கள் வழி வெளிப்படும் தாயன்பு விலங்குகளிடம் காணப்படுவதைச் சங்க இலக்கியத்தில் 'விலங்குகளின் கண்கள்' எனும் தலைப்பு தெளிவாக விளக்குகின்றது.

எண் விளக்கம்

1. செ. வெங்கடராமச் செட்டியார், பழந்தமிழ் நூல்களில் உயிர் வகைகள், பக். 1-2.
2. ச.வே. சுப்பிரமணியன், தொல்காப்பியம் தெளிவுரை, ப. 590.
3. மேலது, ப. 592.
4. கி.வா. ஜகந்நாதன், திருக்குறள் ஆராய்ச்சிப் பதிப்பு, ப. 341.
5. கு.வெ. பாலசுப்பிரமணியன்(உ.ஆ.), அ.மா. பரிமணம், கு.வெ. பாலசுப்பிரமணியம்(ப.ஆ.), நற்றிணை மூலமும் உரையும், ப. 427.
6. வி.நாகராசன்(உ.ஆ.), அ.மா. பரிமணம், கு.வெ. பாலசுப்பிரமணியம்(ப.ஆ.), குறுந்தொகை மூலமும் உரையும் (புத்தகம்-2), ப. 592.
7. அ.தட்சிணாமூர்த்தி(உ.ஆ.), அ.மா. பரிமணம், கு.வெ. பாலசுப்பிரமணியம்(ப.ஆ.), ஐங்குறுநூறு மூலமும் உரையும் (புத்தகம்-2), ப. 314.
8. மேலது, ப. 726.
9. மேலது, ப. 777.
10. மேலது, ப. 790.
11. இரா. செயபால்(உ.ஆ.), அ.மா. பரிமணம், கு.வெ. பாலசுப்பிரமணியம்(ப.ஆ.), அகநானூறு மூலமும் உரையும் (புத்தகம்-1) , ப. 70.
12. மேலது, ப. 481.
13. மேலது, ப. 531.
14. மேலது, ப. 538.
15. இர. பிரபாகரன், புறநானூறு (பகுதி-1) உரையும், ப. 49.
16. மேலது, ப. 361.
17. இரா. பிரபாகரன், புறநானூறு (பகுதி-2), ப. 226.
18. மேலது, ப. 395.

19. ச.வே. சுப்பிரமணியன்(உ.ஆ), தமிழண்ணல், சுப. அண்ணாமலை, பத்துப்பாட்டு, ப.186.
20. மேலது, ப. 284.
21. அ.ஆலிஸ்(உ.ஆ), அ.மா. பரிமணம், கு.வெ. பாலசுப்பிரமணியம்(ப.ஆ), பதிற்றுப்பத்து, ப. 81.
22. உ.வே.சா. பதிப்பு, குறுந்தொகை, ப. 603.
23. இரா.செயபால் (உ.ஆ), அ.மா. பரிமணம் கு.வெ. பாலசுப்பிரமணியம்(ப.ஆ), அகநானூறு (புத்தகம்-1), ப. 253.
24. மேலது, ப.273.
25. மேலது, ப. 562.
26. ப.வேங்கடராமன், நற்றிணை மூலமும் உரையும், ப. 78.
27. மேலது, ப. 82.
28. மேலது. ப. 520.
29. உ.வே.சா. பதிப்பு, குறுந்தொகை, ப. 201.
30. இர.பிரபாகரன், புறநானூறு (பகுதி-2), ப. 408.
31. ச.வே. சுப்பிரமணியன் (உ.ஆ), இ. தமிழண்ணல், சுப. அண்ணாமலை(ப.ஆ), பத்துப்பாட்டு, ப. 592.
32. உ.வே.சா. பதிப்பு, குறுந்தொகை, ப. 601.
33. அ.ஆலிஸ்(உ.ஆ), அ.மா. பரிமணம், கு.வெ. பாலசுப்பிரமணியன்(ப.ஆ), பதிற்றுப்பத்து, ப. 72.
34. இர.பிரபாகரன், புறநானூறு (பகுதி-2), ப. 262.
35. இரா.செயபால் (உ.ஆ), அ.மா. பரிமணம், கு.வெ. பாலசுப்பிரமணியம் (ப.ஆ), அகநானூறு (புத்தகம் -1), ப. 186.
36. ப. வேங்கடராமன், நற்றிணை, ப. 197.
37. மேலது, ப. 440.
38. இரா.செயபால் (உ.ஆ), அ.மா. பரிமணம், கு.வெ. பாலசுப்பிரமணியம்(ப.ஆ), அகநானூறு (புத்தகம் -2), ப. 1080.

39. ச.வே. சுப்பிரமணியம்(உ.ஆ), தமிழண்ணல்,
சுப. அண்ணாமலை(ப.ஆ), பத்துப்பாட்டு, ப. 174.
40. உ.வே.சா. பதிப்பு, குறுந்தொகை, ப. 500.
41. அ.விசுவநாதன், கலித்தொகை, ப. 234.
42. மேலது, ப. 489.
43. இர.பிரபாகரன், புறநானூறு (பகுதி-1), ப. 40.
44. இர.பிரபாகரன், புறநானூறு (பகுதி-2), ப. 307.
45. மேலது, ப. 343.
46. இரா.செயபால்(உ.ஆ), அ.மா. பரிமணம்,
கு.வெ. பாலசுப்பிரமணியம், அகநானூறு (புத்தகம்-1), ப. 222.
47. மேலது, ப. 274.
48. கு.வெ. பாலசுப்பிரமணியம்(உ.ஆ), அ.மா. பரிமணம்,
கு.வெ. பாலசுப்பிரமணியம்(ப.ஆ), நற்றிணை, ப. 4.
49. மேலது, ப. 181.
50. மேலது, ப. 348.
51. ச.வே. சுப்பிரமணியன்(உ.ஆ), தமிழண்ணல்,
சுப. அண்ணாமலை(ப.ஆ), பத்துப்பாட்டு, ப. 357.
52. மேலது, ப. 608.
53. இரா.செயபால் (உ.ஆ). அ.மா. பரிமணம்,
கு.வெ. பாலசுப்பிரமணியம்(ப.ஆ), அகநானூறு (புத்தகம் -2),
ப. 1057.
54. ப. வேங்கடராமன், நற்றிணை, ப. 270.
55. இரா. பிரபாகரன், புறநானூறு (பகுதி-2), ப. 151.
56. வி.நாகராசன் (உ.ஆ),அ.மா. பரிமணம்,
கு.வெ. பாலசுப்பிரமணியம்(ப.ஆ), குறுந்தொகை (புத்தகம் -2),
ப. 767.
57. ப. வேங்கடராமன், நற்றிணை, ப. 583.
58. இரா.செயபால்(உ.ஆ), அ.மா. பரிமணம்,
கு.வெ. பாலசுப்பிரமணியம்(ப.ஆ), அகநானூறு (புத்தகம்-1), ப. 277.

59. அ.விசுவநாதன்(உ.ஆ), அ.மா. பரிமணம்,
கு.வெ. பாலசுப்பிரமணியம்(ப.ஆ), கலித்தொகை, ப. 178.
60. மேலது, ப. 276.
61. இரா. பிரபாகரன், புறநானூறு (பகுதி-1), ப. 393.
62. ப. வேங்கடராமன், நற்றிணை, ப. 698.
63. இரா.செயபால்(உ.ஆ), அ.மா.பரிமணம்,
கு.வெ. பாலசுப்பிரமணியம்(ப.ஆ), அகநானூறு, ப. 534.
64. ப.வேங்கடராமன், நற்றிணை, ப. 149.
65. மேலது, ப. 179.
66. இரா.செயபால்(உ.ஆ), அ.மா. பரிமணம்,
கு.வெ. பாலசுப்பிரமணியம்(ப.ஆ), அகநானூறு (புத்தகம்-1), ப. 51.
67. மேலது, ப. 251.
68. மேலது, ப. 283.
69. இரா.செயபால் (உ.ஆ), அ.மா. பரிமாணம்,
கு.வெ. பாலசுப்பிரமணியம், அகநானூறு (புத்தகம்-2), ப. 827.
70. இர. பிரபாகரன், புறநானூறு (பகுதி-1), ப. 356.
71. அ.தட்சிணாமூர்த்தி(உ.ஆ), அ.மா. பரிமணம்,
கு.வெ. பாலசுப்பிரமணியம்(ப.ஆ), ஐங்குறுநூறு (புத்தகம் -1),
ப. 558.
72. மேலது, ப. 560.
73. மேலது, ப. 569.
74. மேலது, ப. 572.
75. ச.வே. சுப்பிரமணியன்(உ.ஆ), தமிழண்ணல்,
சுப. அண்ணாமலை(ப.ஆ), பத்துப்பாட்டு, ப. 576.
76. இரா.செயபால்(உ.ஆ), அ.மா. பரிமாணம்,
கு.வெ. பாலசுப்பிரமணியம்(ப.ஆ), ஐங்குறுநூறு (புத்தகம்-2), ப. 135.
77. அ. தட்சிணாமூர்த்தி(உ.ஆ), அ.மா. பரிமணம்,
கு.வெ. பாலசுப்பிரமணியம்(ப.ஆ), ஐங்குறுநூறு (புத்தகம்-1), ப. 201.
78. உ.வே.சா. பதிப்பு, குறுந்தொகை மூலமும் உரையும், ப. 482.

79. இரா.செயபால் (உ.ஆ), அ.மா. பரிமணம்,
கு.வெ. பாலசுப்பிரமணியம்(ப.ஆ), அகநானூறு (புத்தகம் -1), ப. 146.
80. அ.ஆலிஸ் (உ.ஆ), அ.மா. பரிமணம்,
கு.வெ. பாலசுப்பிரமணியம்(ப.ஆ), பதிற்றுப்பத்து, ப. 11.
81. ச.வே. சுப்பிரமணியன்(உ.ஆ), தமிழண்ணல்,
சுப. அண்ணாமலை(ப.ஆ), பத்துப்பாட்டு, ப. 606.
82. இர.பிரபாகரன், புறநானூறு, ப. 56.
83. வி.நாகராசன்(உ.ஆ), அ.மா. பரிமணம்,
கு.வெ. பாலசுப்பிரமணியம்(ப.ஆ), குறுந்தொகை, ப. 770.
84. ப. வேங்கடராமன், நற்றிணை மூலமும் உரையும், ப. 300.
85. இரா.செயபால் (உ.ஆ), அ.மா. பரிமணம்,
கு.வெ. பாலசுப்பிரமணியம்(ப.ஆ), அகநானூறு (புத்தகம் -1),
ப. 187.
86. மேலது, ப.145.
87. மேலது, (புத்தகம் -2), ப. 713.
88. இரா.பிரபாகரன், புறநானூறு, ப. 263.
89. ச.வே. சுப்பிரமணியன்(உ.ஆ), தமிழண்ணல், சுப. அண்ணாமலை
(ப.ஆ), பத்துப்பாட்டு, ப. 226.
90. அ.விசுவநாதன் (உ.ஆ), அ.மா.பரிமணம்,
கு.வெ. பாலசுப்பிரமணியம்(ப.ஆ), கலித்தொகை, ப. 460.
91. மேலது, ப. 462.
92. வி.நாகராசன் (உ.ஆ), அ.மா.பரிமணம்,
கு.வெ. பாலசுப்பிரமணியம்(ப.ஆ), குறுந்தொகை, ப. 173.
93. மேலது, (புத்தகம்-2), ப. 801.
94. ச.வே. சுப்பிரமணியன்(உ.ஆ), தமிழண்ணல்,
சுப. அண்ணாமலை(ப.ஆ), பத்துப்பாட்டு, ப. 194
95. இரா.செயபால் (உ.ஆ), அ.மா. பரிமணம்,
கு.வெ. பாலசுப்பிரமணியம்(ப.ஆ), அகநானூறு, ப. 1069.
96. மேலது, ப. 846.

97. கி.வா. ஜகந்நாதன், திருக்குறள் ஆராய்ச்சிப் பதிப்பு, ப. 564.
98. வி.நாகராசன்(உ.ஆ), அ.மா.பரிமணம்,
கு.வெ. பாலசுப்பிரமணியம்(ப.ஆ), குறுந்தொகை, ப. 929.
99. ச.வே. சுப்பிரமணியன்(உ.ஆ), தமிழண்ணல்,
சு.ப. அண்ணாமலை(ப.ஆ), பத்துப்பாட்டு, ப. 609.
100. மேலது, ப. 150.
101. இர.பிரபாகரன், புறநானூறு (புத்தகம்-2), ப. 338.
102. வி.நாகராசன்(உ.ஆ), அ.மா.பரிமணம்,
கு.வெ. பாலசுப்பிரமணியன்(ப.ஆ), குறுந்தொகை, ப. 264.
103. மேலது, ப. 424.
104. கு.வெ. பாலசுப்பிரமணியம்(உ.ஆ), அ.மா. பரிமணம்,
கு.வெ. பாலசுப்பிரமணியம்(ப.ஆ) நற்றிணை. ப. 678.
105. மேலது, ப. 475.
106. இரா.செயபால்(உ.ஆ), அ.மா. பரிமணம்,
கு.வெ. பாலசுப்பிரமணியம்(ப.ஆ), அகநானூறு, ப. 963.
107. அ.தட்சிணாமூர்த்தி(உ.ஆ), அ.மா. பரிமணம்,
கு.வெ. பாலசுப்பிரமணியம்(ப.ஆ), ஐங்குறுநூறு, ப. 694.
108. அ.ஆலிஸ்(உ.ஆ), அ.மா. பரிமணம்,
கு.வெ. பாலசுப்பிரமணியம்(ப.ஆ), பதிற்றுப்பத்து, ப. 88.
109. விகரு. இராமநாதன், பாரதியார் கவிதைகள், ப. 103.
110. இரா.செயபால் (உ.ஆ), அ.மா. பரிமணம்,
கு.வெ. பாலசுப்பிரமணியம்(ப.ஆ), அகநானூறு, ப. 685.
111. கு.வெ. பாலசுப்பிரமணியம்(உ.ஆ), அ.மா. பரிமணம்,
கு.வெ. பாலசுப்பிரமணியம்(ப.ஆ), நற்றிணை, ப. 214.
112. மேலது, ப. 412.
113. அ.தட்சிணாமூர்த்தி (உ.ஆ), அ.மா. பரிமணம்,
கு.வெ. பாலசுப்பிரமணியம்(ப.ஆ), ஐங்குறுநூறு (புத்தகம்-2), ப. 763.
114. கு.வெ. பாலசுப்பிரமணியம்(உ.ஆ), அ.மா. பரிமணம்,
கு.வெ. பாலசுப்பிரமணியம்(ப.ஆ), நற்றிணை, ப. 447.

115. இரா.செயபால்(உ.ஆ), அ.மா. பரிமணம்,
கு.வெ. பாலசுப்பிரமணியம்(ப.ஆ), அகநானூறு, ப. 871.
116. இரா.செயபால்(உ.ஆ), அ.மா. பரிமணம்,
கு.வெ. பாலசுப்பிரமணியம்(ப.ஆ), அகநானூறு, ப. 89.
117. அ.ஆலிஸ்(உ.ஆ), அ.மா. பரிமணம்,
கு.வெ. பாலசுப்பிரமணியம்(ப.ஆ). பதிற்றுப்பத்து, ப. 57.
118. வி.நாகராசன்(உ.ஆ), அ.மா.பரிமணம்,
கு.வெ. பாலசுப்பிரமணியம்(ப.ஆ), குறுந்தொகை (புத்தகம் -2),
ப. 581.
119. இரா.செயபால்(உ.ஆ), அ.மா. பரிமணம்,
கு.வெ. பாலசுப்பிரமணியம்(ப.ஆ), அகநானூறு, ப. 425.
120. வி.நாகராசன்(உ.ஆ), அ.மா. பரிமணம்,
கு.வெ. பாலசுப்பிரமணியன்(ப.ஆ), குறுந்தொகை (புத்தகம் -2),
ப. 948.
121. கு.வெ. பாலசுப்பிரமணியம்(உ.ஆ), அ.மா. பரிமணம்,
கு.வெ. பாலசுப்பிரமணியம்(ப.ஆ), நற்றிணை, பக். 404.
122. மேலது, ப. 583.
123. அ.விசுவநாதன்(உ.ஆ), அ.மா. பரிமணம்,
கு.வெ. பாலசுப்பிரமணியன்(ப.ஆ), கலித்தொகை, ப. 555.
124. இரா.செயபால் (உ.ஆ), அ.மா. பரிமணம்,
கு.வெ. பாலசுப்பிரமணியம்(ப.ஆ), அகநானூறு(புத்தகம் -1), ப. 385.
125. மேலது, (புத்தகம் -2), ப. 926.
126. பெ. சுப்பிரமணியன், கு.வெ. பாலசுப்பிரமணியம்,
அ.தட்சிணாமூர்த்தி(உ.ஆ), அ.மா. பரிமணம்,
கு.வெ.பாலசுப்பிரமணியம்(ப.ஆ), பரிபாடல், ப. 594.
127. ச.வே. சுப்பிரமணியன் (உ.ஆ), தமிழண்ணல்,
சுப. அண்ணாமலை, பத்துப்பாட்டு, ப. 557.
128. கு.வெ. பாலசுப்பிரமணியம்(உ.ஆ), அ.மா. பரிமணம்,
கு.வெ. பாலசுப்பிரமணியம்(ப.ஆ), நற்றிணை, பக். 107.

129. இரா.செயபால்(உ.ஆ), அ.மா.பரிமணம்,
கு.வெ. பாலசுப்பிரமணியம்(ப.ஆ), அகநானூறு (புத்தகம்-1), ப. 210.
130. பெ. சுப்பிரமணியன், கு.வெ. பாலசுப்பிரமணியன்,
அ.தட்சிணாமூர்த்தி(உ.ஆ), அ.மா. பரிமணம்,
கு.வெ.பாலசுப்பிரமணியன்(ப.ஆ), பரிபாடல், ப. 439.
131. இரா.செயபால்(உ.ஆ), அ.மா.பரிமணம்,
கு.வெ. பாலசுப்பிரமணியம்(ப.ஆ), அகநானூறு (புத்தகம்-1), ப. 527.
- 132 அ.தட்சிணாமூர்த்தி(உ.ஆ), அ.மா.பரிமணம்,
கு.வெ. பாலசுப்பிரமணியம்(ப.ஆ), ஐங்குறுநூறு, ப. 67.
133. அ.விசுவநாதன்(உ.ஆ), அ.மா. பரிமணம்,
கு.வெ. பாலசுப்பிரமணியம்(ப.ஆ), கலித்தொகை, ப. 363.
134. ச.வே. சுப்பிரமணியன்(உ.ஆ), தமிழண்ணல்,
சு.ப. அண்ணாமலை(ப.ஆ), பத்துப்பாட்டு, ப. 130.

இயல் - மூன்று

**பிற பொருண்மையில்
கண்**

பிற பொருண்மையில் கண்

சங்க இலக்கியத்தில் ‘கண்’ என்ற சொல் ‘கண்’ என்ற சினைப் பெயரைக் குறிக்காமல் பல்வேறு பொருள்களை உணர்த்துகின்றது. வலைக்கண், நுங்கின் கண், கணு, குறுங்கண், தேனடைக்கண், கண்ணோட்டம், பீலிக்கண், கண்ணெழுத்து, இடப்பொருளில் கண் (வானத்தின் கண், அங்கண், உப்பளத்தின் கண், வழும்புகண், முரம்புகண், விருந்துகண், நாடுகண், நரைக்கண், காடுகண், குறைக்கண், வியன்கண், கண்ணகன், தகடுகண், தாழ்கண், பூங்கண்), முலைக்கண், துண்டு, ஊற்றுக்கண், அறிவுக்கண், வடிவம், முரசின்கண், பறைக்கண் முதலான பிறபொருளையும் ‘கண்’ எனும் சொல் குறிப்பது பெரிதும் ஆய்விற்கு இடமளிப்பதாகும்.

வலைக்கண் :

வலையில் உள்ள கண்(துளை) கடல் மீன் போன்ற உயிரினங்களைக் கொல்லும். தலைவி, நீண்ட கண்களாகிய வலையை வீசியே தன்னைக் காண்பவர்களின் உயிரைக் கொல்கிறாள் என்பதைச் சங்க இலக்கியம் விளக்குகிறது.

குறுங்கண் :

குறுங்கண் : குறுகிய துளை

அகநானூறு, நெடுஞ்சேரலாதன் பாடலில் வலையிறுக்கும் பெருங்கயிறு கட்டப்பட்ட குறுகிய கண்களையுடைய(துளை) அழகிய வலையில் கடலின் பெருமை குன்றப் பலவகை மீன்களைப் பிடிப்பர் பரதவர்.

“நெடுங்கயிறு வலந்த குறுங்கண் அவ்வலை”¹

இப்பாடலால் ‘கண்’ என்ற சொல் துளையுடைய வலையைக் குறிக்கிறது. ‘குறுங்கண்’ குறுகிய கண்களையுடைய அழகிய வலை எனச் சங்க இலக்கியம் எடுத்துரைக்கிறது.

அகநானூறு நெய்தல் நிலப்பாடலில் அயிலை மீன்களை மீனவர்கள் அனைவருக்கும் பகுத்துக் கொடுத்தனர் எனுமிடத்தில் ‘குறுங்கண் அவ்வலை’ இடம் பெறுகிறது.

“குறுங்கண் அவ்வலைப் பயம் பாராட்டி
கொழுங்கண் அயிலை பகுக்கும் துறைவன்”²

எனும் பாடல் வரிகள் மூலம் மீனவர்களின் கொடுக்கும் குணம் உரைக்கப்படுகிறது. பரதவரின் வலை, குறுகிய கண்களை உடையது எனும் செய்தி ஆய்வின் மூலம் பெறப்படுகிறது.

கண்வலை :

குறுந்தொகையில் தலைவியின் கண்கள் வலையாகவே உருவகம் செய்யப்படுகிறது.

“கண் வலைப் படுஉம் கான லாளே”³

பரதவர், கடலில் வலைவீசி மீன் பிடித்தல் போல, தலைவி கானலில் கண்பார்வையால்தலைவனின் நெஞ்சத்தை மயக்குகிறாள். தலைவியின் கண்கள் வலையாகவும் தலைவனின் நெஞ்சம் மீனாகவும் சங்க இலக்கியம் உருவகம் செய்துள்ளதை அறிய முடிகிறது.

நுங்கின் கண் :

புறநானூறு கோடைக் காலத்தை விளக்குமிடத்து ‘நுங்கின் கண்’ என்ற சொல்லைக் கையாண்டுள்ளது.

“நீர் நுங்கின் கண் வலிப்ப”⁴

நீரையுடைய பனநுங்கின் கண் நீரின்றி வற்றும் கோடைக்காலம் என விளக்கம் தருகிறது சங்க இலக்கியம்.

அகநானூறு மழைத்துளிகளைக் கூறுமிடத்து ‘நுங்கின் கண்ணை’ எடுத்துரைக்கிறது.

“நீர்செறி நுங்கின் கண்சிதர்ந் தவைபோல்”⁵

நீர் நிறைந்த நுங்கினது கண்கள் சிதறி விழுந்தது போன்று மழைத் துளிகளைச் சொரிந்தது வானம் என்பதை அகநானூறு தெளிவாக விளக்குகிறது.

சிறுவர்களை நற்றிணை விளக்குமிடத்து ‘தீம்கண் நுங்கின்’ எனக் கூறுகிறது.

“துணையதின் முயன்ற தீம் கண் நுங்கின்”⁶

தந்தையுடன் செல்ல முயன்றும் செல்லாது சிறுவர் இனிய கண்ணையுடைய பனை நுங்கைப் பெற்று மகிழ்வார். ‘தீம் கண் நுங்கின்’ என்ற சொல் இனிய கண்ணையுடைய பனை நுங்கை உணர்த்துகிறது.

கலித்தொகை, முல்லை நிலப்பாடலில் சுனையினை விளக்குமிடத்து ‘நுங்கின் கண்’ இடம் பெறுகிறது.

“பிடி துஞ்ச அன்ன அறைமேல, நுங்கின்
தடி கண்புரையும் குறுஞ்சுனை ஆடி”⁷

நுங்கினது வெட்டிய கண்களை ஒக்கும் நீர் நிறைந்த சிறிய சுனைகள் எனக் கலித்தொகை கூறுகிறது.

கோடைக்காலத்தில், சிறுவர்கள் இனிய கண்களையுடைய பனை நுங்கைப் பெற்று மகிழ்வார்கள். சுனைகள் வெட்டிய ‘நுங்கின் கண்கள்’ போன்று காட்சியளிக்கிறது எனச் சங்க இலக்கியம் நுங்கின் கண்களைப் பதிவு செய்கிறது.

கணு :

க்ரியாவின் தற்காலத் தமிழ் அகராதி, ‘கணு’ என்ற சொல்லுக்கு,

- கரும்பு, மூங்கில் முதலியவற்றில் இரண்டு துண்டுகளை இணைப்பது போல் இடையில் இருக்கும் சற்றுக் கடினமாக பகுதி; Node (in sugar Cane, Bamboo, etc.)
- கைவிரல், முதுகுத்தண்டு முதலியவற்றில் காணப்படும் இணைப்பு; Joint⁸ என விளக்கம் தருகிறது.

கரும்பின் கணு :

புறநானூறு வேந்தனுடைய நாட்டின் வளத்தை விளக்குமிடத்து,

‘ஆடுகண் கரும்பின்’ எனக் கூறுகிறது.

“தோடுகொள் வேலின் தோற்றம் போல
ஆடுகண் கரும்பின் வெண்பூ நுடங்கும்”⁹

வேலின் தொகுதி போலக் காட்சி தரும் கணுக்களையுடைய கரும்பு அசையும் போது கரும்பின் வெண்மையான பூவும் அசையும் என விளக்கம் தருகிறது.

கரும்பின் கண் :

குறுந்தொகையில் ‘கரும்பின் கணு’ கண் எனக் கூறப்படுகிறது.

“இருங்களிற்று இனநிரை ஏந்தல் வரின், மாய்ந்து
அறைமடி கரும்பின் கண்இடை அன்ன”¹⁰

யானை அறுத்தலால் வீழ்ந்து கிடக்கும் கரும்பின் கண் இடையேயுள்ள பகுதி வருந்துவதைப் போல, வருத்தத்தையுடையது ஒற்றை மூங்கில் எனக் குறுந்தொகை விளக்கம் தருகிறது.

- கலித்தொகை பெண் யானைக்கு ஏற்பட்ட நோயினை விளக்குமிடத்து, ‘தீம்கண் கரும்பின்’ என்ற சொல்லினைக் கையாண்டுள்ளது.

“ஒடுங்கா எழில் வேழம் வீழ்பிடிக்கு உற்ற
கடுஞ்சூல் வயாவிற்கு அமர்ந்து நெடுஞ்சினைத்
தீம்கண் கரும்பின் கழை வாங்கும் உற்றாரின்
நீங்கலம் என்பான் மலை”¹¹

பெண் யானை தனக்கு ஏற்பட்ட வயா நோய் நீங்குவதற்காக இனிய கண்ணிடத்தே கிளைத்த நீண்ட கிளைகளையுடைய கரும்புகளை உடைத்தது.

சங்க இலக்கியப்பாடலில் கரும்பின் கணு, ‘கண்’ என்ற சொல்லாலே கூறப்படுகிறது.

மூங்கிலின் கணு :

அமைக்கண் இடை : மூங்கிலின் இரண்டு கணுக்களுக்கும்
நடுவமைந்த பகுதி
என அகநானூறு கூறுகிறது.

“வாங்கு அமைக்கண் இடை கடுப்பயாய்
ஓம்பினள் எடுத்த, தட மென் தோளே”¹²

தலைவியின் தோள்கள் மூங்கிலின் இரண்டு கணுக்களுக்கு இடைப்பட்ட இடத்தைப் போன்று மென்மைத் தன்மை வாய்ந்தது என எடுத்தியம்புகிறது.

“வேய் அமைக்கண் இடை புரை இ”¹³

“கண் இடை புரையும் நெடுமென் பணைத்தோள்”¹⁴

மூங்கிலின் கணுக்களின் இடைப் பகுதியை ஒத்து, திரண்டு காணப்படும் உன் தலைவியின் நீண்ட மெல்லிய பருத்த தோள்கள், மூங்கிலின் இரு கணுக்களின் இடைப்பகுதியை ஒத்துள்ளது என அகநானூறு எடுத்துக் கூறுகிறது.

“அமைக்கண் விடு நொடி கணக்கலை அகற்றும்
வெம் முனை அருஞ் சுரம் நீந்தி, கைம்மிக்கு”¹⁵

சுரவழியில் ஏற்பட்ட தீயால் மூங்கிலின் கணுக்கள் வெடித்தமையால் எழுந்த ஒலி கூட்டமான கலைமான்களைத் துரத்தும் என அகநானூறு விளக்குகிறது.

இருங்கண் :

இருங்கண் : நீண்ட கண்கள்

மயில், மூங்கில் மரத்தின் மீது அமர்ந்திருக்கும் செய்தியை அகநானூறு தெளிவாக எடுத்துரைக்கிறது.

“இருங்கண் ஆடு அமைந் தயங்க இருக்கும்”¹⁶

மயிலானது, கடாக்களின் ஒலியைக் கேட்டு அஞ்சி ஓடி, காற்றெனப் பறந்து சென்று நீண்ட கண்களையுடைய மூங்கிலின் மேல் அமர்ந்திருக்கும் எனும் செய்தியை அகநானூறு தெளிவுற விளக்குகிறது.

வேய்க்கண் :

வேய்க்கண் : மூங்கிலின் கணு

“காய்கதிர் கடுகிய கவின் அழி பிறங்கல்
வேய்க்கண் உடைந்த சிமைய
வாய்ப்படு மருங்கின் மலை இறந் தோரே”¹⁷

அகநானூறு, பாலை நிலப்பாடலில் காயும் சூரியனால் மூங்கிலின் கணுக்கள் உடைந்து சிதறுண்டன எனக் கூறுகிறது.

“வேய்க்கண் உடைந்த வெயில் அவிர் நனைந்தலை”¹⁸

பாலை நிலத்தில் மூங்கிலின் கணுக்கள் உடைந்து தெறிக்குமாறு வெயில் காயும்.

“நின்றுதின விளிந்த அம்பணை, நெடுவேய்க்
கண்விடத் தெறிக்கும் மண்ணா முத்தம்”¹⁹

பாலை நிலப்பாடலில் வெப்பம் நீரை உறிஞ்சியதால் மூங்கிலின் கணுக்கள் வெடிப்புற்றன. அக்கணுக்களிலிருந்து வெடித்துச் சிதறிய கழங்கினைப் போன்று முத்துக்கள் காணப்பட்டன.

‘வேய்க்கண்’ என்ற சொல்லானது பாலை நிலப் பாடல்களில் வெப்பத்தின் காரணமாக வெடித்துச் சிதறிய மூங்கிலின் கணுக்களை உணர்த்துகிறது

கண்கண் அகைய :

‘கண்கண் அகைய’ என்ற சொல்லானது அகநானூற்றில் இடம் பெறுகிறது. இரண்டு கணுக்களில் தீப்பற்றிக் கொள்ளும் தன்மையை விளக்குகிறது.

“கவைப்படு நெஞ்சம் கண்கண் அகைய
இருதலைக் கொள்ளி இடைநின்று வருந்தி”²⁰

தலைவன் பொருள் தேட எண்ணுகிறான். அவன் ஆண்மை செல் என்கிறது. தலைவி மேல் கொண்ட காமம் தடுக்கிறது. இந்நிலையினை, இருபுறமும் கணுக்களில் தீப்பற்றிக் கொள்ள ஒரு புறமும் செல்ல இயலாது குழாயின் உள்ளே நின்று வருந்துகின்ற எறும்பினைப் போன்று வருந்துகின்றான் என அகநானூறு தலைவனின் நிலையை எடுத்துரைக்கிறது.

கண்ணுடைச் சிறுகோல் :

கண்ணுடைச் சிறுகோல் : கணுக்களையுடைய சிறிய கோல்

“நெஞ்சம் கொண்டமை விடுமோ? அஞ்ச

கண்ணுடைச் சிறுகோல் பற்றிக்

கதம் பெரிது உடையன், யாய்; அழுங்களோ இவளே”²¹

அன்னை,தன் மகளது நெஞ்சத்தைக் கவர்ந்து கொண்ட
தலைவனிடத்தில் சினம் கொண்டுள்ளாள். நெருங்கிய
கணுக்களையுடைய சிறிய மூங்கிற் கோலைக் கையில் கொண்டவளாய்
காணப்படுகிறாள்.

“சிலம்பின் வெதிரத்துக் கண்விடு கழைக்கோல்

குரங்கின் வன் பழற் பாய்ந்தென,இலஞ்சி

மீன் எறி தூண்டிலின் நிவக்கும் நாடன்”²²

மூங்கிலின் கணுக்களிலிருந்து தோன்றிய கோலினின்று
குரங்குக்குட்டி வேற்றுக் கிளைக்குத் தாவியவுடன் அம்மூங்கில்கோல்
குளத்தில் மீனை எறிகின்ற தூண்டிலைப் போல நிமிர்ந்தது என
ஐங்குறுநூறு தெளிவுற எடுத்துரைக்கிறது.

“இன்ன உவகை பிறிது யாது-யாய் என்னைக்

கண்ணுடைக் கோலன் அலைத்தற்கு என்னை”²³

கலித்தொகை பாடலில் தலைவி, தன் தோழியிடம் என் தாய்
கண்ணாகிய கோலை உடையவளாய் என்னை வருத்துகின்றாள் எனக்
கூறுகிறாள்.

“இருங் கழை இறும்பின் ஆய்ந்து கொண்டு அறுத்த

நுணங்குகண் சிறுகோல் வணங்கு இறை மகளிரொடு”²⁴

விறலியர் வளைந்த முன் கையினையும், பெரிய மூங்கில்களை உடைய காட்டில் ஆராய்ந்து அறுத்தெடுத்த சிறிய கணுக்கள் கொண்ட நுண்ணிய கோலினை உடையவர்கள் என விளக்கம் தருகிறது அகநானூறு.

சங்க இலக்கியப் பாடலால் மூங்கிலின் கணுவைக் கண்ணென்றும், அக்கண்ணிடத்தே கோல்கள் கிளைத்து வளருதலால் கண்விடு கழைக்கோல் எனவும் அறிய முடிகிறது.

சேமிக்கும் பழக்கம் :

கணுக்களையுடைய மூங்கில் குழாயில் சேமிக்கும் பழக்கம் சங்க கால மக்களிடையே இருந்த செய்தியைச் சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் பதிவு செய்கின்றன.

“பைங்குழைத் தழையர் பழையர் மகளிர்
கண்திரள் நீள் அமைக் கடிப்பின் தொகுத்து”²⁵

இருப்பைப் பூக்களைப் பழையர் மகளிர் கண் திரண்ட நீண்ட மூங்கில் குழாயில் தொகுத்து வைத்தனர். அப்பூக்களைச் சிறு குடியின் தெருக்கள் தோறும் சென்று விற்றனர் எனும் செய்தி அகநானூறு பாடல் மூலம் அறிய முடிகிறது.

“நெடுங்கண் ஆடு அமைப் பழுநி, கடுந்திறல்
பாப்புக் கடுப்ப அன்ன தோப்பி வான்கோட்டுக்”²⁶

இனிய முதிர்ந்த கனிகளுடன் தேனும் நாற்றமும் உடைய பூநாறு பலாப்பழத்தின் சுளைகளையிட்டுத் தேன் கலந்துகூட்டியாக்கிய கள்ளினை மூங்கிலின் நீண்ட கண்ணிடையே அமைந்த குழாயில் ஊற்றி அடைத்தனர்.

மூங்கில் குழாயில் சேமிப்பது பொருளின் தன்மையைக் கெடாமல் பாதுகாக்கும் என்ற உத்தியைச் சங்க கால மக்கள் அறிந்திருந்தனர்.

கீரை கொய்கண் :

கொய்கண் : கண்ணிடத்தே கொய்தல் அல்லது பறித்தல்.

புறநானூற்றில் பெருஞ்சித்திரனாரின் மனைவி தம் இல்லத்திலுள்ள குப்பைக் கீரையைக் கொய்து மனையறம் நடத்திய பாங்கை விளக்குவதைச் சங்க இலக்கியம் பதிவு செய்கிறது.

“குப்பைக் கீரை கொய்கண் அகைத்த
முற்றா இளந்தளிர் கொய்துகொண்டு உப்பின்றி
நீர்உலை யாக ஏற்றி மோரின்று”²⁷

தலைவி, குப்பையில் விளைந்த கீரையின் முற்றாத இளந்தளிரைப் பறித்து வந்து உப்பின்றி சமைத்தவிடத்து தலைவியின் தன்மான உணர்வு வெளிப்படுகிறது.

முன்னைக்கீரை :

கொழுங்கண் : கொழுத்த கண்.

சிற்றூர் வேந்தரின் குணத்தை விளக்குமிடத்து முன்னைக் கீரையின் இலையைப் பறித்து சமைத்த செய்தியை விளக்குகிறது புறநானூறு.

“இடுமுள் படப்பை மறிமேய்ந்து ஒழிந்த
குறுநறு முஞ்ஞைக் கொழுங்கண் குற்றடகு”²⁸

முள் வேலியுடைய தோட்டத்தில் ஆடு தின்று எஞ்சி நின்ற நாற்றமுடைய கொழுத்த கண்ணையுடைய முன்னைக் கீரையின் இலையைப் பறித்து, புல்லிய நிலத்தில் விளைந்த வரகுச் சோற்றுடன் பெறுகின்ற சிற்றூர் வேந்தர் எனப் புறநானூறு எடுத்துரைக்கிறது.

நெற்பயிரின் கண்மடல் :

கண்மடல் : நெற்பயிரின் மடல்

தழும்பன் என்ற வள்ளலின் ஊர் ஊனூர், உணவினால் நிறைந்து
காணப்பட்ட ஊரில்

“வெண்ணெய் அரிநர் தண்ணுமை வெரீஇ
கண்மடல் கொண்ட தீம்தேன் இரிய”²⁹

வெள்ளிய நெல்லை அறுக்கின்றவர்கள் ஒலிக்கும் தடாரிப்
பறையின் ஒலியைக் கேட்டு அஞ்சி, நெற்பயிரின் மடற்கண் உறைந்த
இனிய வண்டுகள் விரைந்து ஓடும் என ஊனூரின் வளமையைப்
புறநானூறு கூறுகிறது.

கரிமரம் கண் அகை :

கண் அகை : கண்ணில் தளிர்க்கின்ற

அகநானூற்றுப் பாடலில் ‘கரிமரம் கண் அகை’ என்ற சொல்லானது
இடம் பெறுகிறது.

“அரிய ஆகும்என் னாமை, கரிமரம்
கண் அகை இளங்குழை கால் முதல்கவினி”³⁰

சுரவழியில் கரிந்து போன மரங்களின் கணுக்களினின்றும்
தளிர்க்கின்ற இளந்தளிர்கள் அடி முதல் கிளைத்து அழகு பெறுமாறு
வானம் மழையைப் பொழிந்தது. ‘கண் அகை’ மரங்களின் கணுக்களைக்
குறிக்கிறது.

இசைக் கருவியின் கண் :

மூங்கிலால் செய்யப்பட்ட இசைக்கருவிகளை விளக்குமிடத்து
கணுக்களை உடைய இசைக்கருவிகள் என விளக்கம் தருகிறது சங்க
இலக்கியம்.

“கண் அறுத்து இயற்றிய தூம்பொடு சுருக்கி”³¹

மூங்கிலின் கணுக்களை அறுத்துச் செய்யப்பட்ட (பெருவங்கியம்) நெடுந்தும்பை எனும் இசைக்கருவி எனப் பதிற்றுப்பத்து விளக்கம் தருகிறது.

கரடிகையில் கண் :

கண்ணிடை : கண்களின் (கணு) நடுவே

‘கரடிகை’ என்பது கரடி போன்று ஒலிக்கும் இசைக்கருவி என மலைபடுகடாம் தம் பாடல் வரிகளால் பதிவு செய்கிறது. இக்கருவி நெடுவங்கியம் என்று அழைக்கப்படுகிறது.

“கண்ணிடை விடுத்த களிற்றுயிர் தூம்பொடு”³²

கண்களுக்கு நடுவே நின்று ஒலிக்கும் அரித்தெழுகின்ற ஒசையையுடைய கரடி போன்று ஒலிக்கும் கருவி கரடிகையாகும்.

புல்லாங்குழலின் கண்:

திருப்பரங்குன்றத்தில் எழும் பல்வேறு ஒசைகளை விளக்குமிடத்து புல்லாங்குழலின் கண் (கணு) இடம் பெறுகிறது.

“ஒருதிறம் யாணர் வண்டின் இமிர்இசை எழ,
ஒருதிறம், கண் ஆர் குழலின் கரைபு எழ,
ஒருதிறம், பண் ஆர் தும்பி பரந்து இசை ஊத”³³

திருப்பரங்குன்றத்தில் பல்வேறு ஒசைகள் கேட்கிறது. ஒருபுறம் கணுப்பொருந்திய குழலிடத்தே இசை எழுகிறது. மறுபுறம் பண்ணிசை போல வண்டுகள் பறந்து ஒலி எழுப்பும். அதற்கு எதிராக மற்றொரு பக்கம் தும்பி இசையூதும் குன்றம் எனச் சிறப்பிக்கப்படுகிறது.

‘கண்’ என்ற சொல் மூங்கிலின் கணுக்களால் செய்யப்பட்ட இசைக் கருவிகளை உணர்த்துகிறது.

மூங்கிலின் வளம் :

மூங்கிலின் வளமையைக் கூறுமிடத்து ‘பைங்கண்’ என்ற அடைப்பெயரை நற்றிணைப் பதிவு செய்கிறது.

“ஆடு கழை நிவந்த பைங்கண் மூங்கில்
ஒடு மழை கிழிக்கும் சென்னி”³⁴

உயர்ந்த மலையில் அசைகின்ற தண்டியர்ந்த பசிய கணுக்களைக் கொண்ட மூங்கில்கள் வானில் ஓடுகின்ற மேகங்களைக் கிழிக்கும் வளமையுடையது.

‘பைங்கண் மூங்கில்’ பசிய கணுக்களைக் கொண்ட மூங்கில்கள் என்ற பொருளைத் தருகிறது.

கழைக்கண் :

கழைக்கண்மூங்கிலின் கணுக்களைக் குறிக்கும்.

“உறுவளி ஒலிகழைக் கண்உறுபு தீண்டலின்”³⁵

வேனில் காலத்தில் சுடுகின்ற கதிரவனின் வெம்மை காய்ந்து கெடுத்த கானகத்தில் வீசும் பெருங்காற்று, தழைத்த மூங்கிலின் கணுக்களைத் தாக்கும்.

‘கணு’ என்ற சொல் சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் ‘கண்’ எனக் கையாளப்படுகிறது.

- கரும்பின் கண்ணைக் குறிக்குமிடத்து கணு பொருந்திய கரும்பை விரும்பி உண்ணும் யானை விளக்கப்படுகிறது.
- தலைவியின் தோள்கள் மூங்கிலின் இரண்டு கணுக்களுக்கு இடைப்பட்ட இடத்தைப் போன்று மென்மை தன்மை வாய்ந்தது எனச் சங்க இலக்கியம் பதிவு செய்கிறது.

- பாலை நிலத்தின் வெம்மையை விளக்குமிடத்து மூங்கிலின் கணுக்கள் உடைந்து தெறிக்குமாறு வெயில் காய்ந்தது எனக் கூறுகிறது.
- ‘கண்கண் அகைய’ எனும் அகநானூற்றுப் பாடல் வரிகள் தலைவனின் நிலையைக் கணுக்களில் தீப்பற்றிக் கொள்ளும் குழாயின் உள்ளே வருந்தும் ஏறும்பினைப் போன்றது என விளக்குகிறது.
- மூங்கிலின் கணுவைக் கண்ணென்றும் கூறுகிறது. அக்கண்ணிடத்தே கோல்கள் கிளைத்து வளருதலால் கண்விடு கழைக்கோல் என விளக்கம் தருகிறது.
- கணுக்களையுடைய மூங்கில் குழாயில் சேமிப்பது பொருளின் தன்மையைக் கெடாமல் பாதுகாக்கும் என்ற உத்தியைச் சங்க கால மக்கள் அறிந்திருந்தனர் எனும் செய்தி ஆய்வினால் தெளிவாகிறது.
- கணுக்களைக் கொண்ட மூங்கிலால் செய்யப்பட்ட பெருவங்கியம், புல்லாங்குழல் போன்ற இசைக்கருவிகள் சங்க இலக்கியத்தில் இடம் பெறுகின்றன.
- குப்பைக் கீரை, முன்னைக் கீரையைக் கண்ணிடத்தே(கணு) பறித்து, சமைத்து உண்டனர் எனும் செய்தி ஆய்வினால் பெறப்படுகிறது.
- ‘நெற்பயிரின் கண்மடல்’ என்னும் தலைப்பில் தழும்பன் என்ற வள்ளலின் ஊனூர் உணவினால் நிறைந்து காணப்படும் ஊர் என்பதைப் புறநானூற்று வரிகளால் அறியலாம்.
- வேய்க்கண், அமைக்கண், இருங்கண், பைங்கண் என்ற அடைப்பெயர்கள் மூங்கிலின் கணுவிற்கு எடுத்தாளப்படுகிறது.

குறுங்கண் :

குறுங்கண் : சிறுதுளை

நெடுநல்வாடை தலைவியின் துயரத்தைக் கூறுமிடத்து,
'குறுங்கண்' எனும் சொல்லாட்சியைப் பயன்படுத்துகிறது.

“நெடுநீர் வார்குழை களைந்தெனக் குறுங்கண்
வாயுறை அழுத்திய வறிதுவீழ் காதின்”³⁶

தலைவன் பிரிந்த காரணத்தினால் முன்பு முத்துவடம் அணிந்த
மார்பில் மங்கல நாண் மட்டுமே காணப்படுகிறது. மகரக்குழையைக்
கழற்றிவிட்டதால் அது அணிந்திருந்த குறுகிய சிறு துவாரத்தில் அது
தூர்ந்து போகாது இருக்க ஒலைச் சுருள் ஒன்றைச் செருகிக்
கொண்டிருக்கின்ற வெறுங்காதுடன் காணப்படுகின்றாள் தலைவி.

நெடுநல்வாடையில் 'குறுங்கண்' காதில் உள்ள சிறிய துளையைக்
குறிக்கிறது.

தேனடைக்கண் :

கொழுங்கண் இறாஅல் : கொழுவிய கண்களையுடைய தேனடை

சங்க இலக்கியத்தில் 'இறாஅல்' பல கண்களையுடைய தேன்
கூட்டினைக் குறிக்கும்.

“சுரும்பு உண விரிந்த கருங் கால் வேங்கைப்

பெருஞ் சினைத் தொடுத்த கொழுங்கண் இறா அல்”³⁷

வண்டுகள் உண்ணுமாறு மலர்ந்த கரிய அடிப்பகுதியைக் கொண்ட
வேங்கை மரத்தின் பெரிய கிளையிலே தொடுத்த கொழுவிய
கண்களையுடைய தேனடையில் தேனீக்கள் மொய்த்தலால் தேன் கசிந்து
கல்லின் குழிகளிலே வடியும். குறவர்களின் இளமகார் அதனை
வழித்துண்பர்.

அவர் உண்டது போக எஞ்சியதை மெல்லிய தலையுடைய மந்தியின் வலிய குட்டிகள் சென்று உண்ணுகின்ற நல்ல மலைநாட்டுக்குத் தலைவன்.

தலைவனின் மலைநாட்டின் வளத்தை விளக்குமிடத்து ‘கொழுங்கண் இறாஅல்’ கொழுவிய கண்களையுடைய தேனடை எனப் பொருள் கூறுகிறது.

பல்கண் இறாஅல் :

பல்கண் இறா அல் : பலவாகிய கண்களையுடைய தேனடை.

“அகல் இலைக் காந்தள் அலங்கு குலைப் பாய்ந்து,
பறவை இழைத்த பல்கண் இறா அல்
தேனடை நெடுவரை தெய்வம் எழுதிய”³⁸

காந்தளின் அசையும் பூங்கொத்துக்களில் வண்டுகள் பாய்ந்து தேனை நுகரும். பின் பலவாகிய கண்களையுடைய தேனடையில் அத்தேனைச் சேர்க்கும். அத்தகு தேனடைகள் உள்ள நெடிய மலையில் பாவை போன்று காணப்படுகிறாள் என தலைவி எனத் தலைவன் கூற்றாக இப்பாடல் இடம் பெறுகிறது.

பாங்கனிடம், தலைவன், தலைவியின் மலை வளத்தைக் கூறுமிடத்து, ‘பல்கண் இறாஅல்’ பலவாகிய கண்களையுடைய தேனடை என நற்றிணை விளக்கம் தருகிறது.

நெய்க்கண் இறாஅல் :

நெய்கண் இறாஅல் : தேனைத் தன்னிடத்தே கொண்ட தேனடை.

“வரைமிசை மேல் தொடுத்த நெய்கண் இறாஅல்
மழை நுழை திங்கள் போல் தோன்றும் இழை நெகிழ”³⁹

தலைவனின் குன்றாயிருந்தும் பக்க மலைகளின் மேல் கட்டியுள்ள தேன் இறாஅல் மேகத்திடையே நுழைகின்ற மதியைப் போலத் தோன்றும் எனத் தோழி இர்பழித்த விடத்து ‘நெய்க்கண் இறா அல்’ இடம் பெறுகிறது.

‘இறாஅல்’(தேனடை) சங்க இலக்கியத்தில் மலை நாட்டினை விளக்குமிடத்து, ‘தேனடைக்கண்’, ‘கொழுங்கண் இறாஅல்’, ‘பல்கண் இறாஅல்’, ‘நெய்கண் இறாஅல்’ என வழங்கப்படுகிறது.

கண்ணோட்டம் :

கண்ணோட்டம் : ஒரு நிலையிலிருந்து ஒன்றை அணுகும் அல்லது பார்க்கும் முறை (Perspective ; Point of view ; view point)⁴⁰ எனக் க்ரியாவின் தற்காலத் தமிழ் அகராதி கண்ணோட்டத்திற்கு விளக்கம் தருகிறது.

கண்ணோட்டத்திற்கு விளக்கம் கூறும் வள்ளுவர்,

“கண்ணிற் கணிகலன் கண்ணோட்டம் அஃதின்றேல்
புண்என் றுணரப் படும்”⁴¹

ஒருவன் கண்ணிற்கு அணியும் அணிகலமாவது கண்ணோட்டமாகும். அஃது இல்லையென்றால் அறிவுடையோரால் புண் என்று அறியப்படும் என்கிறார்.

“கண்ணிற்கு அணிகலன் கண்ணோட்டம்”⁴²

கண் வனப்புக் கண்ணோட்டம்”⁴³

திரிகடுகம், சிறுபஞ்சமூலம் முதலிய அறநூல்களும் ‘கண்ணோட்டம்’ என்ற சொல்லைக் கையாண்டுள்ளது.

கண் இல் வாடை :

கண் இல் வாடை : கண்ணோட்டமற்ற வாடைக்காற்று
அல்லது இரக்கமற்ற வாடைக்காற்று

“நெல்லு பிசுவல் துழைஇ, கல்லெனக்
கடிதுவந்து இறுத்த கண்ணில் வாடை”⁴⁴

இரக்கமற்ற வாடைக்காற்றானது கல்லென்ற ஒலியுடன் கடுகி வந்து நம்மிடத்தே தங்கிவிட்டது. வாடைக்காற்றே காலம் தாழ்த்தாது தலைவரிடத்தே விரைந்து செல், ‘நீ வந்து நெடுங்காலம் ஆயிற்று’ எனக் கூறினாள் தலைவி.

பிரிவுத்துயரை விளக்கும் பாலைநிலப் பாடலில் ‘கண்ணோட்டம்’ என்ற சொல்லைக் ‘கண்’ எனக் கூறுகிறது அகநானூறு.

காலன் என்னும் கண்ணிலி :

காலன் என்னும் கண்ணிலி : கருணை இல்லாத கூற்றுவன்.

“காலன் என்னும் கண்ணிலி உய்ப்ப
மேலோர் உலகம் எய்திலன் எனாஅ”⁴⁵

கருணை இல்லாத கூற்றுவனின் கொடிய செயலால் ஆய் ஆண்டிரன் விண்ணுலகம் அடைந்தான் என்கிறார் குட்டுவன் கீரனார்.

‘கண்ணிலி’ கருணை இல்லாத அல்லது கண்ணோட்டம் இல்லாத என்ற பொருளைத் தருகிறது புறநானூறு.

கண் அஞ்சலையே :

பதிற்றுப்பத்து சோழனுடைய பல குணங்களை வாழ்த்துமிடத்து ‘கண்ணோட்டம்’ இடம் பெறுகிறது.

“நட்டோர்க்கு அல்லது கண் அஞ்சலையே”⁴⁶

செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதன் தன்னொடு நட்புக் கொண்டார்க்கல்லது பிறர்க்குக் கண் அஞ்ச மாட்டான் என விளக்கம் தருகிறது.

என் கண், நின்கண் :

கண் : கண்ணோட்டம் அல்லது அருள்

“என்கண் ஓடி அளிமதி

நின்கண் அல்லது பிறிது யாதும் இவளே!”⁴⁷

நாடனே, என் தோழியது தோளிலே துயில்வதனை நீ நெஞ்சினால் இன்புறவில்லை என்றாலும் நீ என்பால் உள்ள கண்ணோட்டத்தினாலாவது நீ அவளிடம் சென்று அருள்வாயாக. ஏனெனில் தலைவி, நின் கண்ணோட்டத்தைத் தவிர வேறு எந்தப் பாதுகாப்பும் இல்லாதவள் என்று தோழி, தலைவனிடத்தில் வேண்டுமிடத்துக் ‘கண்ணோட்டம்’ இடம் பெறுகிறது.

சங்க இலக்கியங்களில் ‘கண்ணோட்டம்’, இரக்கம், கருணை, அருள் என்ற பொருளில் எடுத்தாளப்படுகிறது.

பீலிக்கண் :

ஆண் மயிலுக்குத் தோகை உண்டு. அத்தோகையில் உள்ள பீலியைப் பேதைப் பருவ மகளிரது மயிர்முடிக்கு உவமிப்பர். அப்பீலியில் கண் போன்ற ஓர் உறுப்பு இருக்கும். அதனைக் ‘கண்ணென்றே வழங்குவர்’⁴⁸ என உ.வே.சா. குறுந்தொகை நூல் ஆராய்ச்சியில் விளக்குகிறார்.

பீலிக்கண் : மயில் தோகையில் காணப்படும் கண்.

மயிற்கண் :

குறுந்தொகை, நெய்தல் நிலப்பாடலில் ‘மயிற்கண்’ என்ற சொல் ‘பீலிக்கண்’ என்ற பொருளில் கையாளப்படுகிறது.

“மயிற்கண் அன்ன மாண்முடிப் பாவை”⁴⁹

தலைவியின் கூந்தல் மயில் பீலியில் காணப்படும் கண்ணைப் போன்று மாட்சிமையுடையது. அவள் பாவை போன்றவள் எனத் தலைவன் பாங்கற்குத் தலைவியின் கூந்தல் அழகினை உரைக்கின்றான்.

பீலி ஒண் பொறி :

தலைவன் குறித்த பருவம் கடந்தும் வரவில்லை. தலைவி ஆற்றாமையைத் தன் தோழியிடம் கூறுமிடத்து மயிற் பீலியின் கண்கள் கூறப்படுகிறது.

“பீலி ஒண்பொறிக் கருவினை ஆட்டி”⁵⁰

தோழி, வாடைக்காற்றானது நீரில் மலரும் தன்மையினையுடைய அரும்பினை மலரச் செய்து, புதர்களில் உள்ள மயிற்பீலியின் ஒள்ளிய கண்களைப் போன்ற கருவினை மலர்களையும் அசையச் செய்தது.

மயிற்பீலியின் ஒள்ளிய கண்கள் கருவினை மலர்களுடன் ஒப்பிடப்பட்டுள்ளது.

பீலித்தோகை :

அகநானூறு, பாலை நிலப்பாடலில் மயில் தோகையின் கண்கள் பறை போன்ற வட்டமான கண்களைக் கொண்டது எனப் பதிவு செய்கிறது.

“பாகல் ஆர்கைப் பறைக்கண் பீலித்

தோகைக் காவின் துளு நாட்டு அன்ன”⁵¹

பாகற் பழத்தைத் தின்னும் பறை போன்ற வட்டமான கண்களைக் கொண்ட தோகையையுடைய, மயில்கள் மிக்க சோலையை உடையது கோசர்களின் துளுநாடு.

‘பீலித்தோகை’ பறை போன்ற வட்டமான கண்களையுடைய மயில் தோகையைக் குறிக்கிறது.

சங்க இலக்கியங்கள் மயிற்கண், பீலி ஒண் பொறி, பீலித் தோகை: மயில் தோகையில் உள்ள கண் போன்ற ஓர் உறுப்பைக் குறிக்கிறது என்பதைத் தெளிவாக்குகின்றன.

கண்ணெழுத்து :

எறிகண் : நீர்த்துளிகளை வெளியிடும் கண்கள்

தலைவன் பிரிவை எண்ணி வருந்திய தலைவியின் வருத்தம் தீர பருவம் வந்தமை கூறி தோழி ஆற்றுவித்தவிடத்து எறிகண் அல்லது கண்ணெழுத்து என இடம் பெறுகிறது.

“எறிகண் பேதுறல் ; ஆய்கோடு இட்டுச்

சுவர்வாய் பற்றும் நிற்படர் சேண்நீங்க”⁵²

தலைவன் திரும்பி வருவேன் எனக் குறித்துச் சென்ற கார்ப்பருவம் வந்து விட்டது. தலைவியின் கண்கள் அழுது நீர்த்துளிகளை வெளியிட்டு மயங்கி இனி சுவரில் கோடு வரைந்து தலைவன் வரும் நாள் எது எனக் காத்திருக்கும் துயரம் இனி இல்லை எனத் தோழி தலைவியிடம் கூறினாள்.

சங்க காலப் பெண்கள் தலைவன் பிரிந்தால் அவன் வரவை எதிர்பார்த்து நாட்களைக் கணக்கிட வீட்டின் சுவரில் கோடு வரையும் பழக்கத்தைக் கொண்டிருந்தனர் என்பதை ‘எறிகண்’ எனும் சொல்லாட்சி உறுதிப்படுத்துகிறது.

இடப்பொருளில் கண்கள் :

சங்க இலக்கியத்தில் கண்கள் இடப் பொருளில், கண்ணகன், வான்கண், அங்கண், தெண்கண், வியன்கண், தாழ்கண், பூங்கண், பசுங்கண், இருங்கண், நேரியகண், அகன்கண், குருஉக்கண் எனப் பலவிடங்களில் பயின்று வந்துள்ளமையைப் பாடல் வழி அறியலாம்.

திருமாலின் கண்கள் :

நற்றிணை, கடவுள் வாழ்த்துப் பாடலில் திருமாலின் கண்கள் நிலவுடனும் சூரியனுடனும் ஒப்பிடப்பட்டுள்ளது.

“பசுங்கதிர் மதியமொடு சுடர்கண் ஆக”⁵³

திருமால் பெரிய நிலத்தைத் தன் சேவடிகளாகக் கொண்டவன். தூய நீரையுடைய கடலை ஆடையாகப் பெற்றவன். ஆகாயத்தை உடம்பாக உடையவன். குளிர்ச்சிப் பொருந்திய நிலவையும், தீச்சுடர் கொண்ட சூரியனையும் இரண்டு கண்களாக வாய்த்தவன் எனப் பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனார் கடவுள் வாழ்த்துப் பாடலில் பாடியுள்ளார்.

திருமாலின் கண்கள் அனைவருக்கும் அருள் ஒளியைக் கொடுப்பதால் வானத்தின் கண்களான சூரியனும் சந்திரனும் ஒப்பிட்டுக் கூறப்பட்டமை ஆய்வின் மூலம் அறியலாகிறது.

வானத்தின் கண் :

அகநானூறு, சூரியனை வானத்தின் கண்ணாகக் கூறுகிறது.

“வாள்கண் வானத்து என்றூழ் நீள்இடை

ஆள்கொல் யானை அதர்பார்த்து அல்கும்”⁵⁴

வானத்தின் கண் எனப் புகழத்தகும் ஞாயிற்றின் வெம்மை மிக்க சுரவழியில் யானை பகைவரைக் கொல்லுதற்கு வழி பார்த்துக் காத்திருக்கும் எனப் பாலை நிலத்தை விளக்குமிடத்து வானத்தின் கண் (இடம்) அகநானூற்றில் இடம் பெறுகிறது.

கண்கள் பார்வை எனும் புலனுணர்வைத் தருவது போல, சூரியன் உலக இருளை நீக்கிப் பொருட் புலப்பாட்டைத் தருவதால் சூரியனை வானத்தின் கண்ணாகக் கூறுகிறார் மாமூலனார்.

“வான்கண் விழியா வைகறை யாமத்து”⁵⁵

‘வான்கண்’ என்னும் சொல்லுக்கு ‘ஆதித்தன்’ என்று அரும்பதவுரையாசிரியரின் உரையும், ‘உலகிற்குக் கண்ணாகிய ஆதித்தன்’ என்று அடியார்க்கு நல்லார் உரையும் பொருள் விளக்குகிறது.

சங்க இலக்கியம் எடுத்தாண்ட ‘வான்கண்’ எனும் சொல்லாட்சி சிலப்பதிகாரத்திலும் இடம் பெற்றுள்ளதை ஆய்வினால் அறிய முடிகிறது.

பாரியின் பறம்பு மலை :

புறநானூறு 109 ஆவது பாடலில் பாரியின் பறம்பு மலையின் வளம் கூறுமிடத்து ‘வான்கண்’ எனும் சொல்லாட்சி இடம் பெறுகிறது.

“வான்கண் அற்று அவன் மலையே ; வானத்து,

மீன்கண் அற்று, அதன் சுனையே”⁵⁶

பாரியின் பறம்பு மலையில் தேன் சொரியும். அவனது மலை நீள அகல உயரத்தால் வானிடத்தை (கண்:இடம்) ஒத்துள்ளது. அம்மலையில் அமைந்த சுனை, வானத்தில் உள்ள விண்மீன்களை ஒத்துள்ளது. பாரியின் பறம்பு மலையின் பரப்பளவு வானினை ஒத்துள்ளது எனும் செய்தி ஆய்வினால் தெளிவாகிறது.

விசம்பு கண் :

விசம்பு கண் : ஆகாயத்தின் இடம்

தலைவன் குறித்த பருவத்தில் வருவதாகக் கூறிப் பிரிந்தார். கார் முற்றிக் கூதிர் பருவம் வந்தது. தலைவன் வரவில்லை எனத் தலைவி அஞ்சுமிடத்து ‘விசம்பு கண்’ சங்க இலக்கியத்தில் எடுத்தாளப்படுகிறது.

“விசம்புகண் புதையப் பாஅய், வேந்தர்
வென்றுஎறி முரசின் நன்பல முழங்கி,
பெயல் ஆனாதே, வானம்; காதலர்.”⁵⁷

ஆகாயத்தின் இடம் பார்வைக்குப் புலப்படாதவாறு பரந்து முழங்கி மேகம் மழையினைப் பெய்தது. இப்பாடலில் ‘விசம்பு கண்’ என்ற சொல் ‘ஆகாயத்தின் இடம்’ என்று குறுந்தொகை தெளிவுறுத்துகிறது.

தேக்கின் இலைகள் :

விசம்பு கண் : வானின் இடம்

எயினந்தை மகனார் இளங்கீரனார் இயற்றிய பாலை நிலப்பாடலில் ‘விசம்பு கண்’ என்ற சொல் கையாளப்பட்டுள்ளது.

“கடுவளி எடுத்த கால்கழி தேக்கிலை
நெடுவிளிப் பருந்தின் வெறிஎழுந் தாங்கு,
விசம்புகண் புதையப் பாஅய், பல உடன்”⁵⁸

பருந்துகள் ஒருசேர மேலெழுந்து வானத்தில் வட்டமிட்டாற் போன்று விரைவையுடைய பெருங்காற்றினால் உதிர்க்கப்பட்டுக் காம்பு கழிந்த தேக்கின் இலைகள் பலவும் மேலெழுந்து சுழன்று வட்டமிட்டு வானத்து இடமெல்லாம் மறையுமாறு பரவின எனக் பெருங்காற்றின் தன்மையை அகநானூறு விளக்குகிறது.

‘விசம்புகண்’ காட்டில் கடுங்காற்றினால் பறிக்கப்பட்ட காம்பொழித்த தேக்கிலைகள் வானத்தின் கண் (இடம்) மறையப் பரவின எனும் செய்தி ஆய்வினால் புலனாகிறது.

கண்ணகன் விசம்பு :

கண் அகன் விசம்பு : இடம் அகன்ற வானம்

அகநானூறு 108 ஆவது பாடல் தோழி கூற்றாக இடம் பெறுமிடத்து
'கண்ணகன் விசம்பு' எடுத்தியம்பப்படுகிறது.

“கார் கதம்பட்ட கண்அகன் விசம்பின்

விடுபொறி ஞெகிழியின் கொடிபட மின்னி”⁵⁹

அகன்ற ஆகாயத்தில் சினந்து எழும் மேகங்கள் பொறி விடுகின்ற
கொள்ளிக்கட்டை போல வரிசையாக மின்னி, இரவில் மிக்க மழையைப்
பொழியும் எனத் தோழி தலைவியிடத்துக் கூறுகிறாள்.

தலைவனை இரவுக்குறி சந்திக்க வரும் தலைவிக்கு ஏற்படும்
இடர்ப்பாடுகளை விளக்குமிடத்து இடம் அகன்ற வானம் (கண்ணகன்
விசம்பு) மழையைப் பொழிந்தது என அகநானூறு விளக்கம் தருகிறது.

முல்லை மலர்ந்தது :

இடைக்காடனார் இயற்றிய முல்லை நிலப்பாடலில் ‘கண் அகன்
விசம்பு’ இடம் பெறுகிறது.

“கண் அகன் விசம்பின் மதிஎன உணர்ந்த நின்

நல்நுதல் நீவிச் சென்றோர் நம்நசை”⁶⁰

தோழி தலைவியிடத்து, தலைவன் குறித்த பருவத்தே வருவேன்
எனக் கூறி இடம் அகன்ற ஆகாயத்தில் எழுகின்ற பிறை நிலவினை
ஒத்திருக்கும்படியான உன்னுடைய அழகிய நெற்றியைத் தடவி பாராட்டிப்
பிரிந்து சென்றார். அவர் என்றும் பொய் கூறார். மேகம் அறியாமையால்
மழை பெய்து முல்லையை மலரச் செய்தது. நீ வருந்தாதே! என்று
கூறுகிறாள்.

தலைவியின் நெற்றியைப் பிறை நிலவுடன் ஒப்பிடுமிடத்து ‘கண்
அகன் விசம்பு’ பதிவு செய்யப்படுகிறது.

தலைவன் ஏறு தழுவுதல் :

தலைவன் தலைவியைக் காதலித்து அதன் பொருட்டு நடந்த விழாவில் ஏற்றினைத் தழுவி வென்றான். இதைக் கண்ட சுற்றத்தார் மகிழ்ந்து கூறும் கூற்றாக இடம் பெறுமிடத்து ‘கண் அகன் இரு விசம்பு’ என்ற சொல் எடுத்தாளப்படுகிறது.

“கண் அகன் இருவிசம்பில் கதம்பெயல் கலந்து, ஏற்ற”⁶¹

இடம் பரந்துள்ள பெரிய வானத்தினின்றும் மழை விரைந்து பொழிந்தது எனுமிடத்து ‘கண் அகன் இரு விசம்பு’ எனும் சொல்லாட்சி (கண் : இடம்) இடப்பொருளை உணர்த்துகிறது.

அங்கண் :

அங்கண் : அழகிய இடம்

சங்க இலக்கியங்களில் ‘அங்கண்’ அழகிய இடத்தைக் குறிக்கிறது. அகநானூறு 208 ஆவது பாடல் அழகிய இடங்களைத் தன்னிடத்தே உடைய ஆகாயம் என விளக்கம் தருகிறது.

“அங்கண் விசம்பின் விளங்கு ஞாயிற்று
ஒண்கதிர் தெறாமை சிறகரின் கோலி
நிழல்செய்து உழறல் காணேன் யான்என”⁶²

வெளியன் வெண்மான் ஆஅய் எயினன் அனைத்து உயிர்கள் இடத்தும் கருணை உள்ளம் கொண்டவன். அவன் போர் புரியுமிடத்து புண் மிக்கு வீழ்ந்து இறந்துபட்டான். அழகிய இடங்களைத் தன்னிடத்தேயுடைய ஆகாயத்தில் சூரியனின் (ஞாயிறு) ஒளி பொருந்திய கிரணங்கள் அவன் உடலைச் சுடாது காத்ததற்காகப் பறவைகள் பலவும் ஒன்று கூடித் தம் சிறகுகளால் பந்தரிட்டு நிழல் செய்து சுழன்று திரிந்தன.

அகநானூற்றுப் பாடலில் ‘அம்கண்’ அழகிய இடம் என்ற பொருளைக் குறித்தாலும் மன்னனின் கருணை உள்ளம் ‘கண்கள்’ வழி புலப்படுகிறது.

வெங்கதிர்ச் செல்வன் :

புறநானூறு, நக்கீரர் பாடலில் ‘அம்கண்’ அழகிய இடத்தையுடைய வானம் என்ற பொருளைத் தருகிறது.

“அம்கண் விசம்பின் ஆர்இருள் அகற்றும்
வெங்கதிர்ச் செல்வன் போலவும்
தண்கதிர் மதியம் போலவும்
நின்று நிலைஇயர் உலகமோடு உடனே”⁶³

அழகிய இடமுடைய விண்ணில் செறிந்த இருளை அகற்றும் வெம்மையான கதிர்களையுடைய ஞாயிற்றுக் கடவுள் போலவும் (சூரியன்) குளிர்ந்த கதிர்களையுடைய நிலவினைப் போலவும் உலகத்துடன் நீயும் நின்று நிலை பெற்று வாழ்வாயாக எனப் பாண்டியன் இலவந்திகைப் பள்ளித் துஞ்சிய நன்மாறனை நக்கீரர் பாடுகிறார்.

“அங்கண் மால் விசம்பு புதைய வளிபோழ்ந்து”⁶⁴

அழகிய ஞாயிறாகிய கண்ணையுடைய வானம் மறையும்படி வெண் நிறமிக்க குதிரைகளைக் கொண்ட தேர்கள் காற்றைப் பிளந்து சென்றன.

“அம்கண் இருவிசம்பு விளங்க, திங்கட்
சகடம் மண்டிய துகள்தீர் கூட்டத்து”⁶⁵

தலைவன் தன் நெஞ்சிற்குக் கூறுகையில், தலைவியை நமக்கு இல்லக்கிழத்தியாகத் தருமிடத்து, புள் நிமித்தம் பார்த்தனர். தெளிந்த ஒளியுடைய இடமகன்ற அழகிய பெரிய வானம் விளக்கமுறத் திங்களை

உரோகிணி கூடிய நன்னாளில் மண மனையினை அழகுப்படுத்தி,
கடவுளை வழிபட்டனர் என விளக்கம் தருகிறது அகநானூறு.

“அம்கண் வானத்து அணிநிலாத் திகழ்தரும்
திங்களும் தெறு கதிர்க் கனலியும், நீ”⁶⁶

திருமாலைப் போற்றிப் பாடக்கூடிய கடவுள் வாழ்த்துப் பாடலில்
பரிபாடல் ‘அம்கண் வானம்’ எனும் சொல்லாட்சியைப் பயன்படுத்துகிறது.
அழகியதாய் இடம் அகன்று விளங்கும் வானத்தில் அழகிய ஒளியோடு
திகழும் திங்களும் வெதும்பும் கிரணங்கள் கொண்ட கதிரவனும் நீயேயாக
விளங்குகிறாய் எனப் போற்றிப் பாடுகிறது.

‘அங்கண்’ அல்லது ‘அம்கண்’ சங்க இலக்கியங்களான
அகநானூறு, புறநானூறு, மதுரைக்காஞ்சி, பரிபாடலில் அழகிய
இடத்தையுடைய வானம்’ என்ற விளக்கத்தையே முன் வைக்கிறது.

உப்பளத்தின் கண் :

அகநானூறு குடவாயிற் கீர்த்தனார் பாடலில் ‘உப்பளத்தின் கண்
(இடம்)’, படியும் நெல்லின் சிறுதுரும்பும் தூசியும் கண்ட நெய்தல் நில
மக்களின் சினம் எடுத்துரைக்கப்படுகிறது

“காயல் சிறுதடிக்க கண்கெடப் பாய்தலின்
இருநீர்ப் பரப்பின் பனித்துறைப் பரதவர்
தீம்பொழி வெள்உப்புச் சிதைதலின் சினைஇ”⁶⁷

உழவர்கள் நெற்களம் பொலிவு பெறும்படி நெற்கதிரின் போரினைப்
பிரித்துக் கடாவிட்டனர். கள்ளுண்டு களித்த அவ்வுழவர்கள்
அக்காளைகளை மாற்றி வேறு காளைகளைக் கொண்டு கடா விட்டனர்.
பின்னர் விரைய வீசும் காற்றில் நெல்லைத் தூற்ற, பறந்து சென்ற தூசும்
துரும்பும் அருகிலிருக்கும் உப்பு காயும் உப்பளத்திலுள்ள சிறிய
பாத்திகளில் சென்று வீழ்ந்தது.

அகநானூறு 366 ஆவது பாடல் உழவர் கடுங்காற்றினால் நெல்லினைத் தூற்றப் பறந்து போன துரும்புகள் உப்பளத்தின் சிறு பாத்திகள் கண் (இடம்) மறையப் பரவின என விளக்கம் தருகிறது.

நேர்கண் சிறுதடி

நேர்கண் சிறுதடி : சரியான இடத்தையுடைய சீறிய உப்புப் பாத்தி

உலோச்சனார் இயற்றிய நெய்தல் நிலப்பாடலில் ‘நேர்கண் சிறுதடி’ சரியான இடத்தையுடைய சீறிய உப்பு பாத்தி என்ற பொருளைத் தருகிறது.

“நேர்கண் சிறுதடி நீரின் மாற்றி,
வானம் வேண்டா உழவின் எம்
கானல்அம் சிறு குடிச் சேந்தனை செலினே”⁶⁸

நேரிய இடத்தையுடைய சீறிய உப்புப் பாத்திகளில் கடல்நீரை ஊற்றி மழையை எதிர்பாராது செய்யும் வேளாண்மை உடையதும் கடற்கரை சோலையால் சூழப்பெற்றதுமான எம் சிறிய குடியிருப்புகளில் சேர்ந்து தங்கிச் செல்க எனத் தலைவி கூறுகிறாள்.

நற்றிணை நெய்தல் நிலப்பாடலில் உப்பு வணிகரின் வணிகம் குறிப்பிடப்படுகிறது. உப்பினை விற்று நெல்லைப் பெறும் செய்தியும் ‘நேர்கண் சிறுதடி’ எனும் பாடல் வழி பெறப்படுகிறது.

வழும்பு கண் :

வழும்புகண் : வழுவழுப்பான இடம்

மலை படு கடாமில் ஆழமான குளங்களை விளக்குமிடத்து ‘வழும்பு கண்’ இடம் பெறுகிறது.

“வழும்புகண் புதைந்த நுண்நீர்ப் பாசி
அடிநிலை தளர்க்கும் அருப்பமும் உடைய”⁶⁹

ஆழமான குளங்கள் தவறி விழுந்தோரைக் கொல்லும் தன்மை உடையன. அதன் அருகில் வழுவழுப்பில் இடம் மறைத்தற்குக் காரணமான நீர்பாசி உள்ளது. அது கால்களை வழக்கும் தன்மையும் உடையன என விளக்கம் தருகிறது மலைபடுகடாம்.

இப்பாடலில் ‘கண்’ என்ற சொல் ‘இடம்’ என்ற பொருளைத் தெளிவாக விளக்குகிறது

முரம்பு கண் :

முரம்பு கண் : பரல் செறிந்த மேட்டு நிலம் (இடம்)

மலைபடு கடாமில் ‘முரம்பு கண்’ எனும்சொல் பரல் செறிந்த மேட்டு நிலத்தைக் குறிக்கிறது.

“முரம்பு கண் உடைந்த பரல் அவல் போழ்வில்
கரந்து பாம்பு ஒடுங்கும் பயம்புமார் உளவே”⁷⁰

மேட்டுநிலம் தன் கண்உடைந்து (பிளவுபட்டு) உதிர்ந்த பரல்களை உடையது. அப்பள்ளத்தின் பிளவுகளில் பாம்புகள் மறைந்து வாழும் குழிகள் உள்ளன.

இப்பாடலில் மேட்டு நிலத்தின் கண் உள்ள பாம்புக் குழிகள் இருந்த செய்தியை ஆய்வின் மூலம் உணரமுடிகிறது

விருந்துகண் :

விருந்துகண் : விருந்தினர் இடம்

“விருந்தினர் கண்மாறாது உணீஇய, பாசவர்
ஊனத்து அழித்த வால் நிணக் கொழுங்குறை
கும் இடுதோறும் ஆனாது ஆர்ப்ப”⁷¹

பல்யானைச் செல்கெழு குட்டுவனது செல்வ மனையின் ஊனுணவு சமைக்கப் பெற்றது. பரிசில் பெற வரும் விருந்தினர் சுவை மிகுதியால்

வேறு இடம் மாறிச் செல்லாமல் உண்ணும் தன்மை உடையவர் என்ற பாடலில் ‘கண்’ எனும் சொல் ‘இடம்’ என்னும் பொருளைத் தருகிறது.

‘விருந்து கண் மாறாது’ விருந்தினர் இடம் மாறிச் செல்லாமல் உணவு உண்பர் எனும் செய்தியைப் பதிற்றுப்பத்து பாடலால் அறிய முடிகிறது.

நாடுகண் :

நாடுகண் அகற்றுதல் : நாட்டின் பரப்பிடத்தை விரிவுப்படுத்துதல்.

“நாடுகண் அகற்றிய உதியஞ்சேரற்

பாடிச் சென்ற பரிசிலர் போல”⁷²

அகநானூறு மாமூலனார் இயற்றிய பாலை நிலப்பாடலில் உதியஞ்சேரலாதனைப் புகழுமிடத்து ‘நாடுகண்’ இடம் பெறுகிறது.

பிறர் நாடுகளை வென்று தன் நாட்டின் கண்ணை (இடத்தை) விரிவுபடுத்தியவன் உதியஞ்சேரலாதன் என விளக்குமிடத்து ‘நாடுகண்’ அகநானூற்றில் அமையப்பெற்றுள்ளது.

நரைக்கண் :

நரைக்கண் இட்டிகை : வெறிச்சோடிய இடமான பலிபீடம்

அகநானூறு குடவாயிற் கீரத்தனார் இயற்றிய பாலை நிலப்பாடலில் ‘நரைக்கண்’ இடம் பெறுகிறது.

“சுரைஇவர் பொதியில் அங்குடிச் சீறார்

நாட்பலி மறந்த நரைக்கண் இட்டிகை”⁷³

சிறிய ஊரில் வாழ்பவர்கள் வான் பொய்த்தமையால் தினமும் இறைவனுக்கு இடும் விடியற்காலைப் பலியை இடாமல் மறந்தனர். அதனால் பலிபீடம் வெறிச்சோடி (பொலிவின்றி) பாழ்ப்பட்டுக் கிடந்தது.

‘நரைக்கண் இட்டிகை’ வெறிச்சோடிய பலிபீடம் என்பதைத் தெளிவாக விளக்குகிறது.

காடுகண் :

காடுகண் : சுடுகாட்டின் இடம்

பொதுவியல் திணையில் இடம் பெற்ற புறநானூற்றுப் பாடல் வாழ்வின் நிலையாமையை எடுத்துரைக்குமிடத்து ‘காடுகண்’ எனும் சொல்லாட்சி எடுத்தாளப்படுகிறது.

“காடுகண் மறைத்த கல்லென் சுற்றமொடு

இல் என்று இவ்வயின் பெயர் மெல்ல”⁷⁴

காக்கையும் கூகையும் கூவும் அகன்ற இடத்திலுள்ள சுடுகாடு தான் அனைவரும் அடையும் இடம் என்பதையுணர்ந்து புகழுடம்பு மேலுலகிற்குச் செல்வதற்காகப் போர் புரிகிறான் எனும் செய்தியைப் புறநானூறு தெளிவாக உணர்த்துகிறது.

புறநானூற்றில் ‘காடுகண்’ சுடுகாட்டின் இடம் எனும் பொருளைத் தெளிவாக விளக்குகிறது.

குறைக்கண் :

குறைக்கண் : குறுகிய இடம்

புறநானூறு வாகைத்திணை பாடலில், ‘குறைக்கண்’ எனும் சொல்லாட்சி இடம் பெறுகிறது.

“தெங்குபடு வியன்பழம் முனையின், தந்தையர்

குறைக்கண் நெடும்போர் ஏறி விசைந்தெழுந்து”⁷⁵

உழவருடைய சிறுவர்கள் தென்னங்காய்களை விளையாடி வெறுப்புற்ற போது, தம் தந்தையர் குறைந்த இடத்தில் அல்லது குறுகிய இடத்தில் குவியாமல் பரந்திரப்பட்ட உயர்ந்த வைக்கோற் போரின் மீது ஏறி பனம்பழத்தைப் பறிக்க முயலுவர் என்பதைப் புறநானூறு பாடல் வழி பதிவு செய்கிறது.

‘குறைக்கண்’ எனும் சொல் குறுகிய இடம் அல்லது குறைந்த இடம் என்ற பொருளைத் தெளிவாக்குகிறது.

வியன்கண் :

வியன்கண் : பரந்த இடம்

“வியன்கண் முதுபொழில் மண்டிலம் முற்றி”⁷⁶

மதுரைக்காஞ்சியில் ‘வியன்கண்’ பரந்த இடத்தையுடைய நாவலந்தீவின் கண் அமைந்துள்ள சோழ மண்டலம், தொண்டை மண்டலம் என்னும் நிலப்பரப்பு முழுவதும் வளைத்துக் கொண்ட பாண்டிய மன்னனே எனச் சிறப்பித்துப் பாடியுள்ளார் மாங்குடி மருதனார்.

‘வியன்கண்’ பரந்த இடம் எனும் பொருளைத் தெளிவாக விளக்குகிறது.

கண்ணகன் :

கண்ணகன் : அகன்ற இடம்

‘கண்ணகன்’ சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் பதிவு செய்யப்படுகிறது.

“வித்திவான் நோக்கும் புன்புலம் கண்ணகன்”⁷⁷

“களிற்றுக்கணம் பொருத கண்ணகன் பறந்தலை”⁷⁸

“காவலர்ப் பழிக்கும் இக் கண்ணகன் ஞாலம்”⁷⁹

“களிற்றுக்கணம் பொருத கண்ணகன் பறந்தலை”⁸⁰

“கணைக்காற் றெடுத்த கண்ணகன் பாசறை”⁸¹

புறநானூற்றுப் பாடல்களில், புன்செய் நிலம் அகன்ற பரப்புடையது எனுமிடத்தும், அகன்ற உலகத்தை விளக்குமிடத்தும், அகன்ற போர்க்களங்களை எடுத்துரைக்குமிடத்தும் ‘கண்ணகன்’ என்ற சொல் இடம் பெறுகிறது.

“தொல்கவின் அழிந்த கண்அகன் வைப்பின்”⁸²

“கார்ஏறு பொருத கண்அகன் செறுவின்”⁸³

“கழுநீர்ப் பொலிந்த கண்ணகன் பொய்கை”⁸⁴

“கராம் கலித்த கண்அகன் பொய்கை”⁸⁵

மன்னன் பகை நாட்டினை அழித்த விடத்தும், அகன்ற வயல்களை விளக்குமிடத்தும், பொய்கையைக் கூறுமிடத்தும் ‘கண்ணகன்’ சங்க இலக்கியத்தில் இடம் பெறுகிறது.

தகடுகண் :

தகடுகண் : தகடுகளால் வடிவமைக்கப்பட்ட கட்டிலின் மேலிடம்

நக்கீரர், நெடுநல்வாடையில் ‘தகடு கண்’ என்ற சொல்லைப் பதிவு செய்கிறார்.

“புலிப்பொறிக் கொண்ட பூங்கேழ்த் தட்டத்துத்

தகடுகண் புதையக் கொளீஇத் துகள்தீர்ந்து”⁸⁶

பாண்டிமாதேவி தூங்கும் கட்டிலின் அமைப்பினைச் சுட்டிக் காட்டுகிறார் நக்கீரர். கட்டிலைச் சுற்றி முத்து மாலைகளைச் சாளரம் போன்று தொங்கவிட்டிருந்தனர். புலியின் வரியினை ஒத்த நிறமுடைய பூக்கள் நிறைந்த தாம்பாளத்தைப் போன்று குத்துதல் தொழில் அமைய வடிவமைக்கப்பட்டிருந்த தகடுகளால் கட்டிலின் மேலிடம் மறையுமாறு அமைத்திருந்தனர் எனும் செய்தியை நக்கீரர் தெளிவாக விளக்குகிறார்.

‘தகடுகண்’ தகடுகளால் வடிவமைக்கப்பட்ட கட்டிலின் மேலிடம் எனும் பொருளைத் தெளிவாக நெடுநல்வாடையின் பாடல் வரிகளால் அறியலாம்.

தாழ்கண் :

தாழ்கண் : தாழ்ந்த இடம்

“கழை நரல் சிலம்பின் ஆங்கண் வாழையோடு
வாழை ஓங்கிய தாழ்கண் அசும்பில்
படு கடுங் களிற்றின் வருத்தம் சொலிய
பிடி படி முறுக்கிய பெரு மரப் பூசல்”⁸⁷

சுரபுன்னையோடு வாழை ஓங்கி வளர்ந்துள்ள தாழ்ந்த இடத்தையுடைய நீர் வற்றாத குழியில் அகப்பட்டுக் கொண்ட கடுமையான இயல்புடைய களிற்று யானையின் வருத்தம் தீர அதன் பெண் யானை அக்களிறு ஏறுவதற்கு ஏற்ற படியாக பெரிய மரங்களை முறித்துக் போட்டது.

இப்பாடலில் ‘தாழ்கண்’ என்ற சொல் தாழ்ந்த இடம் என்ற பொருளைத் தந்தாலும் ‘கண்’ வழியே யானையின் அன்பு புலனாகிறது.

பூங்கண் :

பூங்கண் : அழகிய இடம்

“பூங்கண் வேங்கைப் பொன் இணர் மிலைந்து”⁸⁸

அகநானூற்றுப் பாடலில் குயவன் அழகிய இடத்தில் வளர்ந்து நிற்கும் வேங்கை மரத்தின் பொன் போன்ற பூங்கொத்துக்களைச் சூடினான் எனும் செய்தி பாடல் வழி பெறப்படுகிறது.

‘பூங்கண்’ அழகிய இடம் எனப் பதிவு செய்கிறார் கபிலர்.

சுடர்கண், வான்கண், அங்கண், உப்பளத்தின் கண், வழும்பு கண், முரம்புகண், விருந்துகண், நாடுகண், நரைக்கண், காடுகண், குறைக்கண், வியன்கண், கண்ணகன், தகடுகண், தாழ்கண், பூங்கண் போன்ற

இடப்பொருளை உணர்த்தும் சொற்களில் ‘கண்’ என்ற சொல்லிற்கு ‘இடம்’ என்ற பொருளைத் தெளிவாக விளக்கம் தருகிறது சங்க இலக்கியம்.

முலைக்கண் :

முலைக்கண் : ‘முலைப்பால் வரும் துவாரம்’⁸⁹ என நா.கதிரைவேற்பிள்ளையின் ‘தமிழ்மொழி அகராதி’ முலைக்கண்ணுக்கு விளக்கம் தருகிறது. சங்க இலக்கியம் ‘முலைக்கண்’ எனும் சொல்லாட்சியைத் தம் பாடல்களில் பதிவு செய்கிறது.

புனலாடல் :

பரிபாடல், புனல் விளையாட்டில் மகளிர் ஈடுபடுமிடத்து ‘முலைக்கண்’ எனும் சொல்லாட்சியைப் பயன்படுத்துகிறது.

“வண்ணம் தெளிர முகமும் வளர்முலைக்
கண்ணும் கழியச் சிவந்தன அன்னவகை”⁹⁰

நீர் விளையாட்டில் ஆடிய ஒளிமிக்க வளையலையுடைய மகளிர் தம் நிறம் நீராட்டினால் மேலும் ஒளிபெற்று விளங்கிட அவர்தம் முகமும் முலைக்கண்களும் நீரினால் அலைக்கழிக்கப்பட்டு மிகவும் சிவந்தன எனக் கூறுகிறது பரிபாடல்.

நீர் விளையாட்டினால் முகமும் முலைக் கண்ணும் சிவந்தன என்பதினால் நீர் விளையாட்டின் முக்கியத்துவத்தைச் சங்க கால மகளிர் அறிந்திருந்தனர் எனும் செய்தி ‘கண்கள்’ வழியே புலனாகிறது.

கருங்கண் வெம்முலை :

கருங்கண் வெம்முலை : கரிய கண்கள் (துளை) பொருந்திய
விருப்பம் தரும் முலைகள்

நற்றிணை, பாலை நிலப்பாடலில் தலைவன் பிரிவை உணர்த்துமிடத்து கருங்கண் வெம்முலை எனும் சொல்லைச் சங்க இலக்கியம் எடுத்தாண்டுள்ளது.

“கருங்கண் வெம்முலை நெருங்கப் புல்லிக்
கழிவதாக கங்குல் என்று”⁹¹

‘கரிய கண்ணையுடைய விருப்பமிகு முலைகளை நெருங்க அணைத்தபடியே எமக்கு காலம் கழிவதாக’ எனத் தலைவியிடத்துக் கூறிய மொழியில் பொய்த்துத் தலைவன் பிரிந்து சென்றான்.

இப்பாடலில் ‘கருங்கண் வெம்முலை’ தலைவனின் பிரிவையும், தலைவியின் தனிமையையும் ‘கண்’ வழியே உணர்த்துகிறது.

முலைக்கண் பயிலுமிடங்கள் :

- இளமறவனின் தாய் இரவமரத்தின் விதை போல சுருங்கிய கண்ணையுடைய வற்றிய முலையினை உடைவள் என்பதை,

“இரங்காழ் அன்ன திரங்குகண் வறுமுலை”⁹²

இப்பாடல் வரிகளால் அறிய முடிகிறது.

- கரிய கண்ணையுடைய இணைந்து நெருங்கிக் காண்போர்க்குத் துன்பத்தைத் தரும் முலையினையும் கண்டார்க்கு மயக்கத்தை விளைவிக்கும் பார்வையினையும் உடைய பெண்ணை விடுத்துப் போருக்குச் சென்ற வேந்தர்கள் இரங்கத்தக்கவர்கள் என்பதை,

“கருங்கண் கொண்ட நெருங்கல் வெம்முலை”⁹³

மகட்பாற் காஞ்சித் துறையில் இடம் பெற்ற புறநானூற்றுப் பாடல் தெளிவாக விளக்குகிறது.

- தலைவி, கரியகண் தோன்றிய முலையினை உடையவள் இதனை,

“மாக்கண் மலர்ந்த முலையல் தன்னையும்”⁹⁴

இப்பாடல் வரிகளால் அறியலாம்.

- தலைவியது முலையின் கரியகண் முழுவதும் தன் மார்பகத்துள் அடங்கத் தான் முயங்குதலை விலக்கற்க என்று தலைவன் தலைவியிடம் கூறுமிடத்து,

“மாக்கண் அடைய மார்பகம் பொருத்தி”⁹⁵

எனும் வரிகள் இடம் பெறுகிறது.

- இரவுக்குறியில் தலைவி வட்டமான முலைக்கண் பதிந்து வடுச் செய்யத் தன்னை ஆரத் தழுவினாள் இதனை,

“தொடிக்கண் வடுக்கொள முயங்கினள்”⁹⁶

எனும் பாடல் வரிகள் உறுதி செய்கின்றன.

- மார்பில் அணிந்த கச்சு இற்று விடும் படியாகக் கண்ணுடன் உருக்கொண்டு விம்மி எழுந்த முலையினை நோக்கி செவிலி,

“கண்உருத்து எழுதரு முலையும் நோக்கி”⁹⁷

எனப் பலப்பட பாராட்டினாள்.

சங்க இலக்கியத்தில் ‘முலைக்கண்’ கரிய கண்களையுடைய (துளையுடைய) முலையினைத் தெளிவாகப் பாடல் வழி பதிவு செய்கிறது.

துண்டு (கண்) :

“துண்டம் அல்லது துண்டு : பழம், மாமிசம், காய் முதலியவற்றில் வெட்டப்பட்ட துண்டு; Piece (of meat Vegetable etc.); Slice (of fruit).”⁹⁸
எனக் க்ரியாவின் தற்காலத் தமிழ் அகராதி விளக்கம் தருகிறது. சங்க இலக்கியத்தில் துண்டு(கண்) அல்லது உடலிடத்தைக் குறிக்கிறது.

பருஉக்கண் :

பருஉக்கண் துணியல் : பருமை மிக்க மீன் துண்டு

புறநானூறு, வாகைத் திணையில் ‘பருஉக்கண்’ மீன் துண்டினைக் குறிக்கிறது.

“பழன வாளைப் பருஉக்கண் துணியல்

புதுநெல் வெண்சோற்றுக் கண்ணுறை ஆக”⁹⁹

உழவர் வாளை மீனினைது பருமை மிக்க கண்ணை (உடலிடத்தை) உடைய துண்டத்தைப் புதுநெற் சோற்றிற்கு மேலீடாக வைத்து உண்டனர்.

பருஉக்கண் துணியல் : பருமை மிக்க மீன் துண்டு எனப் பொருள் தருகிறது.

கொழுங்கண் :

கொழுங்கண் : கொழுத்த கண்

புறநானூறு, பாடாண்திணை, புறத்திணை நன்னாகனார் பாடிய பாடலில் ‘கொழுங்கண்’ எடுத்தாளப்படுகிறது.

“குறுந்தாள் ஏற்றைக் கொழுங்கண் நல்விளர்”¹⁰⁰

ஓய்மான் வில்லியாதன், பன்றியின் கொழுத்த கண்ணையுடைய (துண்டு) வெண்ணிறமான ஊன் துண்டுகளை நெய்யில் பொரித்துக் கிணைப் பொருநனுக்கு உணவளிப்பான்.

இப்பாடலில் ‘கொழுங்கண்’ கொழுத்த வெண்ணிறமான ஊன் துண்டுகள் (கண்ணை) என்பதைத் தெளிவாக விளக்குகிறது.

பசுங்கண் :

மதுரை நக்கீரர் பாடிய புறநானூற்றுப் பாடலில் ‘பசுங்கண்’ இடம் பெறுகிறது.

“பசுங்கண் கருணைச் சூட்டோடு மாந்தி”¹⁰¹

கொக்கின் நகம் போன்ற சோற்றையும், பசிய துண்டுகளாகிய பொரியலையும் சூட்டிறைச்சியையும் உண்ணச் செய்து வரையாது கொடுக்கும் குணம் கொண்ட மன்னன் எனக் கிணைப் பொருநன் போற்றுவதாக அமைந்த பாடலில்,

பசுங்கண் கருணை : பசிய துண்டுகள் அல்லது வளமான துண்டுகளாகிய பொரியலைக் குறிக்கிறது.

கருங்கண் :

கருங்கண் கருணை : கரிய கண்ணையுடைய கருணைக் கிழங்கின் பொரியல்.

“கருங்கண் கருணைச் செந்நெல் வெண்சோறு”¹⁰²

சிறுகுடியினள் கரிய கண்ணையுடைய கருணைக்கிழங்கின் பொரியலோடு செந்நெல்லாற் சமைத்த வெண்மையான சோற்றுப் பலியைத் தெய்வத்துக்கு இடுவர்.

நக்கீரரின் நற்றிணைப் பாடலில் கரிய துண்டுகளையுடைய (கண்) கருணைக் கிழங்கு பொரியலைத் தெளிவாகக் கூறுகிறது.

மாக்கண் :

மாக்கண் : பெரிய துண்டு அல்லது கரிய துண்டு

வெள்ளாட்டினை அரிந்து அதன் தசையோடு சேர்த்துச் சமைத்த கரிய கண்ணையுடைய சோற்றுணவு என்பதை,

“வெண்எறிந்து இயற்றிய மாக்கண் அமலை”¹⁰³

பாடல் வழி பதிவு செய்கிறது மலைபடுகடாம்.

- பருஉக்கண் : பருமை மிக்க துண்டு (கண்)
- கொழுங்கண் : கொழுவிய துண்டு (கண்)

- பசுங்கண் : பசிய துண்டு (கண்)
- கருங்கண் : கரிய துண்டு (கண்)
- மாக்கண் : கரிய துண்டு அல்லது பெரிய துண்டு (கண்)

எனச் சங்க இலக்கிய பாடல் வரிகளால் ‘கண்’ என்ற சொல் துண்டு எனப் பொருள்படுவதை ஆய்வினால் உய்த்துணர முடிகிறது.

ஊற்றுக்கண் :

ஊற்றுக்கண்(கயம்கண்) : நீர் ஊறுகின்ற கண்

சங்க இலக்கியத்தில் ‘கயம்கண்’ நீர் ஊறுகின்ற கிணற்றைக் குறிக்கிறது.

“கயம்கண் அற்றகல் ஓங்கு வைப்பின்”¹⁰⁴

“கயம்கண் வறப்பப் பாஅய், நல்நிலம்”¹⁰⁵

“விடுநிலம் உடைத்த கலுழ்கண் கூவல்”¹⁰⁶

“இனிஎவன் மொழிகோ யானே கயன் அறக்

கண் அழிந்து உலறிய பலமா நெடுநெறி”¹⁰⁷

கயன்கண் : நீர் ஊறுகின்ற கண்ணைக் குறித்தாலும் சங்க இலக்கியத்தில் இடம் பெறும் பாலை நிலப் பாடல்களான இப்பாடல்களில் நீர் வற்றிப் போன கண்களையுடைய கிணறு எனப் பொருள் விளக்குகிறது.

அறிவுக்கண் :

பக்தி இலக்கியங்களில் ‘அறிவுக்கண்’, ‘ஞானக்கண்’ என்ற பொருளில் எடுத்தாளப்படுகிறது. சங்க இலக்கியப் பாடலில் ‘கண்’, ‘அறிவுக்கண்’ என்ற பொருளில் கலித்தொகையில் 130-வது பாடலில் இடம் பெற்றுள்ளது.

“கல்லாது முதிர்ந்தவன் கண்இல்லா நெஞ்சம்போல்
புல்திருள் பரத்தருஉம் புலம்பு கொள் மருள் மாலை”¹⁰⁸

ஒன்றையும் கல்லாது மூத்தவனின் கண் (அறிவுக்கண்) இல்லாத நெஞ்சம் போல மாலைக் காலத்தில் இருள் உலகிற்குப் பரவுதலைச் செய்தது என விளக்குமிடத்து, கண் (அறிவுக்கண்) என்ற பொருளைத் தருகிறது.

வடிவம் (கண்) :

‘கண்’ சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் ‘வடிவம்’ எனும் பொருளைத் தருகிறது.

“குருஉக்கண் இறடிப் பொம்மல் பெறுகுவீர்”¹⁰⁹

நிறம் பொருந்திய கண்ணை (வடிவத்தை) உடையது தினைச்சோறு என விளக்கம் தருகிறது மலைபடுகடாம்.

“கண்திரள் முத்தம் கொண்டு ஞாங்கர்த்”¹¹⁰

தலைவியின் தந்தையாகிய பரதவன், பரந்து அகன்ற திரைக்கடலில் திரண்ட வடிவினையுடைய (கண்) முத்துக்களை வாரிக்கொண்டு வந்து கரையிடத்தே பகுத்துக் கொடுக்கும் துறையினை உடையவர்.

‘குருஉக்கண்’, கண்திரள் சங்க இலக்கியத்தில் வடிவத்தை உணர்த்தும் சொற்கள் என்பதை ஆய்வின் மூலம் ஆராய்ந்து தெளிய முடிகிறது.

முரசின் கண், பறைக்கண் :

முரசின்கண் : முரசின் நடுப்பகுதியை அடிக்குமிடம்

‘முரசு’ என்பது முற்காலத்தில் அரசரின் ஆணையை மக்களுக்கு அறிவிக்கப் பயன்படுத்திய அரைக்கோள வடிவத்தில் இருக்கும் ஒரு தோற்கருவி.

“விசித்துவினை மாண்ட மயிர்க்கண் முரசம்”¹¹¹

“திண்பிணி முரசம் கண்கிழிந்து உருளவும்”¹¹²

“படுகண் முரசம் நடுவண் சிலைப்ப”¹¹³

“படுகண் முரசம் நடுவண் சிலைப்ப”¹¹⁴

“படுகண் முரசம் காலை இயம்ப”¹¹⁵

“பண் அமை முரசின் கண் அதிர்ந்தன்ன”¹¹⁶

“மயிர்கண் முரசினோடும் முன்”¹¹⁷

இப்பாடலில் ‘கண்’ என்ற சொல் முரசின் நடுப்பகுதியை அடிக்குமிடம் என்பதை ஆய்வு உறுதி செய்கிறது.

பறைக்கண் :

பறைக்கண்: பறையின் கண் போன்றதொரு நடுப்பகுதி

‘பறை’ என்பது இன்று ‘தப்பு’ என்று வழங்கப்படுகிறது, வட்ட வடிவமான மரச் சட்டத்தில் கன்றின் மென்மையான தோலைப் போர்த்தி இக்கருவி உருவாக்கப்படுகிறது.

சங்க இலக்கியங்களில் ‘பறைக்கண்’ எனும் சொல்லாட்சி பலவிடங்களில் இடம் பெறுகிறது.

“நுண்கோல் தகைத்த தெண்கண் மாக்கிணை”¹¹⁸

“தெண்கண் மாக்கிணை தெளிர்ப்ப ஒற்றி”¹¹⁹

“எனதே, கிடைக்காழ் அன்ன தெண்கண் மாக்கிணை”¹²⁰

“தெண்கண் மாக்கிணை இயக்கி, என்றும்”¹²¹

“தெண்கண் மாக்கிணை தெளிர்ப்ப ஒற்றி”¹²²

“ஒரு கண் மாக்கிணை ஒற்றுபு கொடாஅ”¹²³

“ஒருகண் மாக்கிணை தெளிர்ப்ப ஒற்றிப்”¹²⁴

தெண்கண் மாக்கிணை, ஒருகண் மாக்கிணை தெளிந்த கண்ணையுடைய தடாரிப்பறை எனவும், ஒரு கண்ணுடைய தடாரிப் பறையையும் குறிக்கும். புறநானூற்றில் இடம் பெறும் ‘கண்’ பறையினை அடிக்கும் நடுப்பகுதி என்பதைப் பாடல் வரிகள் தெளிவாக விளக்குகிறது.

“வேட்டக் கள்வர் விசியறு கடுங்கண்

சேக்கோள் அறையும் தண்ணும்மை”¹²⁵

“விரல் ஊன்று படுகண் ஆகுளி கடுப்பக்”¹²⁶

“தூக் கணை கிழித்த, மாக்கண் தண்ணுமை”¹²⁷

புறம், அகம், மலைபடுகடாம், பதிற்றுப் பத்து போன்ற சங்க இலக்கியங்களில் ‘கண்’ என்ற சொல்லை ஆய்வு செய்ததில் அடிக்கும் நடுப்பகுதியைக்(கண்) குறிக்கிறது என்பதைத் தெளிவாக உய்த்துணர முடிகிறது.

தொகுப்புரை

- ‘கண்’ சினைப் பெயரை மட்டும் உணர்த்தாது பிற பொருளையும் உணர்த்தும் தன்மை ஆராயப்படுகிறது.
- சங்க இலக்கியம், வலைக்கண் : வலையின் கண்ணுள்ள துளை எனப் பொருள் தருகிறது.
- தலைவியின் கண்கள் வலையாகவும் தலைவனின் நெஞ்சம் மீனாகவும் உருவகம் செய்வதை ஆய்வினால் அறிய முடிகிறது.
- நூங்கின் கண் : சுனைகள், வெட்டிய நூங்கின் கண்கள் போன்று காட்சியளிப்பதைச் சங்க இலக்கியம் பதிவு செய்கிறது.

- கணு(கண்) : பாலை நிலத்தின் வெம்மையை விளக்குமிடத்து மூங்கிலின் கணுக்கள்(கண்) உடைந்து தெறிக்குமாறு வெயில் காய்ந்தது என விளக்கம் தருகிறது சங்க இலக்கியம்.
- கண் கண் அகைய : தலைவனின் நிலை கணுக்களின் இருபுறமும் தீப்பற்றிக் கொள்ளும் குழாயின் உள்ளே வருந்தும் ஏறும்பினைப் போன்றது என்கிறது அகநானூறு.
- கணுக்களையுடைய மூங்கில் குழாயில் சேமிப்பது பொருளின் தன்மையைக் கெடாமல் பாதுகாக்கும் என்ற உத்தியைச் சங்க கால மக்கள் அறிந்திருந்தனர் என்பதை ஆய்வினால் உய்த்துணர முடிகிறது.
- கணுக்களைக் கொண்ட மூங்கிலால் செய்யப்பட்ட பெருவங்கியம், நெடுவங்கியம்(கரடிகை), புல்லாங்குழல் போன்ற இசைக்கருவிகள் இடம் பெறுவதைச் சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் பதிவு செய்கின்றன.
- வேய்க்கண், அமைக்கண், இருங்கண், பைங்கண் போன்ற அடைப்பெயர்களை மூங்கிலின் கணுவிற்குப் பயன்படுத்தினர் சங்ககாலப் புலவர்கள் எனும் செய்தி பெறப்படுகிறது.
- குறுங்கண் : அகநானூறு குறுங்கண் என்ற சொல்லிற்குக் குறுகிய துளையுடைய வலை எனப்பொருள் தருகிறது. நெடுநல்வாடையில் குறுங்கண் காதில் உள்ள சிறிய துளையைக் குறிக்கிறது.
- தேனடைக்கண் : சங்க இலக்கியத்தில் மலை நாட்டினைக் கூறுமிடத்து தேனடைக்கண், கொழுங்கண் இறாஅல், பல்கண் இறாஅல், நெய்க்கண் இறாஅல் என வழங்கப்படுகிறது.
- கண்ணோட்டம் : சங்க இலக்கியங்கில் கண்ணோட்டம் இரக்கம், கருணை, அருள் என்ற பொருளில் எடுத்தாளப்படுகிறது.

- **பீலிக்கண் :** மயில் தோகையில் உள்ள 'கண்' போன்ற ஓர் உறுப்பைக் குறிக்கிறது எனப் பாடல்கள் வழி பதிவு செய்கிறது சங்க இலக்கியம்.
- **கண்ணெழுத்து :** சங்க காலப் பெண்கள் தலைவன் பிரிந்தால் அவன் வரவை எதிர்பார்த்து நாட்களைக் கணக்கிட வீட்டின் சுவரில் கோடு வரையும் பழக்கத்தைக் கொண்டிருந்தனர் என்பதை எறிகண் அல்லது கண்ணெழுத்து எனும் சொல்லாட்சி உறுதிபடுத்துகிறது.
- **இடப்பொருளில் கண் :** திருமாலின் கண்கள் அனைவருக்கும் அருள் ஒளியைக் கொடுப்பதால் வானத்தின் கண்களான சூரியனுடனும் சந்திரனுடனும் ஒப்பிட்டுக் கூறப்பட்டதை ஆய்வினால் அறிய முடிகிறது.
- **சூரியனை வானத்தின் கண்ணாகக் கூறுகிறது அகநானூறு.**
- **அங்கண் :** அகநானூற்றுப் பாடலில் அங்கண் அழகிய இடம் என்ற பொருளைக் குறித்தாலும் ஆஅய் எயினன் இறந்த பின்பும் அவன் கருணை உள்ளத்தை அறிய முடிகிறது (பறவைகள் பந்தரிட்டு நிழல் தந்தது)
- **அழகிய பெரிய வானத்தில் திங்களும் உரோகினியும் கூடுகின்ற நன்னாளில் நல்ல நிகழ்ச்சிகளைச் செய்தனர் எனும் விளக்கத்தை தருகிறது அகநானூறு.**
- **உப்பளத்தின் கண் :** உப்பினை விற்று நெல்லினைப் பெறும் வணிகச் செய்தி நேர்கண் சிறுதடி எனும் பாடல் வழி பெறப்படுகிறது.
- **பூங்கண் :** அழகிய இடம்
- **தாழ்கண் :** தாழ்ந்த இடம்
- **வழும்புகண் :** வழுவழுப்பான இடம்

- முரம்புகண் : பரல் செறிந்த மேட்டு நிலம்
- விருந்துகண் : விருந்தினர் இடம்
- நாடுகண் : நாட்டின் பரப்பிடம்
- குறைக்கண் : குறுகிய இடம்

என இப்பாடலில் 'கண்' இடப்பொருளை உணர்த்துகிறது.

- நரைக்கண் இட்டிகை : வெறிச்சோடிய இடமான பலிபீடம் என்பதை அகநானூறு தெளிவாக விளக்குகிறது.
- காடுகண் : சுடுகாட்டின் இடம் எனும் பொருளைப் புறநானூறு உறுதிப்படுத்துகிறது.
- கண்ணகன் : அகன்ற இடங்களை விளக்குமிடத்து 'கண்ணகன்' எனும் சொல்லாட்சியைப் பயன்படுகிறது சங்க இலக்கியம்.
- தகடுகண் : நெடுநல்வாடை தகடுகண் என்ற சொல்லிற்குத் தகடுகளால் வடிவமைக்கப்பட்ட கட்டிலின் மேலிடம் எனப் பொருள் விளக்கம் தருகிறது.
- முலைக்கண் : சங்க இலக்கியத்தில் முலைக்கண் கரிய கண்களையுடைய (துளையுடைய) முலையினைத் தெளிவாக பாடல் வழியே பதிவு செய்கிறது.
- துண்டு : பருஉக்கண், கொழுங்கண், பசுங்கண், கருங்கண், மாக்கண் போன்ற சொற்கள் 'கண்' எனும் சொல்லிற்கு ஊன் துண்டையும், காய்கறிகளால் வெட்டப்பட்ட துண்டுகளையும் பயன்படுத்தியமை ஆய்வின் மூலம் தெளிவாக உணர்த்தப்படுகிறது.
- ஊற்றுக்கண் : சங்க இலக்கியத்தில் பாலை நிலப்பாடல்களில் ஊற்றுக்கண் நீர் வற்றிப் போன கண்களையுடைய கிணறு எனப் பொருள் விளக்குகிறது.

- அறிவுக்கண் : ‘கண்’ என்ற சொல் அறிவுக்கண் என்ற பொருளில் கலித்தொகையில் இடம் பெறுகிறது.
- வடிவம் : குருஉக்கண், கண்திரள் போன்ற சொற்களில் ‘கண்’ என்ற சொல் வடிவத்தை உணர்த்தி நிற்பதைப் பாடல்கள் பதிவு செய்கின்றன.
- முரசின்கண், பறைக்கண் : முரசு, பறை இவற்றின் ‘கண்’ எனும் சொல் தோற்கருவியை அடிக்கும் நடுப்பகுதி அல்லது முக்கிய பகுதி என்பதைப் பாடல்கள் வழியே அறிய முடிகிறது.

‘பிற பொருண்மையில் கண்’ எனும் தலைப்பில் வலை, மூங்கில், நூங்கு, சிறுதுளை, தேனடை, கண்ணோட்டம், மயிற்பீலி, கண்ணெழுத்து, வான்(இடப்பெயர்கள்), துண்டு, வடிவம், தகடு, முலை, ஊற்று, அறிவு, முரசு, பறை போன்ற பல்வேறு பொருள்களை விளக்குவதற்குக் ‘கண்’ என்ற சொல் இடம் பெறுவதைச் சங்க இலக்கியப் பாடல் வரிகள் தெளிவாக உறுதிப்படுத்துகின்றன.

எண் விளக்கம்

1. அகம், 30:1.
2. அகம். 70:3.
3. குறுந். 184:7.
4. புறம். 389:1.
5. அகம். 304:2.
6. நற். 392:4.
7. கலி.முல்.கலி. 108:40-41.
8. க்ரியா, க்ரியாவின் தற்காலத் தமிழ் அகராதி, ப. 342.
9. புறம். 35:10.
10. குறுந். 180:2-3.
11. கலி. 40:28.
12. அகம். 18:17.
13. அகம். 152:23.
14. அகம். 271:15.
15. அகம். 47:7.
16. அகம். 378:10.
17. அகம். 399:17.
18. அகம். 91:7.
19. அகம். 173:13-14.
20. அகம். 339:8-9.
21. நற். 150:10.
22. ஐங். 278:1.
23. கலி. 105:62.
24. அகம். 97:10.
25. அகம். 331:6.
26. அகம். 348:6-9.
27. புறம். 159:9.
28. புறம். 197:11.

29. புறம். 348:1-2.
30. அகம். 283:9-10.
31. பதிற். 41:4.
32. மலை. 6.
33. பரி. 17:11.
34. நற். 28:7.
35. அகம். 153:9.
36. நெடுநல். 139-140.
37. நற். 168:1-2.
38. நற். 185:9.
39. கலி. 42:22.
40. க்ரியா, க்ரியாவின் தற்காலத்தமிழ் அகராதி, ப. 337.
41. குறள். 575.
42. திரி.கடு. 52:1.
43. சிறுபஞ். 9:1.
44. அகம். 243:7-8.
45. புறம். 240:5.
46. பதிற். 63:3.
47. நற். 355:10-11.
48. உ.வே.சா. குறுந்தொகை மூலமும் உரையும், ப. XIV(14).
49. குறுந். 184:5.
50. குறுந். 110:4.
51. அகம். 15:4-5.
52. குறுந். 358:2-3.
53. நற்.கட.வா. 1:4.
54. அகம். 325:18.
55. சிலம்பு. 10:1.
56. புறம். 109:9-10.
57. குறுந். 380:1-3.

58. அகம். 299:5-7.
59. அகம். 108:6.
60. நற். 316:5-6.
61. குறி.கலி. 102:1.
62. அகம். 208:10-12.
63. புறம். 56:21-22.
64. மதுரை. 384.
65. அகம். 136:4.
66. பரி. 1:44.
67. அகம். 366:4-5.
68. நற். 254:10.
69. மலை. 221-222.
70. மலை. 198-199.
71. பதிற். 21:9-11.
72. அகம். 65:5-6.
73. அகம். 287:6.
74. புறம். 362:19-20.
75. புறம். 61:9-10.
76. மதுரை. 190.
77. புறம். 18:24.
78. புறம். 35:23.
79. புறம். 35:29.
80. புறம். 64:3.
81. புறம். 373:4.
82. பதிற். 15:8.
83. பெரும். 210.
84. மதுரை. 171.
85. பட்டின. 243.
86. நெடுநல். 124-125.

87. அகம். 8:9.
88. அகம். 182:1.
89. நா.கதிரைவேற்பிள்ளை, தமிழ்மொழி அகராதி, ப.1192.
90. பரி. 10:95-96.
91. நற். 314:6.
92. புறம். 276:2.
93. புறம். 345:10.
94. புறம். 352:14.
95. அகம். 26:8.
96. அகம். 142:25.
97. அகம். 150:3.
98. க்ரியா, க்ரியாவின் தற்காலத் தமிழ் அகராதி, ப. 740.
99. புறம். 61:4-5.
100. புறம். 379:8.
101. புறம். 395:37.
102. நற். 367:3.
103. மலை. 441.
104. அகம். 189:3.
105. அகம். 263:3.
106. அகம். 321:8.
107. நற். 224:8-9.
108. நெய்தல்.கலி. 130:6.
109. மலை. 169.
110. அகம். 280:12.
111. புறம். 63:7.
112. புறம். 229:19.
113. பதிற். 49:14.
114. பதிற். 54:13.
115. மதுரை. 232.

116. அகம். 347:5.
117. நற். 93:11.
118. புறம். 70:3.
119. புறம். 374:6.
120. புறம். 382:18.
121. புறம். 387:4.
122. புறம். 397:10.
123. புறம். 392:5.
124. புறம். 394:7.
125. அகம். 63:17-18.
126. மலை. 140.
127. பதிற். 51:33.

இயல் - நான்கு

**கண்ணுணர்த்தும்
கதைகள்**

கண்ணுணர்த்தும் கதைகள் கதைகள்

‘கதை’ என்பதற்குக் கற்பனைச் செய்தி என்பது பொருள். கதை என்றால் பொய் என்ற பொருளும் உண்டு. கதை விடுதல், சரடு விடுதல், சரடு திரித்தல் என்று வேறு வகையிலும் இதைச் சுட்டுகின்றனர். ‘கதைப்பது’ என்பதற்குச் சொல்லுவது என்பது பொருளாகும்.

நம் முன்னோர்கள் கூட்டம் கூட்டமாகச் சென்ற போதும், வேட்டையாடித் திரிந்த போதும், தம் வாழ்க்கையில் தமக்கு நேர்ந்த அனுபவங்களை உணர்ச்சி பொங்க எடுத்துரைத்த நிலையில் தான் கதைகள் தோன்றின. கதைகளில் ஆழ்ந்து மூழ்கிப் போகும் மனிதமனம், வழிவழியாகத் தம் பரம்பரைக்கும் வாரி வழங்கியது. இவ்வாறான கதைகள் சங்கப் பாடல்களில் விரவி வந்துள்ளன.

சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு சிறு கதையைப் போல அமைந்திருக்கின்றது. ஒவ்வொரு பாடலுக்கும் ஒவ்வொரு படம் அமைத்து அப்பாடல் கருத்தை விளக்கலாம்.

- காதலன், காதலி உரையாடல்
- தலைமகள், தோழி உரையாடல்
- தோழி, நற்றாய் உரையாடல்
- தலைவன், பாங்கன் உரையாடல்
- தோழி, தலைவி உரையாடல்

என அனைத்தும் கதைப்போக்கில் காணப்படுகிறது. கண்ணுணர்த்தும் கதைகளில் ‘கண்’ என்ற சொல் உணர்த்தும் கதைகள் குறித்து ஆராய்வதே ஆய்வின் நோக்கமாகும்.

கோசர் வழங்கிய தண்டனை :

கோசர்கள் துளுவ நாட்டை ஆண்டவர்கள். போர் செய்வதிலே சிறந்தவர்கள் எனினும் கண்களைப் பிடுங்கி தண்டனை வழங்கும் குணம்

கொண்டவர்கள் எனும் செய்தி அகநானூற்றின் பாடல் வழி பெறப்படுகிறது.

“முதைபடு பசங்காட்டு அரில்பவர் மயக்கி,
பகடுபல பூண்ட உழவுறு செஞ்செய்,
இடுமுறை நிரம்பி, ஆகுவினைக் கலித்து,
பாசிலை அமன்ற பயறுஆ புக்கென,
வாய்மொழித் தந்தையைக் கண்களைந்து, அருளாது
ஊர்முது கோசர் நவைத்த சிறுமையின்,
கலத்தும் உண்ணாள் வாலிதும் உடாஅள்,
சினத்தின் கொண்ட படிவம் மாறாள்,
மறம்கெழு தானைக் கொற்றக் குறும்பியன்,
செருஇயல் நல்மான் திதியற்கு உரைத்து, அவர்
இன்உயிர் செகுப்பக் கண்டு சினம்மாறிய
அன்னி மிஞிலி போல, மெய்ம்மலிந்து,
ஆனா உவகையேம் ஆயினெம் - பூமலிந்து
அருவி ஆர்க்கும் அயம்திகழ் சிலம்பின்
நுண்பல் துவலை புதல்மிசை நனைக்கும்
வண்டுபடு நறவின் வண்மகிழ்ப் பேகன்
கொண்டல் மாமலை நாறி,
அம்தீம் கிளவி வந்த மாறே.”¹

முதியவர் ஒருவருடைய பசுக்கள் கோசருடைய விளை நிலத்தில் சென்று மேய்ந்துவிட்டன. அதைக் கண்ட கோசர் சினந்து, அப்பசுக்களை ஒட்டிச் சென்று கொடுமையாக அடித்தனர். அம்முதியவர் தம் பசுக்கள் மேய்ந்தது தவறு என்று குற்றத்தை ஒப்புக் கொண்டார். அவ்வாறிருந்தும் அக்கோசர்கள் அம்முதியவரைக் கீழே வீழ்த்தி அவருடைய கண்களைப் பறித்து விட்டனர். அம்முதியவர் வலி தாங்க முடியாமல் ‘கோ’ என அழுது புலம்பினார்.

அந்நிகழ்ச்சி பற்றிய செய்தி ஊர் முழுவதும் பரவியது. அம்முதியவருடைய இளமகள் அன்னிமிஞிலி என்பவள் அதனை அறிந்து தாங்க முடியாத துயரம் கொண்டு அழுதாள். இறுதியாக, அப்பெண் தன் தந்தைக்குக் கொடுமை இழைத்தவர்களை எப்படியாவது பழி வாங்க வேண்டும் என்று முடிவு செய்தாள்.

அம்முடிவின் படியே தன் தந்தையின் கண்ணைப் போக்கி குருடராக்கிய அக்கொடியவரை அழிக்கும் வரை நல்ல வெள்ளாடை உடுக்கேன். மணிப்பூண்களை அணியேன். ஓய்வாக அமர்ந்து உண்கலத்தில் உணவிட்டு உளமார உண்பதும் செய்யேன். உயிர் வாழ்தல் வேண்டி ஒரு சிறு உணவையே உண்பேன். தக்கார் துணை கொண்டு தக்கதொரு தண்டனையைத் தவறாது அளிப்பேன் என்று உரக்கச் சொல்லிய வண்ணம் தன் உடலில் இருந்த நல்லாடைகளையும் அணிகலன்களையும் அகற்றினாள். காண்போர் அஞ்சத்தக்க கடுஞ்சினத் தோற்றத்தில் காட்சி அளித்தாள்.

அகநானூறு 262 ஆவது பாடலின் வழியே, சங்க காலத்தில் வாழ்ந்த கோசர்கள் கண்களைப் பிடுங்கும் கொடிய தண்டனை வழங்கும் குணம் கொண்டவர்கள் எனும் செய்தி அன்னிமிஞிலி கதையினால் புலனாகிறது.

புன்கண் தீர்த்தோன் :

புன்கண் : துன்பம். சோழன் சிபிச் சக்கரவர்த்தி புறாவின் துன்பத்தைத் தீர்த்ததால் 'புன்கண் தீர்த்தோன்' என்ற தொடர் புறநானூற்றில் கையாளப்படுகிறது.

“புள்ளுறு புன்கண் தீர்த்த வெள்வேல்

சினங்கெழு தானைச் செம்பியன் மருக.”²

ஒரு பருந்தால் துரத்தப்பட்ட புறா ஒன்று சிபி என்ற சோழ மன்னனிடம் தஞ்சம் புகுந்தது. அப்புறாவுக்குப் பதிலாக, அதன் எடைக்கு எடை ஈடாகத் தன் தசையை அளிப்பதாகவும் அந்தப் புறாவை

இன்னலுக்கு உள்ளாக்க வேண்டா என்றும் அந்தப் பருந்தை சிபி வேண்டிக் கொண்டான். அந்தப் பருந்து அதற்குச் சம்மதித்தது.

புறாவைத் தராசின் ஒரு தட்டில் வைத்து அதற்கு எதிராக சிபி தன் உடலிலிருந்து தன் தசையை வெட்டி வைத்தான். சிபி தன் தசைகளை எவ்வளவு வெட்டி வைத்தாலும் புறாவின் எடைக்குச் சமனாகவில்லை.

இறுதியில் சிபி தானே அந்தத் தராசில் ஏறி நின்றான். பின்னர், அந்தப் புறாவும் அதைத் தூரத்தி வந்த பருந்தும் தேவர்கள் என்பதையும் அவர்கள் சிபியைச் சோதிப்பதற்காக வந்ததாகவும் கூறினர்.

“நீயே, புறாவின் அல்லல் அன்றியும் பிறவும்

இடுக்கண் பலவும் விடுத்தோன் மருகனை;”³

கோவூர் கிழாரின் 46-வது புறநானூற்றுப் பாடல் வரிகளும் சிபியின் வரலாற்றைத் தெளிவாக விளக்குகிறது.

சிலப்பதிகாரத்தில் கண்ணகி, பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனிடம் சென்று வழக்குரைத்த போது,

“புள்ளுறு புன்கண் தீர்த்தோன்”⁴

என்ற சொற்றொடரைப் பயன்படுத்தியமையால் ‘சிபிச் சக்கரவர்த்தியின்’ கதை நமக்கு தமிழ் இலக்கியங்களில் நன்கு புலனாகிறது.

அனைத்து உயிர்களிடமும் இரக்கங்காட்டுவது பண்டைத் தமிழர்களின் பரம்பரைக் குணம், காரணமில்லாமல் எவ்வுயிர்க்கும் துன்பம் இழைக்க மாட்டார்கள். இந்நிகழ்ச்சியைப் புறநானூறு புன்கண்(துன்பம்) தீர்ப்போன் என்ற சொல் உறுதிபடுத்துகிறது.

அஃறிணை உயிருக்காகத் தன் தசையைக் கொடுத்த சிபி மன்னனின் கதை சங்க இலக்கிய புறநானூற்றுப் பாடல்கள் தெளிவாகப் பதிவு செய்கிறது.

என் கண் நின்கண் ஆக (நிழற்படக் கருவி) :

கபிலரின் கலித்தொகைப் பாடலில் 'கண்கள்' நிழற்படக் கருவியாகப் பயன்படுத்தப்படுகிறது.

“கையால் புதை பெறுஉம் கண்களும் கண்களோ?

என்னைமன் நின்கண்ணால் காண்பென்மன் யான்

நெய்தல் இதழ் உண்கண் நின்கண் ஆக, என் கண்மன!”⁵

தலைவி, தலைவனை விரும்பினாள். ஆனால் பெற்றோர் வேறொருவனுக்கு மணம் முடிக்க விரும்பினர். அப்போது தோழி அறத்தோடு நின்றாள். பெற்றோரும் உடன்பட்டனர் எனத் தெரிந்தும் முருகனுக்குக் குரவையாடினர். தலைவன் திருமணம் செய்து கொள்ள வந்தமை அறிந்து தோழி தலைவியிடத்துக் கூறியது.

தோழி! தலைவியிடம், திருமண நாளில் மணவறையில் நீ நின் தலைவனின் மணக்கோலத்தை நிமிர்ந்து பார்க்காமல் வெட்கத்தால் தலைகுனிந்து கண்களை மூடிக் கொள்வாய். அத்தகைய கண்கள் கண்களாகுமோ? என்றாள்.

அதற்குத் தலைவி, தோழியே! திருமணத்தன்று நீ என் அருகிலும் எதிரிலும் இருப்பாய். அப்போது என் பக்கத்தில் இருக்கும் என் தலைவன் மணக்கோலம் உன் கண்மணியில் தோன்றும். உன் கண்களால் நான் என் காதலனைக் காண்பேன் என்றாள். உடனே தோழி, ஆம்! ‘உன் கண்கள் என் கண்கள் ஆகட்டும்’ என்றாள்.

சங்க இலக்கியத்தில் கண்களை நிழற்படக் கருவியாக உருவகம் செய்த செய்தியைக் கலித்தொகைப் பாடல் தெளிவாக விளக்குகிறது.

தாமரைக் கண் புதைத்து(காதல் கதை) :

கலித்தொகை 39 ஆம் பாடல் தாமரை போன்ற கண்களைப் புதைத்த தலைவியின் காதல் கதையை எடுத்துரைக்கிறது.

“காமர் கடும்புனல் கலந்து எம்மோடு ஆடுவான்,
தாமரைக் கண் புதைத்து, அஞ்சித்தளர்ந்து, அதனோடு
ஒழுகலான்,
நீள்நாக நறுந்தண்தார் தயங்கப் பாய்ந்து, அருளினால்,
பூண் ஆகம் உறத்தழிஇப் போத்தந்தான் அகன் அகலம்
வருமுலை புணர்ந்தன என்பதனால், என் தோழி
அருமழை தரல் வேண்டின் தருகிற்கும் பெருமையளே.”⁶

தலைவி, விரைந்து வரும் நீரிலே எம்மோடு(தோழி) நீராட வந்தாள். கால் தளர்ந்து, அஞ்சி, தாமரை போன்ற கண்களைப் புதைத்துக் கொண்டு நீரோடு போனாள். அங்கு வந்த ஒருவன், அருளினால், நீண்ட மணமுடைய குளிர்ந்த புன்னை மாலை அசையும்படி நீரிலே பாய்ந்தான்.

பூண் அணிந்த இவள் மார்பகங்கள் தன் மார்பிலே இறுக்கம் உறும்படி தழுவி, அணைத்துக் கொண்டே வந்து கரையிலே சேர்த்தான். அவனுடைய அகன்ற மார்பை, இவளுடைய எழுகின்ற முலைகள் கூடின எனப் பிறர் கூறினர். அதனால் அவனே இவளுடைய காதலன் ஆயினன். என் தோழி, நமக்கு அரிய மழையைப் பெய்விக்க நாம் விரும்பினால் அதனை உடன் தரக்கூடிய கற்பின் பெருமையள் ஆயினாள்.

தலைவன், தினைப்புனத்தில் இட்ட, பரணிதத்து எழுந்த அகிற் புகையானது, எழுந்து வானத்து இயங்கும் மதியை மறைக்கும். அம்மதி ஒளி குன்றி, வானிடத்தே சென்று மலைமுகட்டிலே தங்கியுள்ளதை, அந்த மலையிலே கட்டியுள்ள தேன்கூடு எனக்கருதி, அத்தேன் கூட்டினை அழித்தற்குக் கண்ணேணி அமைக்கும் காட்கன்ற நாட்டிற்குரியானின் மகன் ஆவான்.

தாமரை மலர் போன்ற கண்கள் வழி தலைவன், தலைவயின் காதல் கதை கலித்தொகையால் நன்கு புலனாகிறது.

தோழியின் நுண்ணறிவு :

தலைவன், தலைவியை இரவுக்குறிக்கண் சந்தித்தலைத் தோழி அஞ்சினாள். இரவுக்குறி வராமல் நிறுத்தக் கருதினாள். ஒரு செய்தியைப் பொய்யாகப் படைத்துக் கதை கூறினாள்.

“திருந்திழாய்! கேளாய், நம் ஊர்க்கு எல்லாம் சாலும்
பெருநகை! அல்கல் நிகழ்ந்தது, ஒரு நிலையே
மன்பதை எல்லாம் மடிந்த இருங் கங்குல்,
அம்துகில் போர்வை அணிபெறத் தைஇ, நம்
இன்சாயல் மார்பன் குறி நின்றேன் யான் ஆக
தீரத் தறைந்த தலையும், தன் கம்பலும்,
காரக் குறைந்து, கறைப்பட்டு வந்து, நம்
சேரியின் போகா முடமுதிர் பார்ப்பானை,
தோழி! நீ போற்றுதி என்றி - அவன் ஆங்கே,
பாரா, குறழா, பணியா, பொழுது அன்றி,
யார் இவண் நின்றீர்? எனக் கூறி, பையென
வைகாண் முது பகட்டின், பக்கத்தின் போகாது,
தையால்! தம்பலம் தின்றியோ? என்று தன்
பக்கு அழித்து, ‘கொண்டி’ எனத் தரலும் - யாது ஒன்றும்
வாய்வாளேன் நிற்ப - கடிது அகன்று கைமாறி,
கைப்படுக்கப் பட்டாய், சிறுமி!
..... ஆங்கே
ஒடுங்கா வயத்தின், கொடுங்கேழ், கடுங்கண்,
இரும்புலி கொண்மார் நிறுத்த வலையுள் ஓர்,
ஏதில் குறு நரி பட்டாற்றால்! காதலன்
காட்சி அழுங்க, நம் ஊர்க்கு எலாம்

ஆகுலம் ஆகி விளைந்ததை - என்றும் தன்
வாழ்க்கை அதுவாகக் கொண்ட முது பார்ப்பான்
வீழ்க்கைப் பெருங் கருங்கூத்து.”⁷

தோழி, தலைவன் சிறைப்புறமாக இருந்தவிடத்து தலைவியிடம் ஒரு கதையைக் கூறினாள்.

நேற்று இரவு ஒரு வேடிக்கை நடந்தது. மக்கள் எல்லாம் ஆழ்ந்து உறங்கிக் கொண்டிருக்கும் இரவு வேளை. அவ்விரவு வேளையில் போர்வையை மூடிக்கொண்டு காதலன் வரவிற்காகக் காத்து நின்றேன். அங்கே ஒருவன் வந்தான். அவன் வழக்கைத் தலை கருங்குட்டத்தால் குறைந்து போன கை கால்களுடன் ஒழுக்கம் குறைந்தவனாய் காணப்பட்டான். அவன் தான் முதிர்ந்த பார்ப்பான். தோழி! நீ அவனைக் கண்டால் போற்றுவாய் எனக் கூறுவாய். அந்த இரவில் அவன் குனிந்து பார்த்து பணிந்து நின்றான்.

‘மகளிர் நிற்கும் காலம் அல்லாத பொழுதிலே இவ்விடத்தில் நின்ற நீ யார்?’ என வினவினான். என்னை விட்டுப் போகாமல் நின்றான். பெண்ணே! ‘தாம்பலம் தின்கிறாயோ’ என்று தம் பாக்கிடும் பையைத் திறந்து எடுத்துக் கொள் என்று நீட்டினான். நான் அங்கு ஒரு வார்த்தையும் வாய் திறந்து சொல்லாமல் நின்றேன். அவ்விடத்தை விட்டுச் சற்று அகன்று சென்றான். தாம்பலம் தருவதை நிறுத்தினான்.

பின்னர் சிறுமியே, நீ என் கையில் அகப்பட்டுக் கொண்ட பெண் பிசாசு. நான் ஆண் பிசாசு என்னை ஏற்றுக்கொள்! என்றான். நான் ஒரு கை நிறைய மணலை அள்ளி அவன் மேலே வீசினேன். அந்நிலையில் அவன் ஊரெல்லாம் கேட்குமாறு கூப்பிடத் தொடங்கினான்.

மிகுந்த வலிமையும், வளைந்த கோடுகளும் கடுமையான கண்களுமுடைய பெரிய புலியைப் பிடிக்க நினைத்தோர் விரித்த வலையினுள் ஒன்றும் உதவாத ஒரு குள்ள நரி வந்து வீழ்ந்ததைப்

போன்றிருந்தது அந்த நிகழ்ச்சி. நமக்கெல்லாம் துன்பம் தரும் பெருங்கேலிக் கூத்தாகவும் முடிந்தது. ஆதலால் இரவுக்குறி வேண்டா! எனக் கூறுகிறாள்.

தலைவன், தலைவியை இரவுக்குறிக் கண் சந்தித்தலைத் தோழி தன் நுண்ணறிவால் கடுமையான கண்களுடைய புலியின் வழி கதை நமக்குப் புலப்படுகிறது.

கலித்தொகை காட்டும் விழித்தொகை :

தலைவி, தான் காதலிக்கும் தலைவன் யார்? என்பதைத் தன் தோழியிடம் கூறுகையில் ‘கடைக்கண் நோக்கம்’ குறிஞ்சிக்கலி 51 ஆவது பாடலில் விளக்கப்படுகின்றது.

ஆணின் கடைக்கண் பார்வை, ஒரு பெண்ணைக் கொல்வது போலுள்ளது என்கிறது கலித்தொகை.

“அன்னாய்! இவன் ஒருவன் செய்தது காண் என்றேனா,
அன்னை அலறிப்படர் தர, தன்னை யான்,
உண்ணுநீர் விக்கினான் என்றேனா, அன்னையும்
தன்னை புறம்பு அழித்து நீவ, மற்று என்னைக்
கடைக்கண்ணால் கொல்வான் போல் நோக்கி,
நகைக்கூட்டம்

செய்தான், அக்கள்வன் மகன்.”⁸

ஒளியுள்ள வளையலை அணிந்திருக்கும் தோழியே நான் விரும்பும் காதலனை உனக்கு முன்னமே தெரியும். சிறு வயதில் முன்பு, நாம் தெருவிலே சிறிய மணல் வீடுகட்டி விளையாடும் போது அதன் மணல் வீட்டைத் தன் காலால் கலைப்பான். பின்புறமாக வந்து நம் தலையில் தரித்திருக்கும் மாலையை அறுப்பான். நாம் விளையாடும் பந்தையும் தூக்கிக் கொண்டு ஓடி விடுவான். இப்படியெல்லாம் நாம் வருந்தும்படி

குறும்புத்தனம் செய்யும் அந்தச் சிறிய பட்டிப் பையன் முன்னொரு நாள் அவன் செய்த குறும்புத்தனத்தைக் கேள்.

முன்னர் ஒரு நாள் அன்னையும் நானும் வீட்டில் இருந்தோம். அப்பொழுது, இல்லத்தோரே உண்ணும் நீர் விரும்பி வந்துள்ளேன் எனச் சொல்லி வந்தான். அன்னையும் பொன்னால் செய்த கரகத்தால் உண்ணுதற்கான நீரை வார்த்து, நீர் உண்ணச் செய்து வருவாய் என்று சொன்னாள். நானும் அவன் என்றறியாது சென்றேன்.

நீர் உண்பிக்கச் சென்ற போது, அவன் என்னுடைய வளையலணிந்த முன் கையைப் பிடித்தான். நானும் பயந்து, ‘அன்னாய் இவன் ஒருவன் செய்த ஒரு செயலைப் பாராய்’ என்றேன். தாயும் அலறித் துடித்து வந்தாள். அவன் செய்ததை மறைத்து உண்ணு நீர் விக்கினான் என்று பொய் கூறினேன். தாயும் அவன் முதுகைப் பலகால் தடவினாள்.

பின்னர், என்னைத் தன் கடைக் கண்ணால் கொல்வான் போல் பார்த்துத் தன் மனமகிழ்ச்சியைத் தரும் கூட்டத்தை அக்கள்வானகிய மகன் செய்தான். இதுதான் நிகழ்ந்தது எனத் தலைவி, தோழியிடத்துக் கூறினாள்.

தலைவன், தலைவியின் அன்பைக் கடைக்கண்ணால் காட்டுகிறது கலித்தொகை எனும் விழித்தொகை.

முருகனின் பிறப்பு :

பரிபாடல் ஐந்தாம் பாடலில் ‘பைங்கண் பார்ப்பான்’ , ‘இமையா நாட்டம்’ போன்ற சொற்கள் முருகனின் பிறப்பைத் தெளிவாக விளக்குகிறது.

பைங்கண் - ‘பசுமை’ என்பதற்குப் ‘பொன்னிறம்’ என்ற பொருளில் முப்புரத்தை அழிக்கச் சிவந்த கண் என்பது பாடல் வழி புலனாகிறது.

இமையா நாட்டம் - இமைத்தலில்லாத நெற்றிக்கண். நிகண்டுகளில் பயன்படுத்தப்பட்ட 'நாட்டம்' (கண்) என்ற சொல் சங்க இலக்கியத்திலும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளதைப் பரிபாடல் உறுதி செய்கிறது.

“அமரர் வேள்விப்

பாகம் உண்ட பைங்கண் பார்ப்பான்
உமையொடு புணர்ந்து, காம வதுவையுள்,
அமையாப் புணர்ச்சி அமைய, நெற்றி
இமையா நாட்டத்து ஒருவரம் கொண்டு,
'விலங்கு' என விண்ணோர் வேள்வி முதல்வன்
விரிகதிர் மணிப் பூணவற்குத் தான் ஈத்தது
அரிது என மாற்றான்,”⁹

சிவபெருமான் முப்புரமாகிய (மும்மதில்) அரக்கரை அழிக்கப் புறப்பட்ட போது பூமியைத் தேராகவும், வேதங்களை அத்தேரில் பூட்டப்பட்ட குதிரைகளாகவும் கொண்டு நான்முகனைத் தேர்ப்பாகனாக்கிச் செலுத்தச் செய்தான். நான்முகன் முறையாகச் செலுத்திய அத்தேரில் ஏறி, இமயமலையையே வில்லாகவும், வாசுகி என்ற பாம்பினை நாணாகவும் கொண்டு ஆற்றல்மிக்க தீ அம்பினால் எரிந்து சாம்பலாகும்படியும் திசைகள் வெதும்பும்படியும் அழித்தான்.

தக்கன் அமரார்க்குச் செய்த வேள்வியில் அவியுணவினை உண்ட சிவபெருமான் சினத்தால் சிவந்த நெற்றிக்கண்ணை உடையவன். நெற்றியின் நடுவில் இமையா நெருப்புக் கண்ணையுடைய அச்சிவபெருமானிடத்தில் அமரர் தலைவனாகிய இந்திரன் சென்று வேண்ட, ஒரு நாள் புணர்ச்சியைத் தவிர்த்து, கருவினைத் சிதைத்துத் துண்டுகளாக்கி இந்திரன் கையில் கொடுத்தான்.

இந்திரனிடத்திலிருந்து கருவினைப் பெற்றுக் கொண்ட ஏழு முனிவர்களும் இக்கரு ஆறுமுகனாகி அமரர் படைத் தலைவனாகும் என்பதைத் தம் ஞான வலிமையால் உணர்ந்து கொண்டனர்.

கருத்துண்டுளைத் தங்கள் மனைவியர் உண்டு சூல் கொண்டால் அவர்களது கற்புடைமைக்குப் பொருந்தாது என்று எண்ணிய முனிவர்கள் அக்கருத்துண்டுளை ஒன்றாகச் சேர்த்து வேள்வித் தீயிலிட்டனர்.

வேள்வியில் கிடைத்த அவிப்பாகத்துடன் சேர்ந்த எச்சிலாகிய அவற்றை வானின் வடதிசையில் உறையும் ஏழுமகளிருள் கடவுள் கற்பினையுடைய அருந்ததி நீங்கலாக ஏனைய அறுவரும் அப்பொழுதே உண்டனர். தங்கள் கணவர் விரும்பியதாலேயே உண்டதனால் குற்றமற்றவராகிய கார்த்திகை அறுவரும் உன்னைத் தங்கள் வயிற்றில் கருவாகத் தாங்கி வளர்த்து இமயமலையில் சரவணப் பொய்கையில் தாமரைப் பாயலில் ஒரு சேர முருகனைப் பெற்றெடுத்தனர். முருகனைப் பெற்ற அப்பொழுதே இந்திரன் பகை கொண்டு முனிவர்கட்குத் தான் கருவினைக் கொடுத்ததையும் வரம் அளித்ததையும் மறந்துவிட்டுத் தீயினைக் கக்கும் தனது வச்சிரப் படையினால் வெட்டினான். முன் ஆறு துண்டுகளாக இருந்தவை ஆறு வடிவமாகிப் பின் ஆறும் சேர்ந்து ஒரே உருவமாக மாறியது.

பரிபாடல் ஐந்தாம் பாடலில், கடுவன் இளவெயினனார் முருகன் பிறப்பை (புராணக்கதை) சிவபெருமானின் கண்கள் வழி விளக்குகிறார்.

தலைவனின் பொய்யுரை :

அகப்பொருள் பாடல்களில் பரத்தையற் பிரிவு விரிவாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. மருதத்திணைப் பாடல்களில் இதனை விளக்கமாக காணலாம்.

பரத்தையர், கணிகையர், விலைமகளிர் என்ற பல பெயர்களில் அழைக்கப்படுகின்றனர். மனைவி தவிர, பிற பெண்களிடம் கூடிக் குலவும் பழக்கம் பண்டைத் தமிழர்களிடம் இருந்தது. இதனை அறிஞர்களும், குலமகளிரும் ஆதரிக்கவில்லை. ஆகாத செயல் என்று வெறுத்தனர். பரத்தை கூட்டுறவால் ஏற்படும் பழியை எடுத்துக்காட்டி அறிவுறுத்தினர் குலமகளிர். இதற்கு சான்றாக,

நற்றிணை, ஓரம்போகியார் பாடலில், தலைவன் பொய்யுரைத்த விடத்து 'பூப்போல் உண்கண்' இடம் பெறுகிறது.

“ஐய! குறுமகட் கண்டிகும் ; வைகி,
மகிழ்நன் மார்பில் துஞ்சி, அவிழ் இணர்த்
தேம் பாய் மராவும் கமழும் கூந்தல்
துளங்குஇயல் அசைவர, கலிங்கம் துயல்வர,
செறிதொடி தெளிர்ப்ப வீசி, மறுகில்,
பூப்போல் உண்கண் பெயர்ப்ப நோக்கி,
சென்றனள் - வாழிய, மடந்தை! - நுண் பல்
சுணங்கு அணிவுற்ற விளங்கு பூணள்;
மார்பறு முயக்கிடை ஞெமிர்ந்த சோர் குழை,
பழம் பிணி வைகிய தோள் இணைக்
குழைந்த கோதை, கொடி முயங்கலனே”¹⁰.

தலைவன் 'யாரையும் அறியேம்' என்று உரைத்த போது உன் மார்பிலே தூங்கி இப்போது அவ்விற்பத்தைக் பெறாத நிலையில் தெருவழியே போகும் அப்பரத்தையை நான் கண்டேன். எனவே நீ ஏன் வீணாகப் பொய்யுரைக்கின்றாய் என்று சினந்து கூறுகிறாள் தலைவி.

தலைவனே! உன்னுடைய காதலுக்கு உரிய இளைய பரத்தை நேற்று உன்னோடு தங்கி உன் மார்பிற் கிடந்து உறங்கினாள். பின் வண்டுகள் பாயும் வெண் கடம்பின் பூங்கொத்துக்கள் கமழும் கூந்தல் அசையுமாவும், இடையில் கட்டிய உடை சரியவும், நெருங்கிய வளை ஒலிக்கவும், பூப்போன்ற மென்மையும் மையுண்ட கண்ணால் பெயர்ந்து நோக்கியபடி எமது தெருவில் சென்றனள்.

அவள் உன்னைப் பிரிந்தமையால் விளங்கிய பூண்களோடும், நுண்ணிய பலவாகிய தேமல்கள் அணியப் பெற்றும், உன் மார்போடு சேர்ந்த முயக்கத்தில் நெரிப்பு அடைந்த குழையினோடும் இத்தெருவில்

சென்றாள். அவள் முன்பு உன்னோடு பிணிப்புற்று இரண்டு தோள்களையும் துவண்ட மாலையையும் கொண்டவள். அவள் உன்னுடைய தழுவலிலிருந்து நீங்கி எமது தெருவில் சென்றாள். அத்தகைய இளம் பருவமுடைய பரத்தையை நான் கண்டேன். அவள் உன்னோடு வாழ்வாளாக!

பரத்தமை அச்சங்க காலத்தில் சமுதாயத்தில் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட ஒன்றாக விளங்கியது. தலைவன், தலைவி இருவரிடையே நிகழும் ஊடலை உணர்த்தும் மருத நிலப் பாடலில் ‘உண்கண் வழியே’ தலைவியின் கோபம் உணர்த்தப்படுகின்றது.

அதியமானின் வீரம் :

புறநானூறு 100 வது பாடலில் அதியமானின் வீரம் கண்களால் புலப்படுகிறது.

“செறுவர் நோக்கிய கண்தன்

சிறுவனை நோக்கியுஞ் சிவப்பு ஆனாவே”¹¹

கையிலே வேல்; காலிலே கழல்கள்; உடலிலே வியர்வை; கழுத்திலே ஈரம் ஆறாத புண்; பகைவரை அழிப்பதற்காக வளரும் இளம் பனங் குருத்தின் உச்சியில் உள்ள ஊசி போன்ற வெண்மையான தோட்டுடன் வெட்சியின் பெரிய மலர்களையும் வேங்கையின் மலர்களையும் விரவிய வண்ணம் சுருண்ட கரிய தலைமயிர் பொலிவுறச் சூடினான். புலியோடு போரிட்ட வலிய யானையைப் போல இன்னமும் சினம் நீங்காமல் உள்ளான். பகைவரைப் பார்த்த கண்கள் தன் புதல்வனைப் பார்த்தும் சிவப்பு நிறம் குறையாமல் இருக்கின்றது.

காதலையும் வீரத்தினையும் இரு கண்களாக போற்றியது அக்கால மரபு. புதிதாகப் பிறந்த தன் வாரிசு, தன்னை முதன் முதலில் காணும் போதும் தன்னுடைய தந்தை மிகச் சிறந்த போர் வீரன் என்ற மனநிலையில் காணவேண்டும். எனவே, அதியமான் போர்க்களத்திற்கான

உடையுடன் தன் மகனைக் காண வந்த போது, தன் உணர்விலும் போர்க்களச் சூழலில் சிவந்த கண்களுடன் தன் மகனைக் காண்கிறான்.

இக்காட்சியைக் கண்ட குழந்தை தாம் மிகப் பெரிய வீரக்குடியில் பிறந்துள்ளோம். தாமும் மிகச் சிறந்த வீரனாக வளர வேண்டும் என்ற எண்ணம் அக்குழந்தையின் உள்ளத்தில் பதியும் என்ற உளவியல் தன்மையும் உணரப்படுகிறது.

ஏலாதி புத்திரர்கள் பன்னிரண்டு வகைப்படுவர் என விளக்கம் தருகிறது. ஏலாதி இரண்டு வெண்பாக்களில்(30,31) இப்புத்திரர்களுக்குப் பன்னிரண்டு வகையிலான பெயர்களும் காணப்படுகின்றன. அப்பெயர்கள் எல்லாம் வடமொழிச் சொற்கள்.

- ஒளரதன் - கணவனுக்குப் பிறந்தவன்.
- கேத்திரசன் - கணவன் இருக்கும்போதே வேறு ஒருவனுக்குப் பிறந்தவன்.
- கானீனன் - திருமணம் ஆகாத பெண்ணுக்குப் பிறந்தவன்.
- கூடன் - விபச்சாரத்திலே பிறந்தவன்.
- கிரீதன் - விலைக்கு வாங்கப்பட்டவன்.
- பெளநற்பவன் - கணவன் இறந்தபின் மறுமணம் புரிந்து கொண்ட இரண்டாம் கணவனுக்குப் பிறந்தவன்.
- தத்தன் - சுவீகாரம் எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டவன்.
- சகோடன் - கல்யாணம் செய்து கொள்ளும் போதே கர்ப்பத்திலிருந்து பிறந்தவன்
- கிருத்திரமன் - கண்டெடுத்து வளர்க்கப்பட்டவன்.
- புத்திரிபுத்திரன் - மகள் வயிற்றுப் பிள்ளை.
- அபவித்தன் - பெற்றவர்களால் கைவிடப்பட்டு மற்றவர்களால் வளர்க்கப்பட்டவன்.
- உபகிருதன் - காணிக்கையாக வந்தவன்.

இவர்கள் அனைவரும் புத்திரர் ஆவார்கள் என விளக்கம் தருகிறது ஏலாதி.

சங்க காலத்தில் அரச குலத்தில் முதல் மகன் பிறந்தால், தந்தை போர்க் கோலத்தோடு சான்றோர்கள் சூழ, சினந்த கண்களுடன் காணும் மரபினைப் புறநானூறு 100 ஆவது பாடல் உறுதிப்படுத்துகிறது.

விலங்குகளின் தாய்மை :

விலங்குகளின் தாய்மை மிகச் சிறந்ததாக சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் பதிவு செய்கிறது.

மனிதனுக்கு அடுத்த நிலையில் இருக்கும் விலங்கு குரங்கு. குரங்கின் தாய்மையைக் குறுந்தொகை 69 ஆவது பாடல் தெளிவாக விளக்குகிறது. ஒரு தாயின் கடமையினின்றும் வழுவாமல் தன் குட்டிக் குரங்கை பாதுகாவலான சுற்றத்தாரிடத்து விட்டு விட்டு அதன் பின்னர் தன் உயிரை மாய்த்துக் கொள்ளும் தாய்மையின் மேன்மையை உணர முடிகிறது.

“கருங்கண் தாக்கலை பெரும்பிறிது உற்றென,
கைம்மை உய்யாக் காமர் மந்தி
கல்லா வன்பறழ் கிளை முதல் சேர்த்தி,
ஓங்கு வரை அடுக்கத்துப் பாய்ந்து உயிர் செகுக்கும்
சாரல்நாட! நடு நாள்
வாரல் ; வாழியோ! வருந்துதும் யாமே!”⁴²

கரிய கண்ணையும் தாவுதலையும் உடைய ஆண் குரங்கு இறந்துபட, கைம்மைத் துன்பத்தினை ஆற்றாத பெண் குரங்கு, தன் தொழிலைச் செய்யாது, தன் குட்டிக் குரங்கைப் பாதுகாக்கும் பொருட்டு சுற்றத்தாரிடத்து ஒப்படைத்து விட்டு, தன் உயிரை மாய்த்துக் கொள்ளும் குரங்கின் தாய்மை குறுந்தொகை பாடல் வழி புலனாகிறது.

ஆண்மானின் தவிப்பு :

ஆண்மானின் அன்பு மனிதரின் அன்புக்கு நிகரானது என்பதை அகநானூற்றுப் பாடல் எடுத்துரைக்கிறது.

“அவ்விளிம்பு ஊரீஇய விசை அமை நோன்சிலை
செவ்வாய்ப் பகழி, செயிர் நோக்கு ஆடவர்
கணைஇடக் கழிந்ததன் வீழ்துணை உள்ளி,
குறுநெடுந் துணைய மறிபுடை ஆட,
புன்கண் கொண்ட திரிமருப்பு இரலை
மேய்ப்பதம் மறுத்த சிறுமையொடு, நோய்கூர்ந்து,
நெய்தல்அம் படுவில் சில்நீர் உண்ணாது,
எ.:குஉறு மாந்தரின் இனைந்துகண் படுக்கும்,
பைதுஅற வெம்பிய பாழ்சேர் அத்தம்,
எமியம் நீந்தும் எம்மினும், பனிவார்ந்து
என்ன ஆம்கொல் தாமே - தெண்ணீர்
ஆய்சுனை நிகர்மலர் போன்ம் என நசைஇ,
வீதேர் பறவை விழையும்
போதுஆர் கூந்தல்நம் காதலி கண்ணே?”¹³

பெண்மான் ஒன்று வேடன் ஒருவனால் வீழ்த்தப்பட்டது. அதன் கன்றுகளோ துன்பம் அறியாமல் துள்ளிக் குதித்து விளையாடின. முறுக்கேறிய கொம்புகளையுடைய ஆண்மான் இருதலைக் கொள்ளி ஏறும்பு போல் விளங்கியது. தன் துணையை இழந்த வருத்தம் ஒரு பக்கம் வாட்ட மற்றொரு பக்கம் அன்னையை இழந்தோமா என்று அறியாத நிலையில் கன்றுகள் துள்ளிக் குதித்தன.

ஆண்மானின் துன்பம் (புன்கண்) அளவிடற்கரியது. உணவு உண்ணாது, நீர் கூட அருந்தாது ஆண்மான் தன் துணையை எண்ணி ஏங்குகிறது. கணவனைப் பிரிந்து ஏங்குகின்ற பெண்டிரைப் போல

ஆண்மானின் துன்பம் காணப்படுகிறது. மேலும் தன் கன்றுகளை எண்ணி வருத்தம் வாட்ட இருதலைக் கொள்ளி ஏறும்பு போல வருத்தமடைந்தது.

ஆண்மானின் அன்பு மனிதரின் தாய்மைக்கு நிகரானது என்பதை அகநானூறு தம் பாடலால் உணர்த்தி நிற்கிறது.

கழுகின் கண்கள் :

அகம் 31 ஆவது பாடல், கழுகின் புலால் உண்ணும் இயல்பையும், தன் குஞ்சுகளுக்கு மெல்லிய கண்களை ஊட்டும் தாயன்பும் நன்கு புலப்படுகிறது.

“கண்ணுமிழ்க் கழுகின் கானம்”¹⁴

இலையில்லாத யாமரத்தின் மேல் கிளையில் இருந்த குஞ்சுகளுக்கு வயவர் கொன்று போட்ட மனிதர்களின் கண்களைக் கொண்டு சென்று உமிழ்ந்து ஊட்டும் என்று அகநானூறு கூறுகிறது.

ஆஅய் எயினனின் கருணை :

சங்க இலக்கியங்களில் ‘அங்கண்’ அழகிய இடத்தைக் குறிக்கிறது. புணர்ந்து நீங்கும் தலைமகன் தன் நெஞ்சிற்குக் கூறுமிடத்து ஆஅய் எயினனின் கருணை உள்ளம் புலப்படுகிறது.

“அங்கண் விசும்பின் விளங்கு ஞாயிற்று

ஒண்கதிர் தெறாமை சிறகரின் கோலி

நிழல் செய்து உழறல் காணேன் யான் என”¹⁵

ஆஅய் எயினன் என்பான் எல்லா உயிர்களிடத்தும் கருணை உள்ளம் கொண்டவன். பாணர்கள் விரும்பினால் வெண்மையான கோடுடைய யானைகளை வழங்கி மகிழும் வள்ளன்மை உடையவன். அவன் பாழி என்னும் ஊரிடத்துப் போர்க்களத்தே யானையினையும், நன்கு இயற்றப்பட்ட தேரினையும் உடைய மிஞிலி என்பானொடு

நண்பகலில் போர் செய்தான். ஒளி பொருந்திய வாளோடு, வான் கலந்த அப்போரின் கண் புண்மிக்கு வீழ்ந்து இறந்தான்.

அழகிய இடங்களைத் (அம்கண்) தன்னிடத்தேயுடைய ஆகாயத்தில், விளங்கும் ஞாயிற்றின் ஒளி பொருந்திய கிரணங்கள் அவன் உடலைச் சுடாது காத்தற்காகப் பறவைகள் பலவும் ஒன்றுகூடித் தம் சிறகுகளால் பந்தரிட்டு நிழல் செய்து சுழன்று திரிந்தன. அச்சம் தரும் போர்த் தொழிலையுடைய நன்னன் என்பான், பறவைகளின் இவ்வரும் செயலினைக் காணப் பொறேன் எனச் சினம் மிக்கு, அவன் பட்ட களத்தைக் காண்பதற்குச் செல்லானாய் அருளினிற் மறைந்து கொண்டான்.

ஆஅய் அண்டிரன் வீழ்ந்தானாக மிக்க விரைவுடன் களம் வந்த வேளிர் மகளிர் பலர், நிறம் மிக்க பூக்களாலான அழகிய மாலைகளை அழித்து விட்டு அழுது அரற்றி ஆரவாரம் செய்தனர். அவ்வழுகை ஆரவாரத்தினை, பழி நீங்கப் பகையரசர் படை வெல்லும் பெரிய சேனையினையுடைய அகுதை என்பான் நீங்கினாற் போல, எண்ணற்ற பழங்களைக் கொண்ட பலா மரங்களின் பயன் மிகுந்த ஓரியின் கொல்லி மலையில், மழைக் காலத்துப் பூக்கும் மலரினைப் போன்று மணங் கமழும், அழகும் மென்மையும் கொண்ட கூந்தலையும், மாமை நிறத்தினையும் உடைய நம் தலைவி, உப்பினால் கட்டப்பட்ட அணையில் தடைப்பட்டு நில்லாது அவ்வணையை உடைத்துக் கொண்டு பெருகிச் செல்லும் பெருமழை வெள்ளம் போன்று, நாணத்தின் எல்லையில் கட்டுப்பட்டு நில்லாது காமக் கடும்புனல் பெருகப் பெற்றவளாய், இரவில் வந்து இன்பம் தந்து நம் துன்பம் களைந்து அருள் செய்தாள். அவள் வாழ்க! எனத் தலைவன் தன் நெஞ்சிற்குக் கூறினான்.

இப்பாடலில் ‘அம்கண்’ அழகிய இடம் என்ற பொருளைக் குறித்தாலும் ஆஅய் எயினனின் கருணை உள்ளம் அகநானூற்றுப் பாடல் வழி புலனாகிறது.

வையை நீராட்டு விழா :

இளமையுடைய தலைவன், தலைவி நீர் விளையாட்டு விளையாடும் செய்தியைப் பரிபாடல் கண்கள் வழி உணர்த்துகிறது.

“விரும்பிய ஈரணி மெய் ஈரம் தீர்,
சுரும்பு ஆர்க்கும் சூர் நறா ஏந்தினாள் கண் நெய்தல்
பேர்மகிழ் செய்யும் பெரு நறாப் பேணியவே,
கூர் நறா ஆர்ந்தவள் கண்.
கண் இயல் கண்டு ஏந்தி, காரிகை நீர் நோக்கினைப்
பாண் ஆதரித்துப் பல பாட ; அப்பாட்டுப்
பேணாது ஒருத்தி பேதுற ; ஆயிடை,
என்னைவருவது எனக்கு? என்று, இனையா,
நம் ஞெமர் மார்பன் நடுக்குற, நண்ணி
சிகை கிடந்த ஊடலின் செங்கண் சேப்பு ஊர்,
வகை தொடர்ந்த ஆடலுள் நல்லவர் தம்முள்
பகை தொடர்ந்து, கோதை பரியூஉ நனிவெகுண்டு,
யாறு ஆடு மேனி அணி கண்ட தன் அன்பன்
சேறு ஆடு மேனி திருநிலத்து உய்ப்ப, சிரம் மிதித்து,
தீர்விலதாகச் செருவுற்றாள் - செம்புனல்
ஊருடன் ஆடுங்கடை”¹⁶

வைகையில் நீர் விளையாட்டுக்குப் பொருத்தமான ஈர அணியை உடைய உடல் ஈரம் காய்ந்து வெப்பமுடையதாகும் பொருட்டு, தலைவி வண்டுகள் சுற்றி வந்து முழங்கிப் பாடுவதற்குரிய கடுப்பும் வேகமும் உடைய கள்ளைப் பருகுவதற்குத் தன் கையில் எடுத்தாள். அவ்வாறு அவள் கையில் எடுத்த போது அவளது கண்கள் நெய்தல் மலரைப் போன்று கருமையுடையவனாக இருந்தன. மிகுந்த களிப்பினைத் தரும் அக்கள்ளினைப் பருகிய பின் அவளது கண்கள் சிவந்து தோன்றியமையால் கண்டார்க்குப் பெருமகிழ்ச்சியைப் செய்யும் பெரிய

நறவம்பூவை ஒத்து விளங்கின. அவ்வாறு சிவந்த கண்களின் இயல்பைக் கண்டு பாராட்டி, பெண் தன்மையுடைய அக்கண்களின் அழகிய நோக்கங்களை இசைப் பாட்டில் இயைத்துப் பாட விரும்பி, தலைவன் பற்பல பாடல்களையும் பாடினான்.

தலைவன் பாடிய பாடல்களைக் கேட்டவர்களுள் ஒருத்தி, அப்பாடல்களைப் பாடுபவன் தன் காதலியை நோக்கிப் பாடுகிறான் எனத் தவறாக நினைத்து, அவனை அடைய வேண்டும் என்ற எண்ணத்தில் துன்புற்று நின்றாள்; அவளது உள்ளக் கருத்தினை அறிந்த அழகிய பரந்த மார்பினையுடைய தலைவன் இந்நிகழ்ச்சியினைத் தன் தலைவி அறிந்தாளாகில் எனக்கு எவ்வளவு பெரிய துன்பம் வருமோ? அறியேனே என்று எண்ணி மனம் சோர்ந்து அவ்விடத்திலிருந்து வேகமாக நீங்கித் தலைவியை அணுகி, அச்சத்தால் உடல் நடுங்கி நின்றான்.

முன்பே, கள்ளுண்டு சிவந்த கண்கள், குறை கிடந்த ஊடல் காரணமாய்ச் சிவந்து தோன்ற, தம்முள் இருவகையாகப் பிரிந்து நீராடும் மகளிருள், முன்னர்த் தலைவனது பாட்டினைக் கேட்டு மயங்கி நின்றவளோடு தலைவி பகை மிகக் கொண்டு, மிகவும் சினந்து, தன் மாலையினை அறுத்து எறிந்து நின்றாள்; அப்பொழுது வையை நீராட்டின் காரணமாக அழகு பெற்ற தலைவியின் உடம்பினது அழகினைக் கூர்ந்து பார்த்துக் கொண்டு நின்ற அவள் காதலன் சினந்து நின்ற தலைவிக்கு அஞ்சி, சந்தனம் பூசப்பட்ட தனது உடம்பு அழகிய மண்ணில் படும்படி வீழ்ந்து வணங்கினான்.

தலைவன் வணங்கியும் தன் சினம் தீராதவளாக அத்தலைவனது தலையில் உதைத்து ஊடல் கொண்டாள். ஊர்மக்களோடு வையையில் புதிய நீர் ஆடியபோது இவ்வாறு பல நிகழ்ச்சிகள் நடந்தன எனத் தோழி தலைமகளின் காதல் தன்மையைக் கூறினாள்.

தலைவியின் சிவந்த கண்களின் இயல்பைத் தலைவன் பாராட்டுமிடத்து, தலைவி கள்ளினை எடுத்த போது நெய்தல் மலரைப்

போன்று கறுத்துத் தோன்றிய தலைவியின் கண்கள், கள் குடித்த பிறகு நறவ மலரைப் போன்று சிவந்து தோன்றின எனக் கூறுவதிலிருந்து கள்ளுண்டார் கண்கள் சிவக்கும் என்ற உண்மையைப் பரிபாடல் தெளிவாக விளக்குகின்றது.

மனையும் மனைவியும் :

கணவன் இறந்த பிறகு மனையிலிருந்து மனைவி கைம்மை நோன்பு மேற்கொண்ட தன்மையைப் புறநானூற்றின் 249, 250 ஆம் பாடல்கள் எடுத்துரைக்கின்றது.

பாரி மன்னன் இருந்த நாளிலே, பலர் கூட்டத்துடன் இருந்து பந்தி பந்தியாகச் சாப்பிட்டனர். இன்றோ, அவன் கற்பு மனைவி கைமைக் கோலத்துடன் சூளகு போன்ற சிறிய இடத்தைக் கண்ணீர் நனைப்ப, அழுத கண்ணினளாகத் தன் கண்ணிரிலாலே சாணத்தைக் கரைத்து, மெழுகிச் சோறு வைக்கும் நிலையும் வந்ததே எனக் கூறுகிறார் புறநானூற்று ஆசிரியர்.

“கதிர்மூக்கு ஆரல் கீழ்ச்சேற்று ஒளிப்பக்

கணைக்கோட்டு வாளை மீநீர்ப் பிறழ்,

.....

.....

உயர்நிலை உலகம் அவன்புக வார

நீறாடு சூளகின் சீறிடம் நீக்கி

அழுதல் ஆனாக் கண்ணள்

மெழுகு ஆப்பிகண் கலுழ்நீ ரானே”¹⁷

என்ற பாடலின் வழி கூர்மையான மூக்கையுடைய ஆரல் மீன் கீழேயுள்ள சேற்றில் மறைய, திரண்ட மீசையையுடைய வாளைமீன் நீர்மேல் பிறழ், நெருப்புப் போல் சிவந்த செந்தாமரை பூத்த பொய்கையை நெய்தல் நில மக்கள் அடைந்தனர். மெல்லிய ஓசையையுடைய தடாரி போன்ற ஆமை பிறழ், பனங்குருத்தைப் போன்ற கருமுதிர்ந்த வரால் மீன்களோடு,

எதிரிடும் வேல் போன்ற கெண்டை மீன்களையும் முகந்து கொள்ளும் அகன்ற நாட்டின் தலைவன் உயிரோடு இருந்த பொழுது, ஒளி பொருந்திய இடத்தில் பலரோடு கூடி உண்டான்.

கணவன் மேலுலகம் அடைந்ததால், அழகிய நெற்றியும் கற்பும் உடைய அவன் மனைவி, அவனுக்கு உணவு படைப்பதற்காக, புழுதி படிந்த முறமளவு உள்ள சிறிய இடத்தைத் தன்னுடைய கண்ணீரில் கலந்த பசுஞ்சாணத்தால் மெழுகுகின்றாள்.

தலைவன் இறந்த வருத்தம் அவன் கண்களில் விழும் கண்ணீரின் வழியே அறிய முடிகிறது.

தாயங் கண்ணியார் :

தாயங் கண்ணியார்க்குத் தெரிந்த ஒருவன் செல்வத்தோடும் சிறப்போடும் வாழ்ந்தான். அவன் இறந்த பிறகு, அவன் மனைவி கைம்மை நோன்பை மேற்கொண்டாள். ஒரு நாள் தாயங் கண்ணியார் அவளைக் காணச் சென்றார். அவள் கைம்மை நோன்பை மேற்கொண்டு வருத்தத்தோடு வாழும் வாழ்க்கையைக் கண்டு மனம் நொந்து பாடிய பாடல் புறம் 250 ஆம் பாடலாகும்.

“குய்குரல் மலிந்த கொழுந்துவை அடிசில்
இரவலர்த் தடுத்த வாயிற் புரவலர்
கண்ணீர்த் தடுத்த தண்ணறும் பந்தர்க்
கூந்தல் கொய்து, குறுந்தொடி நீக்கி
அல்லி உணவின் மனைவியொடு இனியே
புல்என் றனையால் வளங்கெழு திருநகர்
வான்சோறு கொண்டு தீம்பால் வேண்டும்
முனித்தலைப் புதல்வர் தந்தை
தனித்தலைப் பெருங்காடு முன்னிய பின்னே”¹⁸

இப்பாடலில், அழகிய மாளிகையில் நன்கு தாளித்த வளமான துவையலோடு கூடிய உணவை அளித்து இரவலர்களை வேறு எங்கும் செல்லாமல் தடுத்து நிறுத்திய வாயிலையும், தன்னிடம் ஆதரவு தேடி வந்தவர்களின் கண்ணீரைத் துடைத்து குளிர்ந்த நறுமணமுள்ள பந்தலையும் உடையதாக நீ முன்பு இருந்தாய். சுவையான சோற்றை உண்டு இனிய பாலை விரும்பும் குடுமித் தலையையுடைய புதல்வர்களின் தந்தை தனியிடமாகிய சுடுகாட்டை அடைந்த பின், அவன் மனைவி கூந்தலைக் களைந்து, வளையல்களை நீக்கி, அல்லி அரிசியை உணவாகக் கொள்கிறாள். இப்பொழுது நீயும் அவளைப் போல் பொலிவிழந்து காணப்படுகிறாய்.

தாயங் கண்ணியார் இயற்றிய புறநானூற்றுப் பாடலில் தனக்குத் தெரிந்த ஒருவன் தன்னை நாடி வந்தவர்களின் கண்ணீரைத் துடைக்கும் தன்மை கொண்டவன் எனும் செய்தியைத் தெளிவாக அறியமுடிகின்றது.

இல்லற வாழ்வு :

தலைவி, இல்லறம் நிகழ்த்தும் சிறப்பினை, நேரில் கண்டு வந்த செவிலித்தாய் நற்றாய்க்கு உரைப்பதாக அமைந்த பாடல், தலைவியின் குவளை மலரைப் போன்ற மையுண்ட கண்களில், தாளிப்பின் புகை நெருங்கிப் படர்ந்தது எனும் செய்தியைக் குறுந்தொகை எடுத்துரைக்கின்றது.

“முளிதயிர் பிசைந்த காந்தள் மெல்விரல்

கழுவறு கலிங்கம், கழாஅது உடஇ,

குவளை உண்கண் குய்ப்புகை கழுமத்

தான்துழந்து அட்ட தீம்புளிப்பாகர்

‘இனிது’ எனக் கணவன் உண்டலின்

நுண்ணிதின் மகிழ்ந்தன்று ஒண்ணுதல் முகனே. ”¹⁹

என்பதில், நன்றாகக் காய்ச்சிய பாலை, உறை ஊற்றிப் பெற்ற முற்றிய தயிரை, காந்தள் மலரைப் போன்ற மெல்லிய விரல்களால் பிசைந்து, குவளையைப் போன்ற மையுண்ட கண்களில் தாளிப்பினது புகை நெருங்கிப் படர இனிய புளிப்புச் சுவையுடைய குழம்பினைத் தலைவி, தானே துழாவிச் சமைத்தாள். அழுக்குற்ற அவ்விரல்களைத் தான் உடுத்தியிருந்த தூய ஆடையில் துடைத்தாள். அதனால் அழுக்கேறிய அவ்வுடையைத் துவையாமல் உடுத்திக் கொண்டனள்.

தான் சமைத்த உணவினைக் கணவன் உண்ட பின்பு, 'இனிது' என்று புகழ்ந்து கூறினான். அப்புகழ் மொழிகளால் தலைவியின் முகம் பிறர் அறியாத வண்ணம் நுண்ணிதாக மகிழ்ந்தது.

'உண்கண்' என்ற சொல்லாட்சி சங்க இலக்கியத்தில் 89 இடங்களில் பயின்று வருகின்றது. 'உண்கண்' என்பதற்கு 'மையுண்ட கண்கள்', 'மைதீட்டிய கண்கள்' எனப் பொருள் தருகிறது. குறுந்தொகையில் அமைந்த 167 ஆம் பாடலும் இதே பொருளை உறுதிப்படுத்துகின்றது.

குறுந்தொகை கூடலூர் கிழார் இயற்றிய பாடலில் தலைவி இல்லறம் நடத்தும் பாங்கு கதை போக்கில் இடம் பெறுகிறது. தலைவியின் கண்கள் 'குவளை உண்கண்' எனச் சிறப்பிக்கப்படுகிறது.

விருந்தினரைக் காணும் கண்கள் :

விருந்தோம்புதலில் தமிழர்கள் தலை சிறந்தவர்கள். தமிழ் இலக்கியங்களில் விருந்தோம்புதலின் சிறந்த பண்பைக் காணலாம். இல்லறத்தில் வாழ்வோர் உரிய கடமைகளில், விருந்தோம்புதல் சிறந்த கடமையாகப் பின்பற்றப்பட்டு வந்தன.

விருந்தினர் என்றால் உறவினர் என்று இக்காலத்தினர் நினைக்கின்றனர். விருந்தினர் வேறு, உறவினர் வேறு. முன்பின் அறியாத புதியவர்களே விருந்தினர் என்றழைக்கப்பட்டனர். விருந்தினர்கள்

எவராயினும் சரி, எந்நாட்டினராயினும் சரி, எம்மொழியினராயினும் சரி, அவர்களை வரவேற்று உபசரிப்பது தமிழர் பண்பு என்பதைச் சங்க கால மக்கள் உணர்ந்திருந்தனர்.

நற்றிணையில் பல பாடல்களில் தமிழர்களின் இச்சிறந்த பண்பாட்டைக் காணலாம். தலைவன், தலைவியிடத்தே ஊடல் நிகழுமிடத்து விருந்தினரைக் காணும் தலைவனின் தன்மை விளக்கப்படுகிறது.

“புகை உண்டு அமர்த்த கண்ணள், தகை பெறப்
பிறை நுதல் பொறித்த சிறு நுண்பல் வியர்
அம் துகில் தலையில் துடையினள், நப் புலந்து
அட்டிலோளே; அம்மா அரிவை
எமக்கே வருகதில் விருந்தே! சிவப்பு ஆன்று,
சிறு முள் எயிறு தோன்ற
முறுவல் கொண்ட முகம் காண்கம்மே”²⁰

தலைவியின் கண்கள் உணவாக்குதலால் புகையுண்டும் அமர்ந்தன வாயும் விளங்குகின்றன. அழகு பெற்றும் பிறை போல் விளங்குவதுமான நெற்றியில் பலவாக வியர்வைத் துளிகள் அரும்பியுள்ளன. அவ்வியர்வையை அழகிய புடவையின் தலைப்பிலே துடைக்கின்றாள். இவ்வாறு ஈடுபட்டுச் சமையலறையில் சமைக்கின்ற என் தலைவி, ஊடல் கொண்டு விளங்குகின்றாள்.

விருந்தாக வருபவர் வருக! அங்ஙனம் வருவீராயின் அழகும் மாமை நிறமும் கொண்ட அரிவை சினம் தணிவள், அதனால் புன்னகை செய்யும் முகத்தை நான் காண முடியும் என்கிறான் தலைவன்.

கணவனுக்கும் மனைவிக்கும் இடையே பிணக்கு இருந்த போதிலும், அந்தப் பிணக்கு அயலார்க்குத் தெரியாதவாறு கண்டவுடன் முக மலர்ந்து வரவேற்றல் மனைவியின் கடமையாக இருந்தது. கணவனைக் கண்டால்

வெறுத்து அவனோடு பேசாமல் இருந்தபோதிலும், கணவன் விருந்தினரோடு வந்தால் அப்போது தன் வெறுப்பை எல்லாம் மறைத்து முகம் மலர்ந்து இன்சொல் கூறி வரவேற்பது மனைவியின் இயல்பு.

குடும்பத்தில் ஊடல் உள்ள போது யாரேனும் விருந்தினர் வரமாட்டாரா என்று கணவன் எதிர்பார்த்து ஏங்குவது உண்டு. ஊடல் எவ்வளவு இருந்த போதிலும் இல்லறக் கடமைகளில் சிறிதும் வழுவாமல் புகையுண்ட கண்களோடு நெற்றியில் வியர்வை தோன்ற சமையலறையில் உள்ளாள்.

தலைவியின் அழகு பொருந்திய புகையுண்ட கண்கள் வழி விருந்தினர்கள் ஊடல் தணிக்கும் வாயில்கள் எனும் கதை நமக்குப் புலனாகிறது. விருந்தினரைக் கண்டால் முகம் மலர்ந்து வரவேற்கும் தமிழர்களின் சிறந்த பண்பைக் கண்கள் வழி காணலாம்.

தலைவியின் துயரக் கண்கள் :

தலைவன், தலைவியை விட்டுப் பிரிந்து செல்லுதல் களவுக்காலம், கற்புக்காலம் என இரு நிகழ்விலும் உண்டு. இப்பிரிவுக்காலத்தில் தலைவியின் கண்ணழகும் உடல் வனப்பும் கெடுகிறது. பிரிவின் காரணமாகத் தலைவியின் வனப்புகெடும் முதல் உறுப்பு கண்ணாகும். இன்ப நிலையில் தலைவனை அன்போடு புணர்ந்த கண், பிரிந்திருக்கும் துன்ப நிலையில் சிறப்பற்று, அழகு நலம் கெட்டு காணப்படுகிறது.

தலைவனின் போர்ப்பிரிவே, தலைவியின் கண்கள் துயரம் மிகுந்து உள்ளமை காரணமாகின்றது எனக் கூறுகிறது நெடுநல்வாடை.

இன்னே வருகுவர் நுன் துணையோர் எனச் செவிலியர் பல நல்ல உரைகளைத் தலைவி கேட்கும் விதத்தில் கூறினாலும், தலைவியின் காதுகள் அச்சொற்களைக் கேட்கத் தயாராக இல்லை. அழகு பொருந்திய கட்டிலில் உரோகிணி நட்சத்திரம் தன் துணையோடு சேரும் ஓவியக்

காட்சியைப் பார்த்தாள் தலைவி. தலைவனை நினைத்துப் பெருமூச்செறிகிறாள்.

“விண் ஊர்பு இழிதரும் வீங்கு செலல் மண்டிலத்து
முரண் மிகு சிறப்பின் செல்வனொடு நிலை இய
உரோகிணி நினைவனள் நோக்கி நெடிது உயிரா
மாதீதழ் ஏந்திய மலிந்து வீழ் அரிப்பனி
செவ்விரல் கடைக்கண் சேர்த்தி சில தெறியா”²¹

தலைவிக்குத் தனிமைத் துயரம் புறத்தார் அறியும் வண்ணம் அத்துணை மிகுதியாக இல்லை என்பதைக் குறிப்பிட கண்ணீரின் சில துளிகளைத் தன் செவ்விரலால் தெறித்தனள். துன்பத்தின் நிலையினைக் ‘கடைக்கண்’ என நக்கீரர் தம் பாடல்களில் பதிவு செய்கின்றார்.

திருமண உத்தி :

முல்லை நிலத்து மக்கள் சிறந்த வீரர்களாயிருந்தனர். அந்நிலத்துப் பெண்கள் வீரர்களைத்தான் மணம் புரிந்து கொள்வார்கள். கொல்லேறு தழுவுதல் என்பது ஒரு விளையாட்டு. பந்தயத்திற்கென்று வளர்க்கப்பட்ட காளைகளை அவிழ்த்து விரட்டுவார்கள். அக்காளைகளை அடக்கிப் பிடிக்கின்றவர்களே பெண்களால் பாராட்டப்படுவார்கள். அவ்வீரர்களையே அந்நிலத்து மாதர்கள் மணந்து கொள்வார்கள்.

பழந்தமிழரின் திருமண உத்தியை முல்லைக்கலி 102 ஆவது பாடல் உறுதி செய்கின்றது.

காளை ஒருவன் காளையைத் தழுவி அடக்கினான். அவன் மணப்பதற்குரிய மங்கையையும் அவனது அரிய செயலையும் யாவரும் பாராட்டுமிடத்து இடப்பொருளில் கண்கள், பெண்டிரின் கண்களும் இடம் பெறுகிறது.

“கண் அகன் இரு விசம்பில் கதழ் பெயல் கலந்து, ஏற்ற
தண் நறும் பிடவமும், தவழ் கொடித் தளவமும்

வண்ண வண் தோன்றியும், வயங்கு இணர்க் கொன்றையும்
அன்னவை பிறவும், பல் மலர் துதைய
தழையும் கோதையும் இழையும் என்று இவை
தைஇயினர், மகிழ்ந்து, திளைஇ விளையாடும்
மடமொழி ஆயத்தவருள் இவர் யார் உடம்போடு
என் உயிர் புக்கவள், இன்று
ஒஓ! இவள், 'பொரு புகல் நல் ஏறு கொள்பவர் அல்லால்
திரு மா மெய் தீண்டலர்' என்று, கருமமா
எல்லாரும் கேட்ப, அறைந்து அறைந்து, எப்பொழுதும்
சொல்லால் தரப்பட்டவள்
சொல்லுக! 'பாணியேம்' என்றார், 'அறைக' என்றார்,
பாரித்தார்

மாணிழை ஆறாகச் சாறு

சாற்றுள் பெடை அன்னார் கண்பூத்து, நோக்கும் வாய்

எல்லாம்”²²

இடம் பரந்துள்ள பெரிய வானத்தினின்றும் மழை விரைந்து
பொழிந்தது. அதனை ஏற்றுக் கொண்ட மணம் வீசும் பிடவம், முல்லை,
செங்காந்தள், கொன்றை போன்ற பூக்கள் பூத்து நின்றன. பறித்த
பலவகை மலர்களையும் நெருக்கமாகக் கட்டி, அணிந்து, மகிழ்ந்து
விளையாடினர் மடமொழி பேசும் ஆயமகளிர். இவர் தம்முள் இன்று தன்
உடலோடும் என் உயிர்க்குள் கலந்தவளாகிய இவள் யார்? என்று
தலைவன் பாங்கனிடம் வினவினான்.

அதைக் கேட்ட பாங்கன் ஒஓ என வியந்து பதிலளித்தான்.
போர்க்குணமுடைய நல்ல ஏற்றினைத் தழுவி வெற்றி கொள்பவர் அல்லால்
பிறர், இவளுடைய அழகிய கரிய மேனியைத் தீண்டத்தக்கவர் அல்லர்
என்று எல்லோரும் கேட்கும் வண்ணம் இவள் தொடர்பாக, பலகாலம்

பறைசாற்றிச் சாற்றி எப்பொழுதும் சொல்லிய சொல்லால் இங்கு கொண்டு வரப்பட்டவள் என்றான்.

பாங்கன் கூறியதைக் கேட்ட தலைவன் 'நான் ஏறுதழுவி இவளைக் கொள்வேன் என்று சுற்றத்தார்க்குக் கூறுக' என்றான்.

தோழன் கூறியதைக் கேட்ட ஆயர் அங்குச் சென்று, ஏற்றைத் தழுவுவதற்கு நாங்கள் காத்திரோம் என்றார். பின் அவள் சுற்றத்தார் சிறந்த அணிகளை அணிந்தவள் வழியாக நிகழ்த்தும் ஏறுவிடும் விழாவைப் பார்க்கச் செலுத்தி, இவளே அல்லாது வேறு ஏறு தழுவுவார் இருப்பார் ஆயின் வருக என்று பறை அறைக எனக் கூறினர்.

இந்த ஏறு தழுவும் விழாவை அன்னப் பெடையைப் போன்ற பெண்டிர் தம் கண்கள் பொலிவு பெற்று இவ்வழகைப் பார்க்கும் இடமெல்லாம் நின்று பார்க்கும் பரணை அடைந்திருந்து பார்ப்பராயின் அது சிறந்தது எனச் சுற்றத்தார் உரைத்தனர்.

கொல்லேறு தழுவுதல் உயிருக்கு உலை வைக்கும் ஆபத்தான செயலாயினும் அதில் வெற்றி பெறுகின்றவனையே ஆயர் குலப் பெண்கள் ஆண் மகனாக மதித்துத் திருமணம் செய்து கொள்வர். இல்லறத்தை இனிது நடத்துவதற்கு ஏற்றவனாக எண்ணுவர் என்பதை இடப்பொருளில் கண்கள், பெண்களின் கண்களின் வழி தெளிவாக அறிய முடிகின்றது.

தலைவி , தோழி நட்பு :

தலைவியும், தோழியும் நீராடி ஒருங்கிருந்த இடத்து அத்தோழியின் மீது தலைவிக்கு உள்ள ஒற்றுமையை அறிந்து, இவளே தலைவியை நாம் பெறுவதற்குரிய வாயில் என்றுணர்ந்தான் தலைவன். தலைவியின் விருப்பத்திற்கு உரியவள் தோழியாதலின் 'பெட்டவாயில்' எனப்பட்டாள். தலைவி, தோழி நட்பை குறுந்தொகை 222 ஆவது பாடல் தெளிவாக விளக்குகிறது.

“தலைப்புணைக் கொளினே, தலைப்புணைக் கொள்ளும்
கடைப்புணைக் கொளினே, கடைப்புணைக் கொள்ளும்
புணைகை விட்டுப் புனலோடு ஒழுகின்,
ஆண்டும் வருகுவள் போலும் - மாண்ட
மாரிப் பித்திகத்து நீர் வார் கொழுமுகைச்
செவ்வெரிந் உறழும் கொழுங்கடை மழைக்கண்
துளித்தலைத் தலை இய தளிர் அன்னோளே”²³

குறிஞ்சி நிலத் தலைவன் தலைவியைக் காண்கிறான். மழைக்காலத்தில் மலரும் பிச்சியின் நீர் ஒழுகும் வளம் பொருந்திய செவ்வி அரும்பின் சிவந்த புறத்தினைப் போன்ற கொழுவிய கடைப்பகுதியையும் குளிர்ச்சி உடைய கண்களையும், மழைத் துளியைப் பெற்று உண்டாகிய தளிரைப் போன்ற மென்மையையும் உடையவள் மாட்சிமையுடைய தலைவி ஆவாள்.

தெப்பத்தின் தலைப்பைத் தோழி கைக்கொண்டால் தலைவியும் அதன் தலைப்பைக் கைக் கொள்வாள். தெப்பத்தின் கடைப்பகுதியைத் தோழி கைக்கொண்டால் தலைவி அதன் கடைப் பகுதியைக் கைக்கொள்வாள். தெப்பத்தின் தலையும், கடையும் விட்டுத் தோழி, புனலோடு சென்றாள் அங்கும் தலைவி செல்லுவாள்.

கொழுகடை மழைக்கண் : கொழுவிய கடையையும் குளிர்ச்சியையும் உடைய கண்களை உடையவள் தலைவி என விளக்குமிடத்து தோழியும் தலைவியும் உள்ளத்தால் ஒருவரே தலைவியைப் பெறுவதற்கு இவளே வாயில் எனத் துணிந்தான் தலைவன்.

குறுந்தொகை 222 வது பாடலில் தலைவியின் கண்கள் வழி தலைவி தோழியின் நட்பை அறியலாம்.

கலுழ்ந்தன கண்ணே :

கலுழ்ந்தன கண் : கண்கள் கண்ணீர் சொரிந்தன.

தலைவியின் துயரினைத் தன் துயராக நினைப்பவள் தோழி, தலைவி தலைவனுடன் உடன் போக்குச் செல்ல நினைத்தும் தன் தோழியரை நினைத்து அவள் கண்கள் கண்ணீரைச் சொரிந்தன என விளக்குகிறாள் தோழி. நற்றிணை 12 ஆம் பாடல் தலைவி, தோழியின் நட்பை எடுத்துரைக்கிறது.

“விளம்பழம் கமழும் கமஞ்சூற் குழிசிப்
பாசம் தின்ற தேய்கால் மத்தம்
நெய்திரி இயக்கம் வெளில் முதல் முழங்கும்
வைகுபுலர் விடியல் மெய் கரந்து தன் கால்
அரிஅமை சிலம்பு கழிஇ பல் மாண்
வரிபுனை பந்தொடு வைஇய செல்வோள்,
இவைகாண் தோறும் நோவர் மாதோ
அளியரோ அளியர் என் ஆயத்தோர்! என
நும்மொடு வரவு தான் அயரவும்
தன் வரைத்து அன்றியும் கலுழ்ந்தன கண்ணே!”²⁴

தயிர்ப் பாணையில் முடை நாற்றம் தீர் விளம்பழத்தை இட்டு வைத்துள்ளனர். அதன் மணம் கமழ்கின்றது. அத்தயிர்ப் பாணையைக் கயிறு ஆடித் தேய்த்தலால் மத்தின் தண்டு தேய்ந்திருக்கிறது. வெண்ணெய் தோன்ற கடைதலால் தறியடியில் ஓசை முழங்கும். அத்தகைய நிகழ்ச்சி நடக்கும் தங்கிய இருள் தீரும் வைகறைப் பொழுதில் தன் உடம்பு பிறருக்குத் தெரியாதபடி மறைத்து தன் காலில் அணியும் பருக்கைக்கல் போட்டு நிரப்பப் பெற்ற சிலம்பின் ஒலி கேட்டு அன்னை முதலானோர் விழித்துக் கொள்ளக் கூடும் எனக் கருதி சிலம்பைக் கழற்றினாள்.

அப்போது அவள் தன் உள்ளத்தில் ‘என் தோழிமார் இவற்றைக் காணும்போதெல்லாம் நோவார்கள்’ அவர்கள் இரங்கத்தக்கவர்கள் அல்லவா என்று கருதினாள். அவள் கண்கள் தம் அளவுக்கும் அடங்காமல் கண்ணீரைச் சொரிந்தன. ஆதலால் எது தகுமோ அதைச் செய்வீர் எனத் தோழி தலைவனிடம் கூறிச் செலவழுங்குவித்தாள்.

நற்றிணை 12 ஆம் பாடலில் சிலம்பைத் தன் காலில் இருந்து கழற்ற முடிந்த தலைவிக்குத் தன் சிந்தையில் இருந்த தோழியின் நட்பை மறக்க முடியாத உணர்வுகளுடன் அவள் கண்கள் கண்ணீரைச் சொரிந்தன எனவுரைக்கிறாள்.

தலைவியின் கண்ணீரின் வழி, தலைவி தோழியின் நட்பை அறிய முடிகின்றது.

சிறுபாணனின் வறுமை :

சிறுபாணாற்றுப் படையில் சிறுபாணனின் வறுமையும் அதைத் தீர்த்த மன்னனின் சிறப்புகளையும் அறியலாம். இதனை சிறுபாணாற்றுப்படை 130, 141, 142 ஆம் வரிகளில் இடம்பெறும் கண்கள் உறுதிப்படுத்துகின்றன.

“திறவாக் கண்ண சாய்செவிக் குருளை
கறவாப் பால்முலை கவர்த்தல் நோனாது,
புனிற்று நாய் குரைக்கும் புல்லென் அட்டில்
காழ்சோர் முதுகவர்க் கணச்சிதல் அரித்த,
பூமி பூத்த புழல்காளாம்பி;
ஒல்குபசி உழந்த ஒடுங்குநுண் மருங்குல்,
வளைக்கை, கிணைமகள் வள்உகிர்க் குறைத்த
குப்பை வேலை உப்புஇலி வெந்ததை,
மடவோர் காட்சி நாணி, கடை அடைத்து
இரும்பேர் ஒக்கலொடு ஒருங்குஉடன் மிசையும்
அழிபசி வருத்தம் வீட; பொழிகவுள்,

தறுகண் பூட்கை, தயங்குமணி மருங்கின்
 சிறுகண் யானையொடு பெருந்தேர் எய்தி;
 யாம் அவன் நின்றும் வருதும்.”²⁵

என்ற பாடலில், சிறுபாணன் தான் அடைந்த வறுமைத் துயரினைப் பதிவு செய்கிறது சிறுபாணாற்றுப்படை.

வாரிவழங்கும் வள்ளல் தன்மையில் கடையெழு வள்ளல்களுக்கு நிகரானவன் நல்லியக் கோடன். அவ்வள்ளலிடம் “ஒருசில நாட்கள் முன் யாம் சென்றோம். அங்குச் சென்ற பின்னர் அவ்வுறுமை நீங்கப் பெற்றோம்’ என்றான் பாணன். வறுமையிலிருந்த போது தான் அடைந்த துயரம் குறித்தும் பரிசில் பெற்ற பாணன் பெறவிருக்கும் பாணனிடம் எடுத்துரைக்கிறான்.

தன் இல்லத்தில் இருந்த நாயானது விழிக்காத கண்ணையும் சாய்ந்த செவிகளையும் உடைய தன் குட்டிகளுக்குப் பாலுட்டுவதற்குக் கூட பாலற்ற நிலையில் இருந்த வறுமை நிலை. அதன்கண் கூரையிடத்து உள்ள கழிகள் கட்டற்று வீழ்ந்து கிடக்கும் பழைய சுவர். அச்சுவரில் தோன்றிய கறையான் அரித்துச் சேர்த்த புழுதியிடத்துக்காளான் பூத்து விளங்கும் அட்டில்.

இளைத்த உடலை உடைய கிணைப்பறை கொட்டுவோன் மனைவி கடும்பசிக்கு ஆற்றாது குப்பையில் நின்ற வேளைக் கீரையை நகத்தால் கிள்ளி வந்தாள். சுவை பயத்தற்கு இடும் உப்பும் இல்லாத வறுமை. உப்பின்றி அட்டிலிலே பக்குவம் செய்து கீரையை, புறங்கூறுவோர் காணுவதை நாணித் தலைவாயில் கதவை அடைத்து எம் சுற்றத்தோடு பகிர்ந்து உண்டோம் எனத் தம் வறுமையையும் தன் பசி நோயினையும் நீக்கிய நல்லியக் கோடன்.

அவன் அளித்த பரிசிலை எடுத்துச் செல்ல மதநீர் ஒழுகும் கதுப்பினையுடைய கொல்லும் ஆற்றல் மிக்க சிறிய கண் உடைய யானை

பூட்டப் பெற்ற பெரிய தேரினையும் எமக்கு அளித்துள்ளான். நீயும் அவனிடம் சென்று இத்தகைய பரிசிலைப் பெறுவாயாக என்று பரிசில் பெற்ற பாணன் பரிசில் பெறாத பாணனை ஆற்றுப்படுத்துகிறான்.

விழிக்காத கண்களையுடைய நாய்க்குட்டிகளை விளக்குமிடத்தும் சிறிய கண்களையுடைய யானையை விளக்குமிடத்தும் பாணனின் வறுமை நமக்கு நன்கு புலனாகின்றது.

தேரை நிறுத்திய கண்கள் :

தேரிலே சென்ற தலைவன் ஒருவன் வழியிடையே மறவன் மகளொருத்தியது சாயலை நோக்கித் தேரை நிறுத்தினான். வெளுத்த கண்ணை உடையவனாய் அவள் யார் மகள்? என்று பிறரை வினவினான். வெளுத்த கண்களையுடைய தலைவன் தன் தேரை நிறுத்தினான் என்பதைப் புறநானூறு 353 ஆம் பாடல் வரிகள் தெளிவுப்படுத்துகின்றன. அப்பாடல் வரிகள்,

“ஆசில் கம்மியன் மாசறப் புனைந்த
பொலம்செய் பல்காசு அணிந்த அல்குல்
ஈகைக் கண்ணி இலங்கத் தைஇத்
தருமணல் இயல்வோள் சாயல் நோக்கித்
தவிர்த்த தேரை விளர்த்த கண்ணை
வினவல் ஆனா வெல்போர் அண்ணல்
யார்மகள் என்போய் கூறக் கேள் இனிக்
குன்றுகண் டன்ன நிலைப்பல் போர்பு
நாள்கடா அழித்த நனைந்தலைக் குப்பை
வல்வில் இளையர்க்கு அல்குபதம் ஆற்றாத்
தொல்குடி மன்னன் மகளே; முன்நாள்
கூறி வந்த மாமுது வேந்தர்க்கு

.....

செருவாய் உழக்கிக் குருதி ஓட்டிக்

கதுவாய் போகிய நுதிவாய் எ.:கமொடு

பஞ்சியும் களையாப் புண்ணர்

அஞ்சுதகவு உடையர் இவள் தன்னை மாரே”²⁶

என்பனவாகும்.

புறம் 353 ஆம் பாடலில் தலைவியின் அழகைக் கண்டவுடன் தலைவனின் கண்கள் விருப்பம் கொண்டு தேரை நிறுத்தியது. தலைவனின் கண்கள் வழி பெண்ணின் அழகையும், அவளை விரும்பி வந்தவனின் வீரத்தையும், தலைவியின் தந்தையின் வளத்தையும், தமையன்மாரின் போர்த்திறமையையும் காரிக்கண்ணனார் தெளிவாக விளக்குகிறார்.

விளர்த்த கண் - வெளுத்த பார்வை என்று பொருள்படுகிறது.

பகன் கதை :

கலித்தொகையில் தலைவன் பிரிவு குறித்துத் தோழியிடம் செய்தியை உணர்த்தினான். அதற்குத் தோழி, நீ பிரிந்தால் தலைவியின் கண்கள் அழுதலைக் கொண்டிருக்கும் எனக் கூறுமிடத்து பகன் கதையும், அரக்கு மாளிகை எரியூட்டிய மகா பாரதக் கதையும் இடம் பெற்றுள்ளது.

“வயக்குறு மண்டிலம் வடமொழிப் பெயர் பெற்ற
முகத்தவன் மக்களுள் முதியவன் புணர்ப்பினால்,
‘ஐவர்’ என்று உலகு ஏத்தும் அரசர்கள் அகத்தர
கைபுனை அரக்கு இல்லைக் கதழ் எரி சூழ்ந்தாங்கு
கனி திகழ் கடாஅத்த கடுங்களிறு அகத்தவா
முனி கழை உயர்மலை முற்றிய முழங்கு அழல்
ஒள் உரு அரக்கு இல்லை வளிமகன் உடைத்துத் தன்
உள்ளத்துக் கிளைகளோடு உயப்போகுவான் போல,
எழுஉறழ் தடக்கையின் இனம் காக்கும் எழில்வேழம்
அழுவம் சூழ், புகை அழல் அதர்பட மதித்துத் தம்
குழுவொடு புணர்ந்து போம், குன்று அழல் வெஞ்சுரம்

இறத்திரால், ஐய! மற்று இவள் நிலைமை கேட்டமின்
மணக்குங்கால் மலர் அன்ன தகையவாய், சிறிது நீர்
தணக்குங்கால் கலுழ்பு ஆனாக் கண் எனவும் உள அன்றோ
சிறப்பு செய்து உழையராப் புகழ்பு ஏத்தி, மற்று அவர்
புறக்கொடையே பழி தூற்றும் புல்லியார் தொடர்புபோல்?”²⁷

பன்னிரு ஆதித்தருள் ஒருவன் பெயர் பகன். பகன் குருடன்
அவனைப் போன்றே கண்ணற்றவன் திருதராட்டிரன் அவனின் மூத்த
மகன் துரியோதனன். அவனின் சூழ்ச்சியாலே, ஐவர் என்று உலகோர்
ஏத்தும் தருமர் முதலான அரசர்களாகிய பாண்டவர்கள் உள்ளே இருக்க
வேலைப்பாட்டுடன் கூடிய அரக்கு மாளிகையைத் தீயூட்டினர். தீ
அம்மாளிகையைச் சூழ்ந்தது.

அது போல கணைய மரத்தினும் மாறுபடுகின்ற தடக்கையினை
உடைய தன் இனத்தைக் காக்கும் வேழம் காட்டினைச் சூழ்ந்து நின்ற
புகையையும் நெருப்பையும் வழிபடும்படி மிதித்துத் தன் குழுவோடு
சேர்ந்து போகும் வெய்ய சுரம்; இத்தகைய குன்று சூழ்ந்த அழலும் வெய்ய
சுரத்தைக் கடந்து செல்வீராயின், தலைவனே, பின்னர் இவளுடைய
நிலைமையும் கேட்பீராக;

தங்களிடம் தங்கியிருப்பவர்க்குச் சிறப்புகள் பலவற்றைச் செய்து
புகழ்ந்து வாழ்த்தி அவர் புறப்பட்டுப் போய் விட்ட அளவில் அவர்க்குள்ள
பழிகள் பலவற்றையும் பலர்க்கும் புறம் கூறுவார் சிலர். அவர்களது
உறவைப் போல், நீ இவளைக் கூடியிருக்கும் காலத்து, செவ்வியைத்
தோற்றுவித்து மலரை ஒத்த கண்கள், நீ பிரிந்ததும் நும் பழியைத் தூற்றி,
அழுதலை உடைய கண் என்ற ஓர் உறுப்பும் உனக்குப் பகையாக உள்ளது
என்பதை அறிந்து கொள்வாயாக! என்பதை உணர்த்துவதாக வயக்குறு
மண்டிலம் பாடல் அமைகின்றது.

கலித்தொகை 25 ஆம் பாடலில் பகன் போன்று
திருதராட்டிரனும் கண்ணில்லாதவன் (குருடன்) என்ற செய்தியும்

கண்ணும், வளையும், நுதலும் அழகு தருவன என்றாலும் அவை நீ பிரிந்தால் உனக்குப் பகையாகும் என்ற செய்தியும் ஆய்வினால் புலப்படுகின்றது.

கண்டனையோ கேட்டனையோ? :

குறுந்தொகை 75 ஆவது பாடலில் தலைவனது வரவை பாணனால் அறிந்த தலைவி, நீ உன் கண்களால் கண்டனையோ? என்று கேட்கிறாள்.

“நீ கண்டனையோ? கண்டார்க் கேட்டனையோ?

ஒன்று தெளிய நசையினம்; மொழிமோ!

வெண்கோட்டு யானை சோணை படியும்

பொன்மலி பாடலி பெநீ இயர்!

யார் வாய்க் கேட்டனை, காதலர் வரவே?”²⁸

தலைவனது வரவைப் பாணனால் அறிந்த தலைவி, பாணனே! தலைவனது வரவை நீயே நின் கண்ணால் கண்டாயோ? அன்றித் தலைவனைக் கண்டாரைக் கேட்டு அறிந்தாயோ? அங்ஙனம் பிறர்பால் கேட்டனையாயின் யார் வாயிலாகக் கேட்டாய்? உண்மையாகிய ஒன்றை அறிய விரும்பினோம். ஆதலினால் எனக்குச் சொல்வாயாக தலைவன் வரவை உரைத்த உனக்கு வெள்ளிய கொம்பையுடைய யானைகள் சோணையாற்றில் துளைந்து விளையாடும் பொன் நிறைந்த பாடலி புத்திரத்தை அன்புப் பரிசாகப் பெறுவாயாக என்றாள்.

தலைவனுடைய வரவைப் பலகால் எதிர்பார்த்தும் வாராமையால் சலிப்புற்ற தலைவி, பாணன் மொழியை ஐயுற்று, நீ உன் கண்களால் கண்டாயோ? என்று உறுதிப்படுத்துகிறாள். குறுந்தொகையின் நீ கண்டனையோ? எனும் பாடல் கண்களின் முக்கியத்துவத்தைத் தெளிவுப்படுத்துகிறது.

காதல் மணம் :

அகநானூறு, தங்கால் முடக் கொற்றனார் பாடலில் செவிலித்தாய்க்குத் தோழி அறத்தோடு நின்ற விடத்து, ‘பழங்கண்’,

‘செங்கழுநீர்க் கண் போல’, ‘உண்கண்’ போன்ற சொல்லாட்சிகள் இடம் பெறுகின்றன.

“அன்னாய்! வாழி! வேண்டு, அன்னை! நின் மகள்
‘பாலும் உண்ணாள், பழங்கண் கொண்டு
நனி பசந்தனள்’ என வினவுதி அதன்திறம்
யானும் தெற்றென உணரேன் மேல்நாள்
மலிபூஞ்சாரல் என் தோழி மாரோடு
ஒலிசினை வேங்கை கொய்குவம் சென்றுழிப்
புலிபுலி யென்னும் பூசல் தோன்ற;
ஒண்செங் கழு நீர்க் கண்போல் ஆயிதழ்
ஊசி போகிய சூழ்செய் மாலையன்,
பக்கம் சேர்த்திய செச்சைக் கண்ணியன்,
குயம்மண்டு ஆகம் செஞ்சாந்து நீவி,
வரிபுனை வில்லன், ஒருகணை தெரிந்து கொண்டு
யாதோ மாற்றம், மாதிரம் படர் என,
வினவி நின்றந்தோனே, அவன் கண்டு
எம்முள் எம்முள் மெய்ம்மறைபு ஒடுங்கி
நாணி நின்றெனெம் ஆகப் பேணி
ஐவகை வகுத்த கூந்தல், ஆய் நுதல்
மையீர் ஒதி மடவீர் நும்வாய்ப்
பொய்யும் உளவோ என்றனன் பையெனப்
பரிமுடுகு தவிர்த்ததேரன் எதிர் மறுத்து,
நின்மகள் உண்கண் பன்மாண் நோக்கிச்
சென்றோன் மன்ற அக்குன்று கிழவோனே
பகல்மாய் அந்திப் படுசுடர் அமையத்து,
அவன்மறை தேஎம் நோக்கி மற்று இவன்
மகனே, தோழி! என்றனள்
அதன் அளவு உண்டு கோள், மதி வல்லோர்க்கே”²⁹

முன்பின் அறியாத ஒரு ஆணும் பெண்ணும் திடீரென்று ஒருவரோடு ஒருவர் சந்திக்கின்றனர். இருவரும் மணமாகதாவர்கள். ஒத்த பருவமும், ஒத்த உருவமும், ஒரு நிலைமையும் உடையவர்கள். இருவர் கண்களும் ஒன்றுபடுகின்றன. உள்ளத்தாலும் ஒன்றுபடுகின்றனர் எனும் முதற்சந்திப்பை அகநானூறு தெளிவாகத் தம் பாடலில் பதிவு செய்கிறது.

அன்னையே வாழ்வாயாக! யான் கூறுவதனை விரும்பிக் கேட்பாயாக! நின் மகள் பாலையும் பருகாள்; துன்பமுற்று மேனியும் மிகவும் பசந்துள்ளாள் என வினவுகிறாய். அதற்குரிய காரணத்தை நான் தெளிவாக அறிவேன்.

முன்பு ஒருவர் பூக்கள் நிறைந்த மலைச்சாரலிலே என் தோழியரோடு வேங்கை மலர்களைப் பறிக்கச் சென்றோம். அப்போது 'புலி, புலி' என்னும் ஆரவாரம் கேட்டது. அங்குத் தலைவன் தோன்றினான்.

அவன் மகளிர் கண்களைப் போன்ற ஒளி பொருந்திய அழகிய செங்கழுநீர்ப் பூக்களை ஊசியால் கோத்துச் சுற்றிக் கட்டின மாலையை அணிந்திருந்தான். வெட்சிப் பூவாலான கண்ணியைத் தலையின் ஒரு பக்கத்தே குடியிருந்தான். மார்பிலே செஞ்சந்தனம் பூசியிருந்தான். வரிந்து கட்டிய வில்லிலே ஒரு அம்பைத் தொடுத்தான். நீங்கள் சொல்லிய புலியாது? அப்புலி எத்திசையிலே சென்றது? என்று கேட்டுக் கொண்டே எங்கள் எதிரில் வந்து நின்றான்.

அவனைக் கண்டு நாங்கள் நாணமடைந்தோம். நாங்கள் ஒருவர் பின் ஒருவராக எங்கள் முகத்தை மறைத்துக் கொண்டு நின்றோம். அவன் எங்கள் நிலையைக் கண்டு மிகவும் அன்புடன், ஐவகையாகக் கூந்தலை அழகு செய்து முடித்துக் கொள்ளும் கருமையும் குளிர்ச்சியும் பொருந்திய கூந்தலை உடையவர்களே! அழகிய நெற்றியை உடையவர்களே! அழகுள்ளவர்களே! உங்கள் வாயினால் பொய் சொல்வதும் உண்டோ? என்று கேட்டான்.

மலைநாட்டிற்கு உரியவனாகிய அவன் குதிரைகளின் வேகத்தை அடக்கித் தேரினை மெதுவாகச் செலுத்தினான். வந்த வழிச் சென்றவன் உன் மகளுடைய மையுண்ட கண்களைப் பலமுறை நோக்கி நோக்கிச் சென்றான். அவளும் நோக்கினாள். பிறகு அந்த மலை நாட்டின் தலைவன் போய்விட்டான். இதனையன்றி வேறு ஏதும் காரணம் அறியேன் என்றாள் தோழி.

தலைவனும் தலைவியும் சந்தித்ததைப் பற்றித் தோழி, செவிலித்தாய்க்குக் கூறியது போலப் பாடப்பட்ட பாட்டில் ‘கண்கள் ஒன்றே போதும் பல கருத்துக்களை பரிமாறும் அல்லது காதலையும் பரிமாறும்’ எனும் கதை அகநானூறு தம் பாடல் வழி புலப்படுத்துகின்றது.

‘உண்கண்’ எனும் சொல் ‘ஆடவரை உண்ணும் கண்’ என்ற பொருளில் அகநானூற்றில் கையாளப்பட்டுள்ளன.

தாயின் துயரக் கண்கள் :

நற்றிணை 143 ஆம் பாடலில் தலைவி தலைவனொடு கூடி உடன்போக்கில் சென்றாள் என்று செவிலி நற்றாயிடம் உரைக்குமிடத்து ‘நீர்வார் கண்ணேன்’ எனும் சொல்லாட்சி இடம் பெறுகிறது.

“ஐதே காமம் யானே ஒய்யெனத்
தருமணல் ஞெமிரிய திருநகர் முற்றத்து
ஓரை ஆயமும் நொச்சியும் காண்தொறும்
நீர்வார் கண்ணேன் கலுழும் என்னினும்
கிள்ளையும் கிளை எனக் கூஉம் இளையோள்
வழுஇலள் அம்ம தானே குழிஇ
அம்பல் மூதூர் அலர்வாய்ப் பெண்டிர்
இன்னா இன்உரை கேட்ட சில்நாள்
அறியேன் போல உயிரேன்
நறிய நாறும்நின் கதுப்பு என்றேனே”³⁰

மகள் தன் காதலனை மணந்து இல்லறம் நடத்த விரும்பினாள். ஆயினும் திருமண முயற்சி எளிதில் நிறைவேறுவதாகத் தோன்றவில்லை. ஆதலின் ஒரு நாள் தன் காதலனோடு வெளியூர்க்குச் சென்றுவிட்டாள். வீட்டில் மகளைக் காணாமல் கலங்கினாள். அவளைப் போற்றி வளர்த்த தாய், 'மணல் பரப்பிய இந்த வீட்டின் முற்றத்தில் என் மகள் ஒரே விளையாடிய தோழியர் கூட்டத்தையும் நொச்சி வேலியையும் காணும்போதெல்லாம் கலங்கி அழுகிறேன்'. அவள் வளர்த்த கிளியும் உறவாய்க் கூவி அழைத்து என்னைவிட மிகவும் வருந்துகிறது.

இளைய என் மகள் மேல் ஒரு குற்றமும் இல்லை. பழிதூற்றும் வழக்கம் உடைய இந்த ஊரில் உள்ள மகளிர் கூடிக்கூடிப் பழித்துச் சொன்ன கொடிய சொல்லைக் கேட்ட நான் சில நாள் அமைதியாக இருந்திருக்க வேண்டும். ஒன்றும் அறியாதவள் போல் இருந்திருக்க வேண்டும். அவ்வாறு இல்லாமல் மகள் மேல் ஐயுற்றேன். 'உன் கூந்தல் ஏதோ புது மணம் கமழ்கிறதே' என்று கேட்டுவிட்டேன். அதனால் தான் என்னிடம் சொல்லாமல் பிரிந்து போய்விட்டாள் என்று கலங்குகிறாள்.

மகளை அன்போடு வளர்த்த ஒரு தாயின் மனம், அவளுடைய பிரிவால் வருந்தும் என்பதைக் 'நீர்வார் கண்ணேன்' : நீர் வடியும் கண்ணை உடையவளாகினேன் எனும் சொல்லாட்சி உறுதிப்படுத்துகின்றது.

வறுமையின் பெருமை :

வறுமையால் வாடும் தாயும், மனைவியும், குழந்தைகளும், சுற்றத்தாரும் மகிழுமாறு பரிசளிக்க வேண்டுமென்று பெருஞ்சித்திரனார் குமணனிடம் வேண்டுமிடத்து 'கண்கள்' இடம் பெறுகிறது.

“நூல்விரித் தன்ன கதுப்பினாள். கண்துயின்று
முன்றிற் போகா முதிர்வினள் யாயும்”

என்றும்,

“குப்பைக் கீரைக் கொய்கண், அகைத்த
முற்றா இளந்தளிர் கொய்துகொண்டு உப்பின்று”
என்றும்,

“கரிபுனம் மயக்கிய அகன்கண் கொல்லை”³¹

என்றும், புறநானூற்றின்

159 ஆம் பாடல் வரிகளில் கண்கள் அமையப்பெற்றுள்ளன.

பெருஞ்சித்திரனார், தன் தாயின் நிலைமையினை விளக்குமிடத்து, தான் பல ஆண்டுகள் வாழ்ந்தும் இன்னும் தன் உயிர் போகவில்லையே என்று தன் வாழ்நாட்களைப் பலவாறாக வெறுத்து கோலைக் காலாகக் கொண்டு அடிமேல் அடி வைத்து நடப்பவளாய் வெள்ளை நூல் விரித்தது போன்ற முடியுடையவளாய், கண் பார்வை பழுதடைந்ததால் முற்றத்திற்குப் போக முடியாதவளாய் என் தாய் இருக்கிறாள்.

ஒளியிழந்த மேனியுடன் வறுமைத் துயரம் வருத்துவதால் வருந்தி இடுப்பில் பலசிறு குழந்தைகளுடன், குழந்தைகள் பிசைந்து பால் குடித்ததால் வாடிய மார்பகங்களுடன் பெருந்துயர் அடைந்தாள். குப்பையில் முளைத்த கீரைச் செடியில், முன்பு பறித்த இடத்திலேயே மீண்டும் முளைத்த, முற்றாத இளந்தளிரைக் கொய்த்து உப்பில்லாத நீரில் வேக வைத்து மோரும் சோறும் இல்லாமல் வெறும் இலையை மட்டுமே உண்டு, அழுக்குப் படிந்த கிழிந்த ஆடையை உடுத்தி, இல்லற வாழ்வைப் பழித்து உண்ணாதவள் என்னை விரும்பும் என் மனைவி, என் தாயும் மனைவியும் மனம் மகிழ வேண்டும்.

வேடர்கள் மூட்டிய தீயால் எரிக்கப்பட்டுக் கருமை நிறமாகத் தோன்றும் அகன்ற நிலப்பகுதியை நன்கு உழுது உழவர்கள் மலை நெல்லை விதைப்பர். பசுமையாக அழகுடன் தோன்றும் தினைப் பயிர்கள். மழை பெய்யாததால் கதிர்களை ஈனாமல் இருக்கும் அப்பொழுது ‘இழும்’ என்ற ஒசையுடன் மின்னல், இடி ஆகியவற்றோடு வானம் மழை

பொழிந்தது போல் வறியோர்க்கு வழங்கும் உன் புகழைப் பாராட்டிப் பசியால் தளர்ந்த என் சுற்றத்தினரின் கூட்டம் மகிழ வேண்டும்.

உயர்ந்த பெருமைக்குரிய தந்தங்களையும் கொல்லும் வலிமையுமுடைய யானைகளைப் பெறுவதாக இருந்தாலும் நீ அன்பில்லாமல் அளிக்கும் பரிசிலை ஏற்றுக் கொள்ளமாட்டேன். நீ மகிழ்ச்சியோடு கொடுத்தால் சிறிய குன்றிமணி அளவே உள்ள பொருளாயினும் அதை நான் ஏற்றுக் கொள்வேன். கூர்மையான வேலையுடைய குமணனே, அவ்வாறு நீ மகிழ்ச்சியோடு அளிப்பதை வேண்டுகிறேன். வெற்றிப் புகழோடு, பழியில்லாத சிறந்த குடியில் பிறந்த குமணனே! உன்னை நான் பாடி இன்பறுமாறு அருள் செய்ய வேண்டுகிறேன்.

‘கண் துயின்று’, ‘கொய்கண்’, ‘அகன்கண்’ போன்ற சொல்லாட்சிகளினால் வறுமையின் பெருமை உணர்த்தப்படுகிறது. குமணன் மனமுவந்து அளிக்காத பரிசு பெரிய யானையாக இருந்தாலும் அதை ஏற்றுக் கொள்ளமாட்டேன். மனமுவந்து அளிக்கும் பரிசு சிறிய குன்றிமணி அளவே இருந்தாலும் அதை ஏற்றுக் கொள்வேன் எனும் பெருஞ்சித்திரனாரின் வறுமையின் பெருமை கண்களால் தெளிவாகின்றது.

அங்கண் உடையன் :

அங்கண் உடையன் : கண்ணோட்டம் உடையவன்

உண்கண்ணாய் : மையுண்ட கண்களை உடையவனே

தோழி, தலைவிக்கும் தலைவனுக்கும் இடையேயுள்ள களவு உறவினைக் குறிப்பினால் அறிந்தாள். அதனை உறுதிப்படுத்தும் கலித்தொகை பாடல், காதல் பிறந்த விதத்தைக் கண்களால் தெளிவாக விளக்குகின்றது.

“கயமலர் உண்கண்ணாய்! காணாய்;”

என்ற தொடரும்,

“ஆயிடைக்

கண்ணின்று கூறுதல் ஆற்றான்.”

என்ற தொடரும்,

“அங்கண் உடையன் அவன்.”³²

என்ற தொடரும்,

‘கண்’ பெற்று வருவனவாக உள்ளன.

கலித்தொகை 37 ஆம் பாடல் வரிகள் தலைவன் தலைவி மீது கண்ணோட்டம் உடையவனாய் இருந்தான் எனும் செய்தி ஆய்வினால் உய்த்துணர முடிகின்றன.

தொகுப்புரை

- கண்ணுணர்த்தும் கதைகள் எனும் தலைப்பில் கதை குறித்த விளக்கம் கூறப்பட்டுள்ளது.
- கோசர் வழங்கிய தண்டனையில் கண்களைப் பிடுங்கும் கொடிய தண்டனையை வழங்கும் குணம் கொண்டவர்கள் கோசர்கள் எனும் கதையை ஆய்வினால் அறிய முடிகிறது.
- புன்கண் - துன்பம். சோழன் சிபிச் சக்கரவர்த்தி புறாவின் துன்பத்தைத் தீர்த்ததால் ‘புன்கண் தீர்த்தோன்’ என்ற தொடர் புறநானூற்றில் கையாளப்படுகிறது.
- சங்க இலக்கியத்தில் கண்களை நிழற்படக் கருவியாக உருவகம் செய்த செய்தியைக் கலித்தொகை தம் பாடல் வழி தெளிவாக விளக்குகிறது.
- தாமரைக் கண் புதைத்து : தாமரை மலர் போன்ற கண்கள் வழி தலைவன், தலைவியின் காதல்கதை கலித்தொகையால் நன்கு புலனாகிறது.

- தோழியின் நுண்ணறிவு : தலைவன், தலைவியை இரவுக் குறிக்கண் சந்தித்தலைத் தோழி தன் நுண்ணறிவால் கடுமையான கண்களுடைய புலியின் (கடுங்கண் இரும்புலி) கதை வழியே நமக்குப் புலப்படுத்துகிறாள்.
- கலித்தொகை காட்டும் விழித்தொகை : ஆணின் கடைக்கண் பார்வை ஒரு பெண்ணைக் கொல்வது போலுள்ளது என்கிறது கலித்தொகை.
- முருகனின் பிறப்பு : பரிபாடலில் ‘கண்’ என்ற சொல்லிற்கு நிகண்டுகளில் உள்ளது போன்றே ‘நாட்டம்’ எனக் கையாண்டுள்ளது. ‘பைங்கண் பார்ப்பான்’ , ‘இமையா நாட்டம்’ போன்ற சொல்லாட்சிகள் முருகனின் பிறப்பைத் தெளிவாக விளக்குகிறது.
- தலைவனின் பொய்யுரை : தலைவன், தலைவி இருவரிடையே நிகழும் ஊடலை உணர்த்தும் மருதநிலப்பாடலில் ‘பரத்தையின் கண்கள்’ வழி தலைவியின் கோபம் உணர்த்தப்படுகிறது.
- சங்க காலத்தில் அரச குலத்தில் முதல் மகன் பிறந்தால் தந்தை போர்க் கோலத்தோடு சான்றோர்கள் சூழ சினந்த கண்களுடன் காணும் மரபினைப் புறநானூற்றின் 100 ஆவது பாடல் உறுதி செய்கிறது.
- விலங்குகளின் தாய்மை : கரிய கண்ணையுடைய ஆண் குரங்கு இறந்துபட பெண் குரங்கின் தாய்மையின் மேன்மையாக தன் குட்டிகளைச் சுற்றத்தாரிடத்து ஒப்படைத்து விட்டு இறப்பது குறுந்தொகை பாடல்வழி புலனாகின்றது.

- ஆண்மாளின் தவிப்பு : பெண்மான் இறந்துபட ஆண்மாளின் துன்பம் 'புன்கண்' என்ற சொல்லால் உறுதியாகிறது. ஆண்மாளின் அன்பு மனிதரின் தாய்மைக்கு நிகரானது என்பதை அகநானூறு 'புன்கண்' என்ற சொல்லால் உணர்த்துகின்றது.
- கழுகின் கண்கள் : அகநானூறு 31 ஆம் பாடலில் மனிதரின் கண்களைத் தன் குஞ்சுகளுக்கு ஊட்டும் கழுகின் தாயன்பு புலப்படுகிறது.
- ஆஅய் எயினனின் கருணை : அகநானூறு 208 ஆம் பாடல் ஆஅய் எயினனின் கருணை உள்ளத்தை விளக்குமிடத்து 'அங்கண்' (அழகிய இடம்) இடம் பெறுகிறது.
- வையை நீராட்டு விழா : தலைவியின் சிவந்த கண்களின் இயல்பைத் தலைவன் பாராட்டுமிடத்து, 'தலைவியின் கண்கள்' விளக்கப்படுகிறது. கள்ளுண்டாரின் கண்கள் சிவக்கும் என்ற உண்மையைப் பரிபாடல் தெளிவாக விளக்குகிறது.
- மனையும் மனைவியும் : புறநானூறு 249 ஆம் பாடல் தலைவியின் கண்ணீரின் வழியே அவள் மேற்கொண்ட கைமை நோன்பை அறியலாம். பசுஞ்சாணத்தால் மெழுகாமல் உணவு படைக்கும் இடத்தைத் தன் கண்ணீரால் மெழுகுகின்றாள் என்ற செய்தியைப் புறநானூறு பதிவு செய்கிறது.
- தாயங் கண்ணியார் : தாயங் கண்ணியார்க்குத் தெரிந்த ஒருவன் செல்வத்தோடும் சிறப்போடும் வாழ்ந்தவன். தன்னைத் தேடி வந்தவர்களின் கண்ணீரைத் துடைக்கும் தன்மையைப் புறநானூறு பதிவு செய்கிறது.

- இல்லற வாழ்வு : குறுந்தொகை கூடலூர் கிழார் இயற்றிய பாடலில் தலைவி இல்லறம் நடத்தும் பாங்கு கதைப் போக்கில் இடம் பெறுமிடத்து தலைவியின் கண்கள் ‘குவளை உண்கண்’ எனச் சிறப்பிக்கப்படுகிறது.
- விருந்தினரைக் காணும் கண்கள் : நற்றிணை 120 ஆவது பாடலில் தலைவியின் ஊடலைத் தீர்க்கும் வாயில்கள் விருந்தினர்கள் என்பதைத் தலைவியின் ‘அமர்த்த கண்ணள்’ எனும் சொல்லாட்சி உறுதிபடுத்துகிறது.
- விருந்தினரைக் கண்டால் முகம் மலர்ந்து வரவேற்கும் தமிழர்களின் சிறந்த பண்பை நற்றிணை 120 ஆம் பாடல் கண்கள் வழி உறுதி செய்கிறது.
- தலைவியின் துயரக் கண்கள் : நெல்நல்வாடையில் தலைவியின் கண்களை விளக்குமிடத்து, உரோணி நட்சத்திரம் தன் துணையோடு சேரும் காட்சியைக் கண்ட தலைவி, தன் தலைவனை நினைத்துக் கண்ணீரில் சில துளிகளைத் தன் செவ்விரலால் தெறித்தனள். துன்பத்தின் நிலையினைக் ‘கடைக்கண்’ வழி தம் பாடல்களில் நக்கீரர் பதிவு செய்கிறார்.
- திருமண உத்தி : பெண்களின் கண்களை விளக்கும் கலித்தொகை 102 ஆவது பாடலில் கொல்லேறு தழுவும் ஆண்மகனே ஆயர் குலப் பெண்களைத் திருமணம் செய்து கொள்ளும் திருமண உத்தியும் உய்த்துரைப்படுகிறது.
- தலைவி தோழி நட்பு : கொழுவிய கடையையும் குளிர்ச்சியையும் உடைய கண்களைக் கொண்டவள் தலைவி எனுமிடத்து, தலைவியும் தோழியும் உள்ளத்தால் ஒருவரே எனும் கருத்துப் புலப்படுகிறது.

- கலுழ்ந்தன கண்ணே : சிலம்பைத் தன் காலில் இருந்து கழற்ற முடிந்த தலைவிக்குத் தன் சிந்தையில் இருந்த தோழியின் நட்பை மறக்க முடியாமல் அவள் கண்கள் கண்ணீரைச் சொரிந்தன எனும் நிகழ்ச்சியைக் 'கலுழ்ந்தன கண்' என்ற நற்றிணைப் பாடல் வரிகள் உறுதிபடுத்துகின்றன.
- சிறுபாணனின் வறுமை : சிறுபாணன் தான் அடைந்த வறுமைத் துயரினை விளக்குமிடத்து விழிக்காத கண்ணையுடைய நாய்க்குட்டிகளைக் கூறுகிறது. வறுமை தீர்ந்தவிடத்து சிறியகண் உடைய யானை பூட்டப்பெற்ற பெரிய தேரினை எமக்குப் பரிசாக அளித்தான் மன்னன் எனுமிடத்து, சிறுபாணனின் வறுமையும், வறுமை தீர்ந்த தன்மையும் விளக்கப்படுகிறது.
- தேரை நிறுத்திய கண்கள் : தலைவியின் அழகைக் கண்டவுடன் தலைவனின் கண்கள் விருப்பம் கொண்டு தேரை நிறுத்தியது என்பதை 'விளர்த்த கண்' வெளுத்த பார்வை உறுதிப்படுத்துகிறது.
- பகன் கதை : கலித்தொகை 25 ஆம் பாடலில் பகன் கண்ணில்லாதவன். அவனைப் போன்று திருதராட்டிரனும் கண்ணில்லாதவன்(குருடன்) எனும் செய்தியும். தலைவியின் கண்ணும், வளையும் நுதலும் அழகு தருவன என்றாலும் அவை நீ பிரிந்தால் உனக்குப் பகையாகும் என்ற விளக்கமும் ஆய்வினால் பெறப்படுகிறது.
- கண்டனையோ? கேட்டனையோ? குறுந்தொகைப் பாடலில் தலைவனின் வரவைப் பலகால் எதிர் பார்த்தும் வாரமையால் சலிப்புற்ற, தலைவி பாணன் மொழியை ஐயுற்று நீ உன் கண்களால் கண்டாயோ? என்று உறுதிப்படுத்துகிறாள். 'கண்டனையோ?' என்ற சொல் கண்களின் முக்கியத்துவத்தை உணர்த்துகிறது.

- **காதல்மணம் :** அகநானூறு 48 ஆம் பாடலில், தலைவன் உன் மகளுடைய மையுண்ட கண்களைப் பலமுறை நோக்கி நோக்கிச் சென்றான். அவளும் நோக்கினாள் எனத் தோழி. செவிலித்தாயிடம் கூறுமிடத்து, ‘உண்கண்’, ‘மையுண்ட கண்கள்’ என்ற பொருளில் சங்க இலக்கியங்களில் கையாளப்பட்டாலும், ‘ஆடவனை உண்ணும் கண்’ என்ற பொருளே பொருத்தமானதாக இருக்கும் என்பது ஆய்வின் முடிவாகும்.
- **தாயின் துயரக் கண்கள் :** மகளை அன்போடு வளர்த்த ஒரு தாயின் மனம் அவள் பிரிவால் வருந்தும் என்பதை ‘நீர்வார் கண்ணேன்’ எனும் சொல்லாட்சியினால் தெளிவாக அறியலாம்.
- **வறுமையின் பெருமை :** குமணன், மனமுவந்து அளிக்காத பரிசு பெரிய யானையாக இருந்தாலும் அதை ஏற்க மாட்டேன். மனமுவந்து அளிக்கும் பரிசு சிறிய குன்றின்மணி அளவே இருந்தாலும் அதை ஏற்றுக் கொள்வேன் எனும் பெருஞ்சித்திரனாரின் வறுமையின் பெருமை கண்களால் தெளிவாகிறது.
- **அங்கண் உடையன் :** ‘உண்கண்’, ‘ஆயிடைக் கண்’, ‘அங்கண்’ சொல்லாட்சிகள் காதல் பிறந்த கதையைக் கலித்தொகை 37 ஆம் பாடல் தெளிவுப்படுத்துகிறது.

‘கண்’ என்ற சொல் உணர்த்தும் கதைகளில் கண்களின் முக்கியத்துவத்தை உணர முடிகிறது. கதைகள் கூறுமிடத்து கண்களைக் குறிப்பிட்டுச் சொல்லியிருப்பது, தமிழர் கண்களின் மேன்மையை உணர்ந்தவர்கள் எனும் செய்தி ஆய்வினால் உய்த்துணர முடிகின்றது.

எண் விளக்கம்

1. அகம். 262.
2. புறம். 37:5-6.
3. புறம். 46:1-2.
4. சிலம்பு. 20:51.
5. கலி. 39:42-44.
6. கலி. 39.
7. கலி. 65.
8. கலி. 51.
9. பரி. 5:26-33.
10. நற். 20.
11. புறம். 100:10-11.
12. குறுந். 69.
13. அகம். 371.
14. அகம். 31:11.
15. அகம். 208:10-12.
16. பரி. 7:61-75.
17. புறம். 249.
18. புறம். 250.
19. குறுந். 167.
20. நற். 120:6-12.
21. நெடுநல். 161-165.
22. கலி. 102:1-15.
23. குறுந். 222.
24. நற். 12.
25. சிறுபாண். 130-143.

26. புறம். 353.
27. கலி. 25:1-16.
28. குறுந். 75.
29. அகம். 48.
30. நற். 143.
31. புறம். 159.
32. கலி. 37.

நிறைவுரை

நிறைவுரை

‘கண்’ என்பது பலபொருளொரு சொல். மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி என்ற ஐம்புலன்களில் கண்களின் காண்திறம் (83.33%) மிகப்பெரியதாகும். காதலர், காவலர் இருவரையும் கண் ஜாடையைக் கொண்டே அறியலாம். கண்களின் முக்கியத்துவத்தை உணர்ந்த தமிழர்கள் சங்க இலக்கியத்தில் பல இடங்களில் பதிவு செய்துள்ளனர்.

நிகண்டுகள் கண் என்ற சொல்லுக்கு பெரும்பாலும் ஒரே மாதிரியான சொற்களையே கையாண்டுள்ளன. அகராதி நிகண்டு ‘கண்’ என்ற சொல்லுக்கு மூங்கில், இடம், ஏணி, ஏழாம் வேற்றுமை உருபு எனத் தற்கால அகராதி முறைப்படி விளக்கம் தருகிறது. அகராதிகள், நிகண்டுகளைப் போன்றே ஒரே மாதிரியான சொற்களைக் கையாண்டுள்ளது. ‘கழகத்தமிழ் பேரகராதி’, ‘கண்’ என்ற சொல்லுக்கு 48 வகையான சொற்களை விளக்குகிறது. மற்ற அகராதிகள் ஒன்றிரண்டு கூட்டியும் குறைத்தும் கூறியுள்ளன. தொல்காப்பியம் ‘கண்’ என்ற சொல்லுக்கு ‘நாட்டம்’ என்ற சொல்லையும், பன்மையைக் குறிக்கும் ஒருமைச் சொல் எனவும் விளக்கம் தருகிறது.

சங்க இலக்கியத்தில் ‘உண்கண்’, ‘மழைக்கண்’, ‘சிறுகண்’ போன்ற சொல்லாட்சிகள் அதிகமாக இடம்பெற்றுள்ளன. நெருஞ்சிப் பூவைக்கொண்டு கண் மருத்துவம் செய்தனர் எனும் செய்தியும் கண்களை நிழற்படக் கருவியாகப் பயன்படுத்தி வந்தனர் என்ற செய்தியும் உயிரற்றப் பொருள்களுக்கும் ‘கண்’ என்ற சொல்லையே கையாண்டனர் எனும் செய்தியும் ஆய்வின் மூலம் பெறப்படுகிறது.

திருக்குறள் கண்ணின் நயன மொழியும் ஓர் உரையாடல் தான் என எடுத்துரைக்கிறது. தேவாரம் கண்பார்வையை இழந்த எண்ணற்றோருக்கு

மூன்றாவது கண் ‘ஊன்றுகோல்’ எனத் தெளிவாக விளக்குகிறது. ‘கண்தானம் செய்வீர்’ என்ற வாசகம் கண்ணப்ப நாயனாரால் தெளிவாக விளக்கப்படுகிறது.

காப்பியங்களில் கண்கள் எனும் தலைப்பில் சிலம்பு, மணிமேகலை, கம்பராமாயணத்தில் ‘கண்ணெழுத்து’, ‘அறைக்கண்’, ‘குறுங்கண்’, ‘கருங்கண்’, ‘செங்கண்’, ‘தத்தரி நெடுங்கண்’ எனும் சிறந்த சொல்லாட்சிகளைக் கவிஞர்கள் காப்பியங்களில் பயன்படுத்தியுள்ளனர்.

சிற்றிலக்கியங்களில் ஒன்றான அபிராமி அந்தாதி அன்னையின் கடைக்கண் பார்வையின் மேன்மையினை விளக்குகிறது. நாட்டுப்புற மக்கள் கண்களால் விளையும் தீமையை அறிந்து ‘கண்ணேறு கழித்தல்’ எனும் சடங்கைச் செய்து வந்தனர் எனும் செய்தி ஆய்வினால் உணர்த்தப்பட்டுள்ளன.

தொல்காப்பியர் விலங்குகளின் கண்ணுணர்வைக் கொண்டு அறிவினைப் பகுத்துக் கூறியுள்ளார். சிறுகண், பைங்கண், கடுங்கண் என்ற பெயரடைகள் யானையின் கண்களுக்கு பயன்படுவதைச் சங்க இலக்கியம் தெளிவாக விளக்குகிறது.

மானின் கண்கள் பெண்களின் கண்களுக்கும், புலியின் கண்கள் கள்ளின் நிறத்திற்கும் ஒப்பாகக் கூறப்படுகிறது. பன்றியின் கண்கள் பறையின் நடுப்பகுதி போன்றும் நெருப்பினை ஒத்துள்ளதாகவும் ஆய்வின் மூலம் விளக்கப்படுகிறது. எருமைகள் நீர் நிலையில் அதிகம் இருப்பதால் ‘செங்கண் காரான்’ என்றழைக்கப்படுகிறது. சினமிக்க ‘ஏறுவின் கண்கள்’ மூலம் சங்க கால மக்களின் திருமண உத்தியை ஆய்வின் அறிய முடிகிறது. காட்டுப் பூனையின் கண்கள் அச்ச உணர்வையும், முயலின் கண்கள் நெல்லிக்காயைப் போன்றும் காணப்படுகின்றன.

மயிலின் கண்கள் ஊடுருவிச் செல்லும் தன்மை கொண்டதைப் 'போழ்கண்' என்ற சொல்லாட்சி உறுதிப்படுத்துகிறது. சங்க கால மக்கள் காக்கைக்குப் பலிசோறு இடும் பழக்கம் தற்கால மக்களிடமும் இன்றும் நிலவி வருவதை அறிய முடிகிறது. குயிலின் கண்களுக்கு உகாய்ப் பழத்தை உவமையாகக் கூறியுள்ளனர் சங்க காலப் புலவர்கள்.

கயல் மீனின் கண்கள் பெண்களின் கண்களுக்கும் ஒப்பாகக் கூறப்படுகிறது. வாரஅல் மீனின் கண்கள் சிவந்த நிறமுடையது. வராஅல் மீனின் துண்டுகளைப் 'கருங்கண்' எனவும் அழைத்தனர். 'மீனின் கண்கள்' எனும் தலைப்பின் வழி, மீன் உணவு உடலுக்கு ஏற்றது என்பதையும் சங்க காலப் புலவர்கள் தம் பாடல் வழி எடுத்துரைக்கின்றனர். நண்டின் கண்கள் வேம்பின் அரும்பு போன்றும், வேலைப்பாடுகளுடன் கூடிய தொடி போன்றும், போர்வையை இணைத்து இறுக்கிய ஆணி போன்றும் காணப்படுகிறது எனும் செய்தி உய்த்துணரப்படுகிறது.

'கண்' சினைப் பெயரை மட்டும் உணர்த்தாது பிற பொருளையும் உணர்த்தும் தன்மை ஆராயப்படுகிறது. வலையின் கண்ணுள்ள துளை எனப் பொருள் தருகிறது. சுனைகள், வெட்டிய நுங்கின் கண்கள் போன்று காட்சியளிப்பதைச் சங்க இலக்கியம் பதிவு செய்கிறது.

கணு(கண்) : பாலை நிலத்தின் வெம்மையை விளக்குமிடத்து மூங்கிலின் கணுக்கள்(கண்) உடைந்து தெறிக்குமாறு வெயில் காய்ந்தது என விளக்கம் தருகிறது சங்க இலக்கியம். தலைவனின் நிலை கணுக்களின் இருபுறமும் தீப்பற்றிக் கொள்ளும் குழாயின் உள்ளே வருந்தும் ஏறும்பினைப் போன்றது என்கிறது அகநானூறு. கணுக்களையுடைய மூங்கில் குழாயில் சேமிப்பது பொருளின் தன்மையைக் கெடாமல் பாதுகாக்கும் என்ற உத்தியைச் சங்க கால மக்கள் அறிந்திருந்தனர் என்பதை ஆய்வினால் உய்த்துணர முடிகிறது.

கணுக்களைக் கொண்ட மூங்கிலால் செய்யப்பட்ட பெருவங்கியம், நெடுவங்கியம்(கரடிகை), புல்லாங்குழல் போன்ற இசைக்கருவிகள் சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன. வேய்க்கண், அமைக்கண், இருங்கண், பைங்கண் போன்ற அடைப்பெயர்களை மூங்கிலின் கணுவிற்குப் பயன்படுத்தினர் சங்ககாலப் புலவர்கள் எனும் செய்தி பெறப்படுகிறது.

நெடுநல்வாடையில் ‘குறுங்கண்’ காதில் உள்ள சிறிய துளையைக் குறிக்கிறது.சங்க இலக்கியத்தில் மலை நாட்டினைக் கூறுமிடத்து ‘தேனடைக்கண்’, கொழுங்கண் இறாஅல், பல்கண் இறாஅல், நெய்க்கண் இறாஅல் என வழங்கப்படுகிறது. ‘பீலிக்கண்’ மயில் தோகையில் உள்ள ‘கண்’ போன்ற ஓர் உறுப்பைக் குறிக்கிறது.

சங்க காலப் பெண்கள் தலைவன் பிரிந்தால் அவன் வரவை எதிர்பார்த்து நாட்களைக் கணக்கிட வீட்டின் சுவரில் கோடு வரையும் பழக்கத்தைக் கொண்டிருந்தனர் என்பதை ‘எறிகண்’ அல்லது ‘கண்ணெழுத்து’ எனும் சொல்லாட்சி உறுதிபடுத்துகிறது.

இடப்பொருளில் சூரியனை வானத்தின் கண்ணாகக் கூறுகிறது அகநானூறு. அகநானூற்றுப் பாடலில் ‘அங்கண்’ அழகிய இடம் என்ற பொருளைக் குறித்தாலும் ஆஅய் எயினன் இறந்த பின்பும் அவன் கருணை உள்ளத்தை அறிய முடிகிறது (பறவைகள் பந்தரிட்டு நிழல் தந்தது).

உப்பினை விற்று நெல்லினைப் பெறும் வணிகச் செய்தி ‘நேர்கண் சிறுதடி’ எனும் பாடல் வழி பெறப்படுகிறது. ‘நரைக்கண் இட்டிகை’ வெறிச்சோடிய இடமான பலிபீடம் என்பதை அகநானூறு தெளிவாக விளக்குகிறது. ‘காடுகண்’ சுடுகாட்டின் இடம் எனும் பொருளைப் புறநானூறு உறுதிப்படுத்துகிறது.

சங்க இலக்கியத்தில் ‘முலைக்கண்’ கரிய கண்களையுடைய (துளையுடைய) முலையினைத் தெளிவாக பாடல் வழியே பதிவு செய்கிறது. ‘முரசின்கண்’, ‘பறைக்கண்’, முரசு, பறை இவற்றின் ‘கண்’ எனும் சொல் தோற்கருவியை அடிக்கும் நடுப்பகுதி அல்லது முக்கிய பகுதி என்பதைப் பாடல்கள் வழியே அறிய முடிகிறது.

கண்ணுணர்த்தும் கதைகள் எனும் தலைப்பில் கதை குறித்த விளக்கம் கூறப்பட்டுள்ளது. கோசர் வழங்கிய தண்டனையில் கண்களைப் பிடுங்கும் கொடிய தண்டனையை வழங்கும் குணம் கொண்டவர்கள் கோசர்கள் எனும் கதையை ஆய்வினால் அறிய முடிகிறது. சோழன் சிபிச் சக்கரவர்த்தி புறாவின் துன்பத்தைத் தீர்த்ததால் ‘புன்கண் தீர்த்தோன்’ என்ற தொடர் புறநானூற்றில் கையாளப்படுகிறது. சங்க இலக்கியத்தில் கண்களை நிழற்படக் கருவியாக உருவகம் செய்த செய்தியைக் கலித்தொகை தம் பாடல் வழி தெளிவாக விளக்குகிறது.

தலைவன், தலைவியை இரவுக் குறிக்கண் சந்தித்தலைத் தோழி தன் நுண்ணறிவால் கடுமையான கண்களுடைய புலியின் கதை வழியே நமக்குப் புலப்படுத்துகிறாள். ஆணின் கடைக்கண் பார்வை ஒரு பெண்ணைக் கொல்வது போலுள்ளது என்கிறது கலித்தொகை.

பரிபாடலில் ‘கண்’ என்ற சொல்லிற்கு நிகண்டுகளில் உள்ளது போன்றே ‘நாட்டம்’ எனக் கையாண்டுள்ளது. ‘பைங்கண் பார்ப்பான்’, ‘இமையா நாட்டம்’ போன்ற சொல்லாட்சிகள் முருகனின் பிறப்பைத் தெளிவாக விளக்குகிறது. சங்க காலத்தில் அரச குலத்தில் முதல் மகன் பிறந்தால் தந்தை போர்க் கோலத்தோடு சான்றோர்கள் சூழ சினந்த கண்களுடன் காணும் மரப்பினைப் புறநானூற்றின் 100 ஆவது பாடல் உறுதி செய்கிறது.

நற்றிணை 120 ஆவது பாடலில் தலைவியின் ஊடலைத் தீர்க்கும் வாயில்கள் விருந்தினர்கள் என்பதைத் தலைவியின் ‘அமர்த்த கண்ணள்’

எனும் சொல்லாட்சி உறுதிபடுத்துகிறது. விருந்தினரைக் கண்டால் முகம் மலர்ந்து வரவேற்கும் தமிழர்களின் சிறந்த பண்பை நற்றிணை, 120 ஆம் பாடல் கண்கள் வழி உறுதி செய்கிறது.

பெண்களின் கண்களை விளக்கும் கலித்தொகை 102 ஆவது பாடலில் கொல்லேறு தழுவும் ஆண்மகனே ஆயர் குலப் பெண்களைத் திருமணம் செய்து கொள்ளும் திருமண உத்தியும் உய்த்துணரப்படுகிறது.

சிலம்பைத் தன் காலில் இருந்து கழற்ற முடிந்த தலைவிக்குத் தன் சிந்தையில் இருந்த தோழியின் நட்பை மறக்க முடியாமல் அவள் கண்கள் கண்ணீரைச் சொரிந்தன எனும் நிகழ்ச்சியைக் 'கலுழ்ந்தன கண்' என்ற நற்றிணைப் பாடல் வரிகள் உறுதிபடுத்துகிறது. தலைவியின் அழகைக் கண்டவுடன் தலைவனின் கண்கள் விருப்பம் கொண்டு தேரை நிறுத்தியது என்பதை 'விளர்த்த கண்' வெளுத்த பார்வை உறுதிப்படுத்துகிறது.

கலித்தொகை 25 ஆம் பாடலில் பகன் கண்ணில்லாதவன். அவனைப் போன்று திருதராட்டிரனும் கண்ணில்லாதவன்(குருடன்) எனும் செய்தியும். தலைவியின் கண்ணும், வளையும் நுதலும் அழகு தருவன என்றாலும் அவை நீ பிரிந்தால் உனக்குப் பகையாகும் என்ற விளக்கமும் ஆய்வினால் பெறப்படுகிறது.

அகநானூறு 48 ஆம் பாடலில், தலைவன் உன் மகளுடைய மையுண்ட கண்களைப் பலமுறை நோக்கி நோக்கிச் சென்றான். அவளும் நோக்கினாள் எனத் தோழி. செவிலித்தாயிடம் கூறுமிடத்து, 'உண்கண்', 'மையுண்ட கண்கள்' என்ற பொருளில் சங்க இலக்கியங்களில் கையாளப்பட்டாலும், 'ஆடவனை உண்ணும் கண்' என்ற பொருளே பொருத்தமானதாக இருக்கும் என்பது ஆய்வின் முடிவாகும்.

கண்கள் பற்றிய பொதுவான விளக்கம் தரப்பட்டுள்ளது. ‘கண்’ நிகண்டுகள் முதல் தமிழ்க் கவிதைகள் வரை பெறுமிடம் குறித்த செய்திகளை ஆய்வினால் அறிய முடிகிறது. விலங்குகளின் கண்கள் குறித்த செய்திகள் ஆராயப்பட்டு தெளிவுப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. ‘கண்’ எனும் சொல் பயன்பாட்டின் விரிவிற்கேற்ப (வலை, நூங்கு, துளை, துண்டு, கண்ணெழுத்து, இடம், பறை, முரசு) பிற பொருளைக் குறித்தும் தெளிவாக அறிய முடிகிறது. கதைகள் கூறுமிடத்து கண்களைக் குறிப்பிட்டுச் சொல்லியிருப்பது, தமிழர் கண்களின் மேன்மையை உணர்ந்தவர்கள் எனும் செய்தி ஆய்வினால் உய்த்துணர முடிகின்றது.

- ‘சங்க இலக்கியச் சொல்லடைவு’ என்ற நூலில் பெ. மாதையன் சங்க இலக்கியத்தில் கண்களின் எண்ணிக்கையைக் கூறுமிடத்து, 1016 என்கிறார்.

- செம்மொழித் தமிழாய்வு மத்திய நிறுவனமும் டாக்டர் உ.வே. சாமிநாதையர் நூல்நிலையமும் இணைந்து நடத்திய எட்டுத்தொகை ஒலைச்சுவடிகள் பயிலரங்கத்தில் (18.12.2013 - 27.12.2013) இணைவழிச் செவ்வியல் தமிழ் தொடரடைவின் வாயிலாக சங்க இலக்கியத்தில் கண்களின் எண்ணிக்கை 1016 எனும் செய்தி பெறப்பட்டது.

- “சங்க இலக்கியத்தில் கண் குறித்த பதிவுகள்” என்ற இவ்வாய்வேட்டின் வாயிலாக சங்க இலக்கியத்தில் கண்களின் எண்ணிக்கை 1434 இடங்களில் பயின்று வந்துள்ளமை ஆய்வினால் உறுதிப்படுத்தப்படுகின்றன.

சங்க இலக்கியத்தில் ‘கண்’ சினைப்பெயரை மட்டும் குறிக்காமல் துளையுடைய பொருட்களைக் குறிக்கும் தன்மையும் ஆய்வின் மூலம் உய்த்து உணரப்பட்டுள்ளன.

துணை நூற்பட்டியல்

துணை நூற்பட்டியல்

முதன்மை சான்றாதாரங்கள்:

ஆலிஸ், அ(உ.ஆ).

பதிற்றுப்பத்து மூலமும் உரையும்,
நான்காம் பதிப்பு,
நியூ செஞ்சுரி புக்ஹவுஸ் (பி) லிட்,
சென்னை, 2011.

இராம சுப்பிரமணியம். வ.த.

சங்க இலக்கியம் அகநானூறு,
முதல் பதிப்பு,
திருமகள் நிலையம்,
சென்னை, 2007.

உ.வே.சா. பதிப்பு.

குறுந்தொகை மூலமும் உரையும்,
உ.வே.சா. நூல் நிலையம்,
சென்னை, 2009.

உ.வே.சா. பதிப்பு.

பரிபால் மூலமும் பரிமேலழகர் உரையும்,
ஏழாம் பதிப்பு,
உ.வே.சா. நூல் நிலையம்,
சென்னை, 2012.

காவ்யா.

புறநானூறு மூலமும் எளிய உரையும்,
(பகுதி 1&2) முதல் பதிப்பு,
காவ்யா,
சென்னை, 2011.

உ.வே.சாமிநாதையர் உ.வே.

ஐங்குறுநூறு,
ஏழாம் பதிப்பு,
உ.வே.சா. நூல் நிலையம்,
சென்னை, 2012.

சுப்ரமணியம், ச.வே.

பத்துப்பாட்டு,
முதல் பதிப்பு,
கோவிலூர் மடாலயம்,
கோவிலூர், 2004.

சுப்பிரமணியன், பெ.
பாலசுப்ரமணியம், கு.வெ.
தட்சிணாமூர்த்தி, அ(உ.ஆ).
பரிமணம், அ.மா.
பாலசுப்ரமணியம், கு.வெ (த.ப).

பரிபாடல் மூலமும் உரையும்,
முதல் பதிப்பு,
நியூ செஞ்சுரி பக்ஹவுஸ் (பி) லிட்,
சென்னை, 2004.

செயபால், இரா.

அகநானூறு மூலமும் உரையும்,
(புத்தகம் 1&2) நான்காம் பதிப்பு,
நியூ செஞ்சுரி பக்ஹவுஸ் (பி) லிட்,
சென்னை, 2011.

செயபால், இரா.

குறுந்தொகை, (புத்தகம் 1&2),
நான்காம் பதிப்பு,
நியூ செஞ்சுரி பக்ஹவுஸ் (பி) லிட்,
சென்னை, 2011.

தட்சிணாமூர்த்தி, அ(உ.ஆ).
பரிமணம், அ.மா.
பாலசுப்ரமணியம், கு.வெ.(த.ப).

ஐங்குறுநூறு மூலமும் உரையும்,
(புத்தகம் 1&2),
நான்காம் பதிப்பு,
நியூ செஞ்சுரி பக்ஹவுஸ் (பி) லிட்,
சென்னை, 2004.

பாலசுப்ரமணியம், கு.வெ (உ.ஆ).
பரிமணம், அ.மா.
பாலசுப்ரமணியம், கு.வெ.(த.ப).

பால சுப்பிரமணியன், கு.வெ.
விசுவநாதன், அ.
நாகராசன், வி.
ஆரோக்கியசாமி, இரா.
திலகவதி, க.
சத்திய நாராயணன், வெ (உ.ஆ).
பரிமணம், அ.மா.
பால சுப்பிரமணியம், கு.வெ. (த.ப).

புலியூர்க்கேசிகன்.

மாணிக்கம், அ.

மோகன், இரா (உ.ஆ).

பரிமணம், அ.மா.
பாலசுப்பிரமணியன், கு.வெ. (த.ப).

நற்றிணை மூலமும் உரையும்,
நான்காம் பதிப்பு,
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்,
சென்னை, 2011.

புறநானூறு மூலமும் உரையும்,
(புத்தகம் 1&2),
நான்காம் பதிப்பு,
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்,
சென்னை, 2011.

கலித்தொகை மூலமும் உரையும்,
முதல் பதிப்பு,
சாரதா பதிப்பகம்,
சென்னை, 2009.

சங்க இலக்கியங்கள்,
கலித்தொகை, (தொகுதி 7&8),
வர்த்தமானன் பதிப்பகம்,
சென்னை.

பத்துபாட்டு மூலமும் உரையும்,
(முதல் பகுதி & இரண்டாம் பகுதி),
நான்காம்பதிப்பு,
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்,
சென்னை, 2011.

விசுவநாதன், அ.(உ.ஆ).
பரிமணம், அ.மா.
பாலசுப்பிரமணியன், கு.வெ. (த.ப).

கலித்தொகை மூலமும் உரையும்,
நான்காம் பதிப்பு,
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்,
சென்னை, 2011.

வேங்கடராமன், எச்.

நற்றிணை மூலமும் உரையும்,
மூன்றாம் பதிப்பு,
உ.வே. சாமி நாதையர் நூல் நிலையம்,
சென்னை, 2013.

துணைமை நூல்கள்

இராசாராம், துரை.

பதினென் கீழ்க்கணக்கு,
(பகுதி 2 & பகுதி 3),
மறுபதிப்பு,
முல்லை நிலையம்,
சென்னை, 2007.

இராம சுப்பிரமணியன், வ.த.

பதினென்கீழ்க் கணக்கு,
(தொகுதி -2),
முதல் பதிப்பு,
செல்ப்பா பதிப்பகம்,
மதுரை, 2009.

இரத்தின சிங்கம், சி.வ.

இளைய தலைமுறையினருக்குப்
பன்னிரு திருமுறைகள் திரட்டு,
முதல் பதிப்பு,
மணிமேகலை பிரசுரம்,
சென்னை, 2005.

இராதா கிருஷ்ணன், செ.

தமிழ் விடுதாது,
மறுபதிப்பு,
முல்லை நிலையம்,
சென்னை, 2010.

இராமநாதன். விக்ர.

பாரதியார் கவிதைகள்,
ஒன்பதாம் பதிப்பு,
ஸ்ரீ இந்து பப்ளிகேஷன்ஸ்,
சென்னை, 1999.

ஈஸ்வரன், முத.
சச்சிதானந்தன், க.

தேவாரம் திருமுறை
தோத்திரப்பாடல்கள், (பக்திப்பாமாலை),
இரண்டாம் பதிப்பு,
திருமகள் நிலையம்,
சென்னை, 2001.

ஜகந்நாதன், கி.வா.

திருக்குறள் ஆராய்ச்சிப் பதிப்பு,
இரண்டாம் பதிப்பு,
ராமகிருஷ்ணன் மிஷன் வித்யாலயம்,
கோயம்புத்தூர்.

கண்ணதாசன்.

ஆடவர் மங்கையர் அங்க இலக்கணம்,
பதினெட்டாம் பதிப்பு,
கண்ணதாசன் பதிப்பகம்,
சென்னை, 2002.

கமலா முருகன்.

முத்துக் குமாரசாமி பிள்ளைத் தமிழ்,
முதல்பதிப்பு,
சாரதா பதிப்பகம்,
சென்னை, 2008.

கல்பனாதாசன்.

பாரதிதாசன் பாடல்கள்,
முதல் பதிப்பு,
பாவை பப்ளிகேஷன்ஸ்,
சென்னை, 2000.

கோவேந்தன்.த.

நாலாயிர திவ்யப் பிரபந்தம்,
முதல் பதிப்பு,
அழகாய் அம்மன் பதிப்பகம்,
திருச்சி, 2010.

சந்திரசேரன், இரா.

மகாகவி பாரதியார் கருத்தியல் வளம்,
முதல் பதிப்பு,
பாரதியார் நூலரங்கம்,
கோயம்புத்தூர், 2003.

சாமி நாதையர், உ.வே.

சிலப்பதிகார மூலமும்
அரும்பதவுரையும் அடியார்க்கு
நல்லாருரையும்,
பன்னிரெண்டாம் பதிப்பு,
டாக்டர். உ.வே. சாமிநாதையர் நூல்
நிலையம்,
சென்னை, 2013.

சாமிநாதையர், உ.வே.

மணிமேகலை,
ஒன்பதாம் பதிப்பு,
டாக்டர். உ.வே. சாமிநாதையர்,
நூல்நிலையம்,
சென்னை, 2013.

சீனிவாசன், தி.

சந்திரிகா ராஜமோகன்.

நாலடியார்,
முதல் பதிப்பு,
சாந்தா பப்ளிஷர்ஸ்,
சென்னை, 1991.

சுப்பிரமணியன், ச.வே.

தொல்காப்பியம் தெளிவுரை,
மூன்றாம் பதிப்பு
மணிவாசகர் பதிப்பகம்,
சென்னை, 1999.

சுப்பிரமணியன், ச.வே.

பன்னிரு திருமுறை,
முதல் பதிப்பு,
மணிவாசகர் பதிப்பகம்,
சென்னை, 2007.

சுப்பிரமணியம், அ.

நாட்டுப்புறப்பாடல் களஞ்சியம்,
முதல் பதிப்பு,
மெய்யப்பன் தமிழாய்வகம்,
சிதம்பரம், 2002.

ஞான சம்பந்தன், அ.ச.

கம்பராயமணம் ஆரணிய காண்டம்,
இரண்டாம் பதிப்பு,
கம்பன் அறநிலை,
கோயமுத்தூர், 2004.

நடராசன், பிரா.

திருநாவுக்கரசு சுவாமிகளின் தேவாரம்,
(முதல் பகுதி),
இரண்டாம் பதிப்பு,
உமா பதிப்பகம்,
சென்னை, 2007.

நாராயண வேலுப்பிள்ளை, எம்.
இராம சுப்பிரமணியன், வ.த.
இராசாராம், துரை.

கம்பராமாயணம் மூலமும் உரையும்,
பாலகாண்டம் இரண்டாம் பதிப்பு,
திருமகள் நிலையம்,
சென்னை, 2008.

பால கிருட்டிணன், மு.

கண்ணே கழித்தல்,
முதல் பதிப்பு,
பாலகி பதிப்பகம்,
மதுரை, 1994.

புலியூர்க் கேசிகன்.

கலிங்கத்துப்பரணி,
மறுபதிப்பு, பாரி நிலையம்,
சென்னை, 2004.

புலியூர்க்கேசிகள்.

சிலப்பதிகாரம்,
முதல் பதிப்பு,
பாரி நிலையம்,
சென்னை, 1958.

மாணிக்கம், அ.

திருக்குறள் தெளிவுரை,
மறுபதிப்பு,
தென்றல் நிலையம்,
சிதம்பரம், 2000.

மாணிக்கம், அ.

பெரிய புராணம் (முதல் தொகுதி),
முதல் பதிப்பு,
நல்லறப் பதிப்பகம்,
சென்னை, 2006.

வேங்கடராமச் செட்டியர், செ.

பழந்தமிழ் நூல்களில் உயிர் வகைகள்,
முதல் பதிப்பு,
பாரி நிலையம்,
சென்னை, 1960.

நிகண்டு, அகராதி, கருத்தரங்கக் கட்டுரை, ஆய்வு நூல்கள்

ஆசிரியர் குழு.

(செந்தமிழறிஞர் மாருதிதாசன்,
கே.மாணிக்க முதலியார்,
என். அங்கமுத்து
என். கலைவாணி
எஸ். பத்மாவதி)

நர்மாதவின் தமிழகராதி,

முதல் பதிப்பு,
நர்மதா பதிப்பகம்,
சென்னை, 2001.

இராதிகாதேவி.

சங்க இலக்கியத்தில்
சொற்பெருண்மை,
முதல் பதிப்பு,
டுடே பப்ளிகேஷன்ஸ்,
சென்னை, 2009.

இன்னாசி.

வீரமா முனிவர் அருளிய
சதுரகாராதி,
இரண்டாம் பதிப்பு,
மாதா பதிப்பகம்,
சென்னை, 1989.

இராசேந்திரன், கு.

கால்-அடி-தாள் சொல் வரலாறு,
முதல் பதிப்பு,
பாடாண் பதிப்பகம்,
சென்னை, 1985.

ஈக்காடு சபாபதி முதலியார்.

ஸ்ரீ மகள் தமிழ் அகராதி,
மூன்றாம் பதிப்பு,
ஸ்ரீ மகள் கம்பெனி,
சென்னை, 1981.

ஏழுமலை எம்.ஆர்.

கம்பனில் பார்வைச் செய்திகள்,
முதல் பதிப்பு,
தி பார்க்கர்,
சென்னை, 2008.

க்ரியா.

க்ரியாவின் தற்காலத் தமிழ்
அகராதி,
தமிழ்- ஆங்கிலம்- ஆங்கிலம்,
இரண்டாம் பதிப்பு,
க்ரியா,
சென்னை, 2008.

கண்ணன், இரா.

பத்துப்பாட்டு தொடரடைவு - 1,
முதல் பதிப்பு,
உலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சி
நிலையம்,
சென்னை, 2011.

கண்ணாத்தாள், கே.
முத்தமிழ்ச் செல்வன், சோ.
கணேஷ், ஜெ. (ப.ஆ.).

கதிரை வேற் பிள்ளை, நா.

கழகப் புலவர் குழுவினர்
தொகுத்தது.

கார்த்திகேயன், மா.
கணேஷ், ஜெ.
கணேச முருகன், பெ.

சாரங்கபாணி, இரா.

சுப்பிரமணியன், ச.வே.

தமிழ் இலக்கியங்களில்
கண்கண்- பன்முகப் பார்வை,
முத்தமிழ்ப் பதிப்பகம்,
சிவகாசி, 2012.

தமிழ் மொழி அகராதி,
முதல் பதிப்பு,
சாரதா பதிப்பகம்,
சென்னை, 2003.

கழகத் தமிழ் அகராதி,
பதினெட்டாம் பதிப்பு,
திருநெல்வேலி தென்னிந்திய
சைவ சித்தாந்த நூற் பதிப்புக்
கழகம்,
சென்னை, 2003.

பல்துறை நோக்கில் கண்கள்,
சிவகாசி பட்டாஸ் நகர்,
அரிமா சங்கம்,
சிவகாசி.

சங்க இலக்கிய
பொருட்களஞ்சியம் ,
(தொகுதி -2) க-கௌ,
முதல் பதிப்பு,
தமிழ்ப் பல்கலைக் கழகம்,
தஞ்சாவூர், 1986.

தமிழ் நிகண்டுகள்,
(தொகுதி 1&2),
முதல் பதிப்பு,
மெய்யப்பன் பதிப்பகம்,
சிதம்பரம்.

சுப்பிரமணியக் கவிராயர், சே.ரா.

தமிழ்ச் செல்லாகராதி,
(இரண்டாம் பாகம்),
மறுபதிப்பு,
உலகத் தமிழாராய்ச்சி
நிறுவனம்,
சென்னை, 1998.

பாக்யவதி சங்கரலிங்கம்.

சங்க இலக்கியத்தில் மயில்,
முதல் பதிப்பு,
உலகத் தமிழ்க் கல்வி இயக்கம்,
சென்னை, 1989.

மாதையன், பெ.

சங்க இலக்கியச் சொல்லடைவு,
முதல் பதிப்பு,
தமிழ்ப் பல்கலைக் கழகம்,
தஞ்சாவூர், 2007.

முருகன், வெ.

பால்ஸ் தமிழ் - தமிழ்
ஆங்கில அகராதி,
முதல் பதிப்பு,
பழனியப்பா பிரதர்ஸ்,
சென்னை, 2009.

பின்னிணைப்பு

சங்க இலக்கியத்தில் கண் பயிலுமிடங்கள் (1434)

குறுந்தொகை

1	கண்ணீர்தாங்கி	4:2
2	பல்லித முண்கண்	5:5
3	கண்ணின் மானும்	9:6
4	கண்ணொடு புலம்பி	11:2
5	சுவளையங் கண்ணே	13:5
6	நீர்வார் கண்ணை	22:1
7	தன்கண் கண்டது	26:5
8	மன்றவெங் கண்ணே	35:1
9	தோழி யுண்கண்	38:4
10	கண்ணே நோக்கி . . . நோக்கி	44:1-2
11	புண்கண் மாலையும்	46:6
12	கையிலுமன் கண்ணில்	58:4
13	மடக்கண் குழவி	64:3
14	கருங்கட்டாக்கலை	69:1
15	பெருமழைக் கண்ணே	72:5
16	வன்கட் சூழ்ச்சியும்	73:5
17	நீ கண்டனையோ கண்டார்க்கேட்டனையோ	76:1
18	மழுத கண் டுடைப்பார்	82:1
19	சேயரி மழைக்கண்	86:1
20	கருங்கட் டெய்வங்	89:5
21	கடுங்கண் வேழத்து	100:4
22	பூப்போ லுண்கட்	101:4
23	நீர்மலி கண்ணொடு	105:6
24	பீலியொண் பொறி	110:4
25	கண்மா றின்றே	125:7
26	பைங்கட் செந்நாய்	141:6
27	பூங்கட் பேதை	142:2
28	துயிற்கண் மாக்களொடு	145:5
29	அழுதுகண் பனிப்ப	161:2

30	குவளை யுண்கண்	167:3
31	கரும்பின் கண்ணிடை	180:3
32	மயிற்க ணன்ன	184:5
33	கண்வலைப் படுஉங்	184:7
34	தோழியென் கண்ணே	186:4
35	கண்ணிற் காண	203:3
36	ஆங்கட் செல்க	219:4
37	கொழுகடை மழைக்கட்	222:6
38	புரையுங் கண்ணும்	226:1
39	கண்டவெங் கண்ணே	241:7
40	படையென் கண்ணே	243:5
41	முரணிய வுண்கட்	250:5
42	சிறுகட் பெருநிரை	255:4
43	றெரிவை கண்ணே	256:8
44	பல்லிதழ் மழைக்கண்	259:4
45	செங்கட் காரான்	261:3
46	என்கண்	261:5
47	இருங்கண் ஞாலத்	267:1
48	கண்ணயின் றன்ன	267:3
49	புன்கண் மடமா	272:4
50	உண்கண்	272:7
51	பெருந்தேன் கண்படு	273:5
52	வன்கண் ஆடவர்	274:4
53	இமைக்கண் ஏது	285:6
54	பேரமர் மழைக்கட்	286:4
55	கறிவளஏடுக்கத் தாங்கண்	288:1
56	பட்டமாரிபடாஅக் கண்ணும்	289:6
57	தழுதகண்ணே	291:5
58	எம் கண்ணே	299:5
59	றோழியெங் கண்ணே	301:8
60	கண்தரவந்த	305:1
61	னரிதுகண் படுக்கும்	308:5

62	செங்கண் இரும்புலி	321:6
63	அமார்க்கண் ஆமான்	322:1
64	புன்கண் மாலையும்	330:6
65	கடுங்கண் யானை	331:4
66	பைங்கண் யானை	333:2
67	பைங்கண் மந்தி	335:4
68	புன்கண் மாலை	338:4
69	சுவளையுண்கண்	339:6
70	வன்கண்ணோ	341:7
71	புன்கண் டர்க்கும்	342:6
72	புன்கண் மாலை	344:6
73	இழுமெனஒலிக்கும் ஆங்கண்	345:6
74	கண்பனி	348:5
75	இடுங்கண் அஞ்சி	349:5
76	பொருந்தாக் கண்ணோ	353:4
77	கண்ணுஞ் சிவக்கும்	354:1
78	பெயல்கண் மறைத்தலின்	355:1
79	பாடு இல் உண்கண்	357:1
80	எறிகண் பேதுறல்	358:2
81	மடக்கண் வரையாநோக்கி	363:3
82	கண்பொர	364:7
83	நயந்தோள் கண்ணோ	365:6
84	பைங்கண் மாச்சனைப்	366:4
85	பழுதகண்ணனாகிப்	366:6
86	வியன்கணிரும்புனத்	375:3
87	மலரேருண்கண்	377:1
88	கண்ணிகன் றுமணி	379:3
89	விசம்புகண்	380:1
90	புன்கணொடு	386:5
91	போழ்கண் மஞ்சை	391:7
92	வன்கண் கொண்டு	395:3
93	கண்ணினிது	395:5

94	கயலேருண்கட்	398:3
95	புன்கண் மாலை	398:5
96	கண்கலிமுகுபனி	398:8
97	முரம்புகண்	400:4

நற்றிணை

1	சுடர் கண் ஆக க.வா	4-7
2	மான் நோக்கு	2:6
3	அம் கண் அரில்வலை	4:4
4	மழைக்கண்	5:9
5	எழில் மழைக்கண்	6:3
6	அரிமதர் மழைக்கண்	8:1
7	கண் போல் நெய்தல்	8:8
8	கண் கண்டாஅங்கு	9:2
9	கலுழந்தனகண்ணே	12:10
10	சேயரிமழைக்கண்	13:4
11	சேயரிமழைக்கண்	16:9
12	எழில் மழைக்கண்	17:5
13	இனிதுகண்படுப்ப	18:7
14	பூப்போல் உண்கண்	20:6
15	கயம் கண் அற்ற	22:9
16	கண்ணேகாமம்	23:9
17	கண் போல் பூத்தமை	27:10
18	தன் கண் ஒற்றியும்	28:1
19	பைங்கண் மூங்கில்	28:7
20	பேர் அமர் மழைக்கண்	29:9
21	பரந்தமலர் ஏர் கண்ணே	33:12
22	கண் பசந்ததுவே	35:12
23	மாமலர் அன்னகண் அழ	37:5
24	இருவரும் ஆங்கண்	38:9
25	கண்ணேகதவ	39:7
26	பைங்கண் யானை	41:1
27	பைங்கண் யானை	43:9
28	பேர் அமர் மழைக்கண்	44:2

29	கண் உளபோல	48:2
30	கண்ணின் நோக்கி	53:9
31	கண்கோள் ஆக	55:6
32	கண் களிபெறுஉம்	56:3
33	கண்ணகத்துளமுதிய	58:3
34	கண்படைபெறாஅது	60:3
35	கருங்கண் வராஅல்	60:4
36	கண்ணும் படுமோ?	61:10
37	புது மணல் ஆங்கண்	63:2
38	மலர் ஏர் கண்ணே?	66:11
39	ஆங்கண் தீம் புனல் ஈங்கண்	70:7
40	கண்ணும் நுதலும் நீவி	71:5
41	புன்கண் மாலை	73:4
42	மா இதழ் மழைக்கண்	75:8
43	சுவளைஉண்கண்	77:12
44	உருவுகண் எறிப்ப	82:5
45	சிறுகட் பன்றி	82:7
46	தென்கண் கூகை	83:4
47	கண்ணும் தோளும்	84:1
48	ஆய்மலர் மழைக்கண்	85:1
49	கண்ணீர் அருவியாக	88:8
50	புன்கண் மாலையும்	89:11
51	பூங்கண் ஆயம்	90:7
52	ஐயசிறுகண்	91:5
53	அகன் கண் கேணி	92:5
54	பழங்கண் மாமையும்	93:10
55	மயிர்க்கண் முரசினோரும்	93:11
56	கழைக்கண் இரும்பொறை	95:5
57	சிறுகட் பன்றி	98:2
58	கண்ணொடுவாரா	98:12
59	மான் அமர் நோக்கம்	101:9
60	பைங்கண் செந்நாய்	103:6
61	உறுகண் அஞ்சா	104:3
62	நிழல் இல் ஆங்கண்	105:5

63	கடுங்கண் யானை	108:2
64	நெய்தல் உண்கண்	113:7
65	மானிதுமருட்சிவிழிபோல்	109:8
66	ஆயம் கண் இனிது	115:2
67	புண்கண் மாலை	117:7
68	என்கண்	117:8
69	செங்கண் இருங்குயில்	118:3
70	அமர்த்தகண்ணை	120:6
71	புன்கண் வாழ்க்கை	124:2
72	அகன் கண் பாசறை	125:10
73	மான் தேர்த் தெண்கண்	130:1
74	கண்ணேவாள் ஈர் வடிவின்	133:12
75	கண் அறிவுடைமை	138:8
76	மண் ஆர் கண்ணின்	139:6
77	பெருங் கண் ஆயம்	140:5
78	தேர் உண் கண் கலுழுவும்	144:3
79	செங்கண் இரும்புலிக்	148:9
80	நீர் வார் கண்ணேன்	143:4
81	கடைக்கண் நோக்கி	149:1
82	கண்ணுடைச் சிறுகோல்	150:10
83	பல் இதழ் உண்கணும்	155:10
84	இருங்கண் ஞாலத்து	157:1
85	மன்னும் கண் கொள்ளும்மே	158:4
86	அரிமதர் மழைக்கண்	160:11
87	கண் போல் நீலம்	161:2
88	புன்கண் மாலை	162:3
89	பனிவார் உன்கண்	162:5
90	அமார்க்கண் ஆமான்	165:1
91	மாதர் உண்கணும்	166:4
92	கொழுங் கண் இறாஅல்	168:2
93	மடக்கண் தகரக் கூந்தல்	170:1
94	மரீஇயகண்ணே?	171:11
95	கண்ணினும் கனவினும்	173:5
96	எழுதுளழில் உண்கண் பார்வை	177:9

97	தேரேகண்ணின்	178:6
98	கண் படைபெறேளன்	178:8
99	உண்கண்	184:6
100	வலைமான் மழைக்கண்	190:8
101	நீநயந்தோள் கண்ணே	195:9
102	கண்ணேதன் பனி	197:3
103	கண்படநீர் ஆழ்ந்தன்றே	198:4
104	ஈதும் ஆங்கண்	200:5
105	பல் கண் இறாஅல்	185:9
106	குவளைஉண்கண்	205:6
107	கலுழும் கண்ணொடு	208:3
108	அம் கண் அகல்	210:1
109	புன்கண் அஞ்சும்	210:8
110	மென்கட்	210:9
111	அத்தத்துஆங்கண்	212:4
112	புன்கண் மாலை	215:3
113	கண்ணுறுவிழும்	216:3
114	இதணத்துஆங்கண்	216:7
115	கண்ணும் தோளும்	219:1
116	முழவுக்கண்புலரா ஆங்கண்	220:6
117	கயல் ஏர் உண்கண்	220:9
118	பூங்கட்புதல்வன்	221:11
119	துஞ்சாக் கண்ணர்	223:8
120	செங்கண் இருங்குயில்	224:5
121	கண் அழிந்துஉலறிய	224:9
122	ஆர்க்காட்டுஆங்கண்	227:6
123	கண் தூர்புவிரிந்த	228:3
124	கண்ணிடத்துஈண்டித்	229:9
125	சிறுகண் யானை	232:1
126	பனிமலிகண்ணும்	237:2
127	பல் இதழ் உண்கண்	241:11
128	விழிக்கண் பேதையொரு	242:8
129	பூங்கண் இருங்குயில்	243:4
130	இடுஉ ஊங்கண்	246:1

131	நில்லா ஆங்கண்	249:8
132	கடும் பாட்டு ஆங்கண்	251:1
133	மா இதழ் மழைக்கண்	252:9
134	நேர்கண் சிறுதடி	254:10
135	அமர்த்தகண்ணை	256:2
136	கண் கவர் வரிநிழல்	256:10
137	பசங்கட் காக்கை	258:8
138	கருவினைக் கண் போல்	262:1
139	உண்கண் நீரே	263:10
140	அகலுள் ஆங்கண்	266:4
141	அரும்புஅன்னகண்ணை	267:1
142	அலமரும் கண் இனைந்த	269:6
143	சுவளை உண்கண்	271:8
144	கண் போல் நீலம்	273:8
145	கண் நேர் ஒப்பின்	283:2
146	பொலிந்த உண்கண்	284:2
147	பைங்கண் யானை	287:2
148	அவன்கண் நெஞ்சம்	287:8
149	பூங்கண் ஆயம்	293:5
150	வன்கண் காளையை	293:9
151	யானைகோடுகண்டன்ன	294:6
152	கூடல் ஆங்கண்	298:9
153	ஊனுர் ஆங்கண்	300:10
154	மா இதழ் மழைக்கண்	301:3
155	கவிழ் கண் இடுநீறு	302:7
156	பழங்கண் முது நெறி	302:9
157	துஞ்சாக் கண்ணை	303:6
158	மலர் ஏர் உண்கண்	308:2
159	கண்ணழிகட்டழிந்து	313:3
160	கருங்கண் வெம்முலை	314:6
161	கலுழ்ந்தகண்ணை	315:11
162	கயல் ஏர் உண்கண்	316:3
163	கண் அகன் விசம்பின்	316:5
164	மாமலர் புரைஇயகண்ணை	317:10

165	மீன் கண் துஞ்சும்	319:10
166	யான் கண் துஞ்சேன்	319:11
167	கடுங்கண் வயப்புலி	322:7
168	பூப்போல் உண்கண்	325:7
169	இவன் கண்ணே	326:10
170	கலுழும் கண்ணோடு	327:2
171	வன்கண் ஆடவர்	329:6
172	கண் இனிதாகக்	342:6
173	புன்கண் அந்தி	343:6
174	காவல் கண்ணினம்	344:4
175	வன்கண் இருக்கை	346:6
176	கண்படை இலெனெ	348:8
177	பூங்கண் மடந்தை	355:1
178	என்கண் ஒடி	355:10
179	நின் கண் அல்லது	355:11
180	அம் கண் அறைய	357:7
181	உண்கண் ஒப்பின்	357:8
182	கொடுங்கண் காக்கை	367:1
183	கருங்கண் கருணை	367:3
184	உண்கண் கை	370:11
185	ஈர்த்தண் கண்ணியன்	376:6
186	கண் அகன் வைப்பின்	377:2
187	கண்படல் யாது	378:2
188	அழுதகண்ணே	379:6
189	சிறுகட் பன்றி	386:1
190	துறுகட் கண்ணி	386:1
191	பேர் அமள் மழைக்கண்	391:10
192	தீம்கண் நுங்கின்	392:4
193	உழைகண் சீறார்	392:6
194	கண்ணும் காட்சி	397:3
195	மாண் அழில் மலர்க்கண்	398:10
196	நேர்கண் செறுவின்	400:2

அகநானூறு

1	யானைப் பொதினிஆங்கண்	1:4
2	மகிழந்துகண்படுக்கும்	2:7
3	உறந்தைஆங்கண்	6:5
4	சிலம்பில் ஆங்கண்	8:8
5	தாழ்கண் அகம்பில்	8:9
6	கண் புதையாக் குறுகி	9:21
7	நெய்தல் உண்கண்	10:5
8	பழிதீர் கண்ணும்	11:15
9	கண்டெனன்	14:17
10	கடுங்கண் பன்றி	18:6
11	அமைக் கண்	18:17
12	பழங்கண் கொண்ட	19:13
13	பைங்கண் செந்நாய்	21:17-18
14	மண்கண் குளிப்ப	23:1
15	சிறுகண் யானை	24:13
16	இலவத்துஆங்கண்	25:9
17	பைதல் உண்கண்	25:14
18	மாக்கண் அடைய	26:8
19	அரிவேய் உண்கண்	27:17
20	நோக்குஉண்கண்	29:8
21	குறுங்கண் அவ்வலை	30:1
22	கண் உமிழ் கழுகின்	31:11
23	மைழழில் மழைக்கண்	33:9
24	கண் எனமலர்ந்த	38:11
25	கொழுங் கடைமழைக்கண்	42:3
26	செங்கட் காரான்	46:1
27	அமைக்கண் விடுநொடி	47:7
28	புன்கண் மாலை	47:13
29	பழங்கண் கொண்டு	48:2
30	செங்கழுநீர்க் கண்போல்	48:8
31	உண்கண் பல் மாண்	48:21
32	கடுங்கட் கறவை	49:5

33	கண் நிறைநீர்	50:13
34	பல் இதழ் மழைக்கண்	51:9
35	ஆய் மலர் உண்கண்	52:14
36	அமார்க்கண்ணன்	54:20
37	கண் படைபெறேன்	55:9
38	மா இதழ் மழைக்கண்	62:5
39	கடுங்கண் யானை	63:4
40	ஆங்கண்	63:8
41	புன்கண்ணன்	63:10
42	விசியறுகடுங்கண்	63:17
43	நாடுகண் அகற்றிய	65:5
44	நிரை இதழ் உண்கண்	65:19
45	பூங்கண்புதல்வனை	66:12
46	இமிழ்கண் முழுவின்	66:22
47	வனப்பு இழந்தகண்ணும்	69:2
48	குறுங்கண் அவ்வலை	70:3
49	கொழுங்கண் அயிலை	70:4
50	பழுங்கண் மாலை	71:9
51	ஆங்கண்	72:6
52	மருண்டமான் நோக்கம்	74:10
53	புன்கண் மாலையோடு	74:15
54	பனிவார் கண்ணே	77:19
55	வான்கட் பேடை	79:12
56	வறந்தஆங்கண் கண்	81:6
57	மைளழில் உண்கண்	81:14
58	நீர் வார் கண்ணொடு	82:18
59	ஏந்துளழில் மழைக்கண்	83:14
60	சிறுகட் பன்றி	84:6
61	அயிர்க் கட்	84:7
62	பைங்கண் யானை	85:7
63	மதைஇயநோக்கு	86:30
64	கடுங்கண் மறவர்	87:7
65	இடங்கட் பாணி	87:8
66	இரட்டும் ஆங்கண்	89:5

67	கருங்கட் கோசர்	90:12
68	பைங்கண் யானை	91:15
69	வேய் கண் உடைந்த	91:7
70	கடுங்கண் மழவர்	91:11
71	மடமான் நோக்கி	91:18
72	அடுக்கம் கண்கெட்யின்றி	92:1
73	செங்கண் இரும்புலி	92:4
74	காவல் கண்ணினம்	92:7
75	செங்காந்தள் அவிழ்ந்தஆங்கண்	92:9
76	நீர் வார் கண்ணியன்	94:6
77	சிறுகட் பன்றி	94:9
78	நுணங்குகண் சிறுகோல்	97:10
79	கண்பனிநிறுத்தல்	97:16
80	செங்கண் மழவர்	101:5
81	பைங்கண் பாடுபெற்று	102:8
82	பணிவார் கண்ணன்	104:15
83	தண்ணுமைக் கண்ணின்	106:13
84	ஆங்கண்	107:6
85	புன்கண் அருளலும்	108:1
86	கண் அகன் விசும்பின்	108:6
87	மென் மலர்உண்கண்	109:1
88	கண் கொளநோக்கி	112:17
89	அரிமாதர் மழைக்கண்	114:14
90	ஆங்கண்	117:5
91	பாழ் நாட்டுஆங்கண்	117:7
92	மதர் எழில் மழைக்கண்	120:6
93	அன்றில் அகவும் ஆங்கண்	120:15
94	உறுகண் மழவர்	121:11
95	பயிரும் ஆங்கண்	121:14
96	துஞ்சாக் கண்ணர்	122:6
97	வலைக்கண் சேவல்	122:15
98	படாஅப் பைங்கண்	125:7
99	கயல் என் அமர்த்துண்கண்	126:19
100	அடுங் கண்ணபடுகுழி	128:13

101	கானத்துஆங்கண்	129:5
102	குவளைஉண்கண்	129:16
103	உண்கண்	130:13
104	ஆய் இதழ் மழைக்கண்	132:6
105	குன்றிஅன்னகண்ண	133:1
106	எழுதுஎழில் மழைக்கண்	135:4
107	அம்கண் இருவிசம்பு	136:4
108	உறந்தைஆங்கண்	137:6
109	குவளைஉண்கண்	138:2
110	மலைப்பின் அன்னகண்	140:10
111	தொடிக்கண் வடுக்கொள	142:25
112	அடுக்கத்துஆண்கண்	143:5
113	கண்பனி	143:16
114	அரிஏர் உண்கண்	144:2
115	அருள்கண் மாறலோ	144:6
116	அமர்கண் அஞ்சை	145:22
117	மடக்கண் எருமை	146:3
118	கண்பனிஆகத்து	146:11
119	கண் பசந்து	146:11
120	அரிமதர் மழைக்கண்	149:19
121	கண் உருத்து	150:3
122	கண்போல் மாமலர்	150:8
123	சீறார் ஆங்கண்	152:2
124	கண் இடைபுரைஇ	152:23
125	நம்பிநம்கண்	153:6
126	கண் உறுபுதீண்டலின்	153:9
127	பாழ்நாட்டுஆங்கண்	155:7
128	முழவினர் கண்ணகத்து	155:14
129	குவளைஉண்கண்	156:8
130	செங்கண் ஆடவர்	157:4
131	சிறுகண் யானை	159:16
132	குருஉக்கண் நெடுமதில்	159:18
133	வன்கண் ஆடவர்	161:2
134	பல் இதழ் உண்கண்	161:14

135	கண் அழி துவலை	163:7
136	வியன்கண் மாநிலம்	164:3
137	கண்ணொடு இணைபு	164:9
138	மூதூர் ஆங்கண்	165:4
139	கண்ணும் நுதலும் நீவி	165:9
140	குழுமூர் ஆங்கண்	168:5
141	கடுங்கண்	168:11
142	கண்பனிவாரா	169:12
143	கண்போல் நெய்தல்	170:4
144	அணி இழைஉண்கண்	172:16
145	கண் விடத் தெறிக்கும்	173:14
146	பழங்கண் கொண்டபசலை	174:9
147	வன்கண் ஆடவர்	175:2
148	கடல்கண் டன்னகண் அகன்	176:1
149	கழைகண் டன்ன	176:3
150	நெடுங்கண் நீர் ளெண்டு	176:9
151	மலர் ஏர் உண்கண்	176:16
152	சிறுகண் . . . இரும்பிடி	177:3
153	பறைக்கண் அன்ன	178:3
154	கண் இனிதுபடுக்கும்	178:13
155	சிறுகண் யானை	179:4
156	கண் அகன	179:6
157	புரையும் உண்கண்	179:12
158	கைசெய் பாவைத் துறைக்கண்	181:19
159	பூங்கண் வேங்கை	182:1
160	இவள் கண்ணே	182:12
161	குவளைஉண்கண்	183:1
162	வதியும் ஆங்கண்	184:12
163	அத்தத்துஆங்கண்	185:9
164	வன்கண் மழவர்	187:7
165	ஆளில் ஆங்கண்	187:11
166	பைங்கண் யானை	187:18
167	கண்படுபாயல்	187:20
168	விசும்புகண்	189:2

169	கயம் கண் அற்ற	189:3
170	அலமலர் மழைக்கண்	190:5
171	கொடுங்கண் ஊன்தடி	193:9
172	கண் இனிதுபடஇயர்	195:17
173	துடிக்கண்	196:9
174	வண்ணம் இழந்த கண்ணும்	197:1
175	பொருந்தாக் கண்ணள்	201:11
176	தெண்கண் உவரி	207:11
177	அம்கண் விசம்பின்	208:10
178	பறைகண் டண்ண	211:3
179	வன்கண் கதவின்	211:14
180	கண்படை இலனே	214:7
181	வன்கண்	215:9
182	சொரியும் ஆங்கண்	215:15
183	எம்கண் எனநீயும்	218:9
184	ஊனார் ஆங்கண்	220:13
185	கலிகொள் ஆங்கண்	222:4
186	மறந்துகண்படுதல்	223:10
187	அகலுள் ஆங்கண்	226:3
188	நீர்மலிகண்ணொடு	227:4
189	கண்எனமலர்ந்த	228:4
190	வான்கண் விரிந்த	228:8
191	தோன்றும் ஆங்கண்	229:6
192	பல்இதழ் மழைக்கண்	229:12
193	செங்கண் இருங்குயில்	229:19
194	நெய்தற் கண்போல்	230:2
195	அரிவேய் உண்கண்	230:14
196	சிறுகுடி ஆங்கண்	232:6
197	அலமரல் மழைக்கண்	233:1
198	கண்ணோக்குமிழிக்கும்	234:8
199	கனிவார் உண்கண்	234:16
200	கலுழந்தகண்ணள்	236:19
201	உண்கண் நின்	237:16
202	மடக்கண் ஆமான்	238:6

203	செங்கண் ஆடவர்	239:3
204	கண் இல் வாடை	243:8
205	பனிவார் கண்ணேம்	243:13
206	பல்இதழ் மழைக்கண்	244:9
207	தும்பி ஆர்க்கும் ஆங்கண்	245:16
208	முனையாழ் பட்ட ஆங்கண்	247:8
209	கண்டனள் அன்னை	248:14
210	கண் ணியன்	250:7
211	பனிவார் கண்ணேன்	252:7
212	நம் ஊர் ஆங்கண்	255:10
213	மை எழில் உண்கண்	256:10
214	ஆங்கண், புன் கோட்டு	257:18
215	தந்தையைக் கண் களைத்து	262:5
216	கயம்கண் வறப்பப்	263:3
217	வன்கண் காளைக்கு	263:9
218	நீர்திகழ் கண்ணியர்	264:6
219	கண்பனி கலுழ்ந்து	265:11
220	ஏந்து எழில் மழைக்கண்	266:6
221	உறத்தூர் ஆங்கண்	266:13
222	கண்பனி துடைமார்	269:25
223	துஞ்சாக் கண்ணன்	270:11
224	கண் இடை புரையும்	271:15
225	கண் உடையீரே?	275: 19
226	அரிவேய் உண்கண்	276:8
227	சிறுகண் பன்றி	277:8
228	ஆங்கண் நனந்தலை	277:9
229	பனிபொரு மழைக்கண்	278:11
230	கண்திரள் முத்தம்	280:12
231	கண் பொருது இமைக்கும்	282:5
232	வேங்கைக் கண்ணியன்	282:10
233	கண் அகை இளங்குழை	283:10
234	பசுங்கண் வானம்	283:12
235	குறுவிரிக் கண்ண	284:2
236	குவளை உன்கண்	285:13

237	நரைக்கண் இட்டிகை	287:6
238	நினைந்து கண்பணி	289:10
239	அம்கண் பெண்ணை	290:7
240	நல் எழில் மழைக்கண்	291:24
241	குயிற்கண் அன்ன	293:6
242	நீர் வார் கண்ணின்	294:5
243	செங்கடை மழைக்கண்	295:20
244	அரிமதர் மழைக்கண்	296:3
245	கடுங்கண் மறவர்	297:6
246	விசம்புகண் புதைய	299:7
247	நர் இதழ் மழைக்கண்	299:14
248	நுணங்கு மணல் ஆங்கண்	300:2
249	நீர்செறி நூங்கின் கண்	304:2
250	ஆய் இதழ் மழைக்கண்	306:12
251	கண்பணி வார	307:4
252	வான்கண்	309:6
253	குவளை உண்கண்	310:5
254	கூஉம் கண்ணஃதே	310:13
255	அரிமதர் மழைக்கண்	312:6
256	கயலின் கண்பணி மல்க	313:4
257	கண்துணை ஆக	315:4
258	குவிகண்பசங்காய்	315:11
259	கடுங்கண் வயமீன்	320:2
260	மலர்ஏர் உண்கண்	320:6
261	யானைப்பழங்கண்	321:1
262	கலுழ்கண் கூவல்	321:8
263	கடுங்கண் காளையொடு	321:12
264	பறைக்கண் அன்ன	324:6
265	அறற்கண் வரித்த	324:10
266	கண் அவிந் தாங்கு	325:9
267	வாள் கண் வானத்து	325:18
268	பேர் அமர் மழைக்கண்	326:2
269	ஞெள்ளல் ஆங்கண்	326:13
270	கண் அவள்	326:13

271	கண் அகன் பரப்பின்	327:11
272	மணிக்கண் காக்கை	327:15
273	துனிகன் அகல	328:6
274	பூங்கணும்	329:1
275	கண் திரள் நீள் அமைக்	331:6
276	அமர்த்த உண்கண்	334:16
277	பேர் அமர் மழைக்கண்	337:3
278	கடுங்கண் மழவர்	337:11
279	கண்பறி கவலை	337:16
280	மழைக்கண் மாறிய	337:18
281	கண்கண் அகைய	339:8
282	கண் பொரி	343:9
283	கானத்து ஆங்க்	343:9
284	அரிமதர் மழைக்கண்	343:27
285	கல்கண் சீக்கும்	345:20
286	முழவின் கண் அதிர்ந்து	346:14
287	கூடல் ஆங்கண்	346:20
288	முரசின் கண்	347:5
289	நெடுங்கண் ஆடு	348:6
290	ஏந்து எழில் மழைக்கண்	350:8
291	நெடுங்கோட்டு ஆங்கண்	350:14
292	அழுதுவார் மழைக்கண்	351:11
293	போது உறழ் கொண் உண்கண்	354:13
294	தெண்கண் கிணையின்	356:4
295	ஆய்இதழ் மழைக்கண்	357:15
296	கண் நேர் இதழ்	358:5
297	தாமரைப் பூவின் அம்கண்	361:1
298	பெருமதர் மழைக்கண்	361:3
299	பைங்கண் வல்லியம்	362:4
300	எதிர்மலர் உண்கண்	363:18
301	புன்கண் மாலை	365:3
302	ஒடியும் ஆங்கண்	365:6
303	கடுங்கண் ஆடவர்	365:7
304	காமூர் ஆங்கண்	365:12

305	கண்கெடப் பாய்தலின்	366:5
306	கண்ணன் எம்	366:16
307	பைங்கண் ஏற்றை	367:8
308	புன்கண் கொண்ட	371:5
309	இணைந்துகண் படுக்கும்	371:8
310	காதலி கண்ணே	371:14
311	பாழி ஆங்கண்	372:3
312	ஆய் இதழ் மழைக்கால்	373:13
313	பழங்கண் கொண்ட	374:3
314	இடுக்கண் ஆடு	378:10
315	மிகுதிகண் டன்றோ	379:16
316	தகுந ஆங்கண்	381:4
317	அரிமதர் மழைக்கண்	381:21
318	ஆய்மடக் கண்ணன்	383:11
319	சீறார் ஆங்கண்	384:6
320	அரிமதர் மழைக்கண்	387:2
321	பூக்கண் பறைந்த	387:4
322	சேவல் பயிரும் ஆங்கண்	387:12
323	அரிவேய் உண்கண்	390:13
324	அகன்கண் பாறை	393: 7
325	ஆங்கண் இருஞ்சனை	393:13
326	பேர் அமர் மழைக்கண்	395:3
327	பாழி ஆங்கண்	396:3
328	பனிவார் கண்ணன்	396:12
329	அலமரல் மழைக்கண்	398:8
330	அது கண்ணோடாது	398:16
331	உடைக்கண் நீடு அமை	399:7
332	வேய்கண் உடைந்த	399:17
333	பால்கண் டன்ன	400:15
334	அழுவத்து ஆங்கண்	400:17
335	இமையா நாட்டம் க.வா.	4

ஐங்குநூறு

1	பூப்போலுண்கண்	16:4
2	மலரன்ன என்கண்ணழ	18:3
3	கண்பனி யுகுமே	19:5
4	உண்கண் பசப்ப	21:4
5	நெடுங்கட் கள்வன்	30:1
6	கண்ணே	34:4
7	உண்கண்	36:4
8	உண்கண்	37:2
9	கண்ணே	45:4
10	சேயரி மழைக்கண்	52:2
11	உண்கண்	69:4
12	குவளை உண்கண்	72:3
13	கண்ணறுங் குவளை	73:3
14	அமர்த்த கண்ணள்	79:1
15	மகிழ்நநின் கண்ணே	80:4
16	கண்ணிற் காணி	84:2
17	கண்டிசினோரே	85:5
18	கருங்கொட்டெருமைச் செங்கண்	92:1
19	பூப்போ லுண்கண்	101:4
20	கண்டிசி னுதலே	105:4
21	கண்டிகு மல்லமோ	121:1,122:1,123,1, 124:1,125:1,126:1, 127:1,128:1
22	உண்கண்	125:3
23	காண்மதி	134:1,140:1
24	கண்ணே	142:3
25	கண்போ னெய்தல்	151:3,181:1, 188:3-4
26	கண்ணே	166:4,169:5
27	பல்லிதழ் உண்கண்	170:4,351:4, 471:2, 334:5, 190:4
28	யாங்கண்	172:2
29	உண்கண்	174:3
30	காதலி கண்ணே	188:4

31	கண்ணே	189:4
32	நெடுங்கண்	200:3
33	பேரமர் மழைக்கண்	214:4
34	கண்ணுமாடும்	218:1
35	மழைக்கண்	220:5
36	கண்ணே	232:4
37	ஆய்மலர் உண்கண்	242:4
38	மழைக்கண்	243:4
39	ஆயரி நெடுங்கண்	257:3
40	தறுகட்பன்றி	261:1,262:1
41	கண்ணே	264:4
42	சிறுகட் பன்றி	266:1
43	கண்ணே	266:4
44	சிறுகட்பன்றி	267:1
45	சுவளையி னமர்த்த கண்ணே	277:5
46	கண்விடு	278:1
47	பேரமர் மழைக்கண், மலர்கண்	282:2,427:1
48	வன்கண்கானவன்	283:1
49	கையினென கண்புதைத்	293:2
50	கண்போன்	299:4
51	கருங்கட்காக்கை	314:2
52	சிறுகண் யானை	314:3
53	பனிமலர் நெடுங்கண்	315:1
54	கண்பொர	319:1
55	சிறுகுண்படுப்பினுங்	324:2
56	சிறுகண் யானை	327:2
57	கண்ண ளாய்	330:3
58	செங்கணிநுங்குயில்	346:3
59	சிறுகண் யானை	355:4
60	கண்ணே	358:4
61	கண்ணினுங் கதவ	361:4
62	சிறுகண் யானை	362:2
63	சிவந்த கண்ணே	366:2
64	பூங்கணோளே	375:5

65	உண்கண் மடவரற்	376:4
66	உண்கணிவட்கு	378:5
67	கண்ணள்	382:1
68	கருங்கண் காளை	385:1
69	புன்கண் யானை	386:1
70	நல்லொ ராங்கண்	390:1
71	அளை கானாட்டி	393:2
72	கண்ணே	403:5
73	மாத ருண்கண்	406:1
74	பேரமர்க் கண்ணி	412:4, 496:3
75	ஆய்மலருண்கணு	423:4
76	முரம்புகண்	449:1
77	படி இயரென்கண்ணே	450:4
78	கண்போன் றனவே	458:4
79	கண்ணொனக் கருவினை	464:1
80	பூங்கணோயே	469:5
81	கண்ணு நோக்கி	475:2
82	நெடுங்கண்	477:1
83	ஈரித முன்கணு	480:4
84	நீள் வரி நெடுங்கதை	498:2
85	பசந்த உண்கண்	500:1
86	அரும்பனி (வீழ்கின்ற கண்கள்)	252:4, 456:4, 470:2, 479:3
87	உன்கண் வண்டின	126:2
88	மலர்க்கண்	427:1
89	ஆய்வது கண்டே	383:6
90	காம்பு கண்டன்ன	20:3
91	புனம் கண்டும்	284:3

கலித்தொகை

1	தொடங்கற்கண்	2:1
2	முக்கண்ணான்	2:4
3	புன்கண் கொண்டு	2:24

4	கடுங்கண் மறவர்	4:3
5	கண்ணொடு	4:18
6	கண்ணீர் நனைக்கும்	6:6
7	உன்கண் நீர் நில்லாவே	7:12
8	கண் ஓடாத உயிர்	8:16
9	பார் கண்ணும் இகந்து	10:3
10	பனிய கண்படல்	10:13
11	ஊண்கனும் ஆடுமால் இடனே	11:22
12	ஏந்து எழில் மலர் உன்கண்	14:2
13	புகை உன்கண்	15:20
14	பாடு இன்றி பசந்த கண்	16:1
15	நலன் உடையார் மொழிக்கண்	22:6
16	நும்மையாம் எங்கண்	22:20
17	ஆனாக்கண்	25:14
18	மை எழில் மலர் உன்கண்	27:17
19	பூ எழில் இழந்த கண்	28:19
20	பொழுதின் கண்	29:9
21	சேயார் கண்	29:10
22	கண் புரிவாடும்	29:14
23	யாறுகண் விழித்த போல்	33:2
24	போது எழில் உன்கண்	33:9
25	என்கண் போல்	33:19
26	முயன்றவர் இறுதிக்கண்	34:4
27	பனிவாரும் கண் ஆயின்	34:15
28	கண்உறு பூசல் கை	34:24
29	கண் நிலா நீர் மல்கக	35:11
30	என்கண்	36:15
31	உண்கண்ணாய்	37:1
32	கண்ணியன் வில்லன்	37:3
33	கண் நின்று கூறுதல்	37:8
34	அங்கண் உடையன்	37:22
35	தாமரைக்கண் புதைந்து	39:2
36	காந்தன் கடிகமழும், கண் வாங்கு	39:14
37	நோக்கி கண் சேந்து	39:22

38	இருவர் கண்	39:24
39	கண்களும் கண்களோ?	39:42
40.	நெய்தல் இதழ் உண்கண் நின்கண்ட ஆக என் கண்மணி	39:44
41	பூ எழில் உண்கணும்	39:51
42	தோழி அமார்க்கண்	40:1
43	இடுக்கண் தவிப்பான்	40:14
44	தீம்கண் கரும்பின்	40:28
45	நெய்க்கண் இறாஅல்	42:22
46	கண்பொதி பாளை	43:17
47	கடுங்கண் உழுவை	43:24
48	தாமரை மலர் அம்கண்	44:6
49	உருமுக கண்ணுறுதலின்	45:5
50	பல்இதழ் மலர் உண்கண் பசப்ப	45:11
51	யான் கண்மாற	46:18
52	கண்படாஎன்வயின்	46:22
53	நல்லார் கண் தோன்றும்	47:4
54	நல்லார் புன்கண்	47:5
55	பாடுஇல் கண்பழி உண்டோ	48:13
56	நீலம் போல் கண்பனி	48:15
57	மாமைக்கண்	48:17
58	பூங்கண் படுதலும்	48:22
59	மலர் உண்கண்	49:10
60	மீன் ஓரும் கண் ஆக	49:12
61	கடைக்கண்ணால் கொல்வான்	51:15
62	ஆய் நலம் இழந்த கண்	53:10
63	தோளும் கண்ணும்	55:7
64	புன்கண் நோக்கி	55:18
65	கண்கூடு கூழை	56:3
66	மான்நோக்கின்நிற்கண்டார்ப்	56:17,56:21, 56:25
67	இடையின் கண் கண்	57:5
68	அமர் உண் கண்	57:9
69	அமர்த்த கண்ணன்	57:23
70	பேர் எழில் மார் உண்கண்	58:2
71	கண் ஆர்த்த . . கண்டவர்க்கு	60:5

72	கண்ணும் நீராக	60:8
73	இஃது ஒத்தன் தன்கண்	60:9
74	தெருவின் கண்	60:12
75	பேர் அமர் உண்கண்	60:16
76	தெருவின் கண்	60:23
77	ஆங்கண் படுமே	61:23
78	கண் மாறிவிடின்	61:24
79	புன்கண்மை	61:15
80	பின்னின் கண்	64:2
81	அரவுக்கண்	64:4
82	கடுங்கண் இரும்புலி	65:23
83	இரும்பு ஈர்வடி அன்ன, உண்கட்கும்	64:21
84	எழில் உண்கண்	67:6
85	தெருவின்கண் தாக்கி	69:8
86	பலநாளும் படாதகண்	70:8
87	அழுது ஓவா உண்கண்	70:11
88	புலராக் கண் இமை	70:16
89	அவிழந்த பூ அங்கண்	71:2
90	இழிதரும் கண்ணீன்	71:4
91	நின் எழுத்தின் கண்	71:14
92	உண்கண்ணாக	73:12
93	அமர்க் கண்ணார்க்கும்	74:14
94	அமார்க்கண் மகளிர்	75:7
95	பூங்கண் மகளிர்	75:31
96	அரிமதர் மழைக்கண்	77:4
97	பொன் எனப் பசந்த கண்	77:12
98	பூங்கண் புதல்வனை	79:20
99	பயந்த எம்கண்	80:3
100	புட்டிலின் ஆங்கண்	80:8
101	ஏதிலார் கண்சாய	80:24
102	எம்கண் மறுத்தரவு	81:34
103	போழ்தின் கண்	82:10
104	என்பாள் கண்ணீ	82:13
105	அரிமதர் உண்கண்	82:20

106	சிறுகண்ணும் உட்காள்	82:30
107	சாலகத்து ஒல்கிய கண்ணர்	83:13
108	கண்ணும் நுதலும்	83:17
109	நீதன் மெய்க்கண்	83:27
110	அலவன் கண் பெற	85:6
111	பலஊ கண்ணுள்	85:7
112	பூ எழில் உண்கண் பனி பரப்ப, கண்படா	85:27
113	கலந்து கண் நோக்கு	86:5
114	பாடு இல் கண் பாயல்	87:16
115	ஆயிழாய் நின் கண்	88:8
116	என் கண் எவனோ	88:9
117	என் கண்ணோ	88:15
118	அரிமதர் உன் கண்ணார்	91:13
119	இதழ் மறைந்த கண்ணள்	92:48
120	கடவுளர் கண் தங்கிவேன்	93:7
121	நீ கண்டாரை	93:15
122	பிணி கொள்ளும் கண்ணொடு	93:23
123	நீலம் பினைந்தன்ன கண்ணாய்	96:5
124	மத்தகைக் கண்ணுறையாகக்	96:12
125	நின் மெய்க்கண்	96:23
126	நின் மெய்க்கண்	96:28
127	சிறுகளி ஏர் உண்கண்	97:26
128	மாண் எழில் உண்கண்	98:15
129	வடுக்காட்ட கண்	99:19
130	ஐயம் தீர்ந்து யார் கண்ணும்	100:7
131	பல் இதழ் மலர் உண்கண்பனி	100:10
132	களிற்றினும் கண்ணஞ்சா யானை	101:36
133	புகலிடக் கண்ணியன்	101:39
134	வேளாண்மை செய்தன கண்	101:46
135	கண்அகன் இருவிசும்பில்	102:1
136	அன்னார் கண் பூத்து நோக்கும்	102:14
137	பெருமழைக் கண்ணர்	103:7
138	சூடிய பிறைக்கண்	103:25
139	பயில் இதழ் மலர் உண்கண்	103:60

140	குருஉக் கண் கொலை	104:23
141	முக்கணான் உருவே போல்	104:12
142	ஆங்கண் ஆயர்வர்	104:62
143	செற்றார் கண் சாய	104:66
144	குருஉக் கண் கொலை	104:71
145	ஆயிரம் கண்	105:15
146	இருபெரு வேந்தரும் இகலிக் கண்ணுற்ற	105:48
147	ஆயமகள் கண்	105:52
148	எம்கண் எமரோ	105:59
149	தம்கண் பொடிவது	105:60
150	கண்ணுடைக் கோலன்	105:63
151	சுடுபடை சுருக்கிய தோற்கண்	106:1
152	அகல் அல்குல், தோற்கண்	108:2
153	அகலாங்கண் அளைமாறி	108:5
154	பேர் அமர் உண்கண்ணும்	108:16
155	போழ்ந்தன்ன கண்ணினால் மாவடு	108:28
156	கண் நோக்கு ஒழிக்கும்	108:37
157	தடிக்கண் புரையும்	108:41
158	மாமருண்டன்ன மழைக்கண்	108:46
159	சோற்கண் மருள்வாக்கு	108:47
160	கொலை உண்கண்	108:53
161	கண்ணாளோ? ஆயர் மகள்	109:12
162	கடாய கண்ணால்	112:4
163	பல் இதழ் உண்கண்ணும்	112:9
164	வல்லர்? எமர் கண் செயல்	112:11
165	ஆய்இதழ் உண்கண்	112:24
166	அலமரல் அமர்உன்கண்	113:2
167	அவன்கண் அடை சூழ்ந்தார் அகன்கண்	115:18
168	வன்கண்ணன்	116:9
169	கண்பாயல்	119:5
170	தாராப் பொழுதின் கண்	120:10
171	தாராப் பொழுதின் கண்	120:16
172	புண்ணின் கண் வேல்	120:17
173	நீர், நீந்து கண்ணாட்டு	121:10

174	எழில் உண்கண்	122:2
175	நோய் செய்தான் கண் சென்றாய்	123:7
176	நோய் செய்தான் கண் சென்றாய்	123:10
177	வளை நெகிழந்தான் கண் சென்றாய்	123:13
178	ஆவல நோய் செய்தான் கண் பெறல் நசைஇ	123:17
179	நெடும் பெருங்கண்	124:16
180	அவள் உண்கண்	125:9
181	இருகயல் ஏர்கண் பனி	127:8
182	படைத்தான் கண்	129:2
183	நோய் தெற உழைப்பார் கண்	129:10
184	கண் இல்லா நெஞ்சம்	130:6
185	பூ எழில் உண்கண் புலம்பு	130:16
186	புகழ்சால் எழில் உண்கண்	131:4
187	மதை இய நோக்கு எழில் உண்கண்	131:21
188	கண்கவர் புள்ளினம்	131:31
189	வலி எனச் சார்ந்தார் கண்	132:21
190	கண்டோது உயிர் வெளவல்	133:13
191	குடிமைக் கண் பெரியது	135:8
192	வாய்மைக்கண்	135:11
193	இகழ் மலர்க் கண்ணாத்	135:14
194	புகழ் மைக்கண்	135:15
195	மறுகின்ற கண்	138:10
196	கண்டும் கண்ணோடாது	140:20
197	ஊப்புமாம் - பூங்கண்	140:22
198	என்கண் இடும்பை	140:30
199	மறுகின் கண் பாட	141:22
200	அகற்றலின் தெளிவார் கண்	142:2
201	கண்ணினும் முகத்தினுலம் நகுபவள்	142:8
202	புகழ்சால் எழில் உண்கண்	142:11
203	நெய்தல் மலர் அன்ன கண்	142:23
204	அகன் ஆங்கண்	143:1
205	பகல் ஆங்கண்	143:2
206	அவன் ஆங்கண்	143:15
207	பாடு அறியாதர் கண்	143:21

208	பேர் அஞர் செய்த எண்கண்	143:51
209	கண்ணீர் துடையா	144:4
210	கண்ணோடினாய் போதி	144:26
211	கண்ணீர் அழலால்	144:44
212	கண்ணுள்ளே தோன்ற	144:55
213	கண்ணீர்க் கடலால்	145:21
214	வீழ்வார் கண் தோன்றும்	145:16
215	கண் பாயல் கொண்டு	145:24
216	கண்ணுள்ளே தோன்றும்	145:53
217	பேர் அமர் உண்கண்	146:7
218	துயில் ஆராது ஆங்கண்	146:38
219	கலை இய கண் புருவம்	147:18
220	பறா அப் பருந்தின் கண்	147:37
221	நின் ஓலைக்கண்	147:43
222	கலுழ் கண்ணால்	147:48
223	என் உண்கண்	147:55
224	கண்படா அயின்	147:57
225	கண் இணைபு	147:62
226	கண் பயம் கெடப் பெயர	148:3
227	நனி நீத்த புலம்பின் கண்	148:14
228	விச்சைக் கண்	149:4
229	புதுத்திங்கட் கண்ணியான்	150:17
230	நெகிழ்ந்தார் கண் தோயும்	29:18
231	கண்பனி	53:11
232	செங்கண் புதைய	54:10
233	தொல்நலம் இழந்த கண்துயில்	77:13

புறநானூறு

1	பெருங்கண் மாப்பிணை	2:21
2	கவிகண் நோக்கின்	3:19
3	வன்கண் ஆடவர்	3:20
4	சிறுகண் யானை	6:13
5	முக்கட் செல்வர்	6:18

6	கண் ஒளிர்வருஉம்	7:4
7	கடுங்கண்ண	14:1
8	ஞெள்ளல் ஆங்கண்	15:1
9	செறல் நோக்கின்	15:8
10	பெருங் கண்ணுறை	15:18
11	உடன்று நோக்கினன்	17:30
12	புன் புலம் கண் அகன்	18:24
13	கூற்றுக் கண்ணோடிய	19:16
14	பெருங் கண்ணோட்டமும்	20:6
15	குண்டு கண் அகழி	21:2
16	செறல் நோக்கின்	22:3
17	வியல் ஆங்கண்	22:19
18	வேழ நோக்கின்	22:29
19	வியல் ஆங்கண்	26:4
20	விழவுடை ஆங்கண்	31:12
21	துஞ்சாக் கண்ண	31:17
22	ஆடுகண் கரும்பின்	35:10
23	கண் பொர விளங்கு	35:19
24	கண் அகன் பறந்தவை	35:23
25	இக் கண் அகல் ஞாலம்	35:29
26	புள் உறு புண்கண் தீர்த்த	37:5
27	குண்டு கண் அகழி	37:7
28	கண் ஆர் கண்ணி	39:12
29	புதல்வர் பூங்கண் முத்தி	41:14
30	இடுக்கண் பலவும்	46:2
31	புண்கண் அஞ்சி	46:3
32	புண்கணோ உடையர்	46:7
33	பலி கண் மாறிய	52:13
34	மணியின் கண்பொரு மாடத்து	53:2
35	பிறை நுதல் விளங்கும் ஒரு கண் போல	55:5
36	அம்கண் விசம்பின்	56:21
37	பருஉக்கண் துணியல்	61:4

38	வெண் சோற்றுக் கண்ணுறை	61:5
39	குறைக்கண் நெடும்போர்	61:10
40	வாழக் கண்டன்றும் இலமே	61:17
41	வியன் கண் பாசறை	62:11
42	இமையா நாட்டத்து	62:16
43	தோல் கண் மறைப்ப	63:6
44	மயிர்க் கண் முரசம்	63:7
45	கண் அகன் பறந்தலை	64:3
46	இருங்கண் குழிசி	65:2
47	அகலுள் ஆங்கண்	65:5
48	இருசுடர் தம்முள் நோக்கில்	65:7
49	புன்கண் மாலை	65:8
50	தென்கண் மாக்கினை	70:3
51	பேர் அமர் உண்கண்	71:6
52	கண் போல் நண்பின்	71:15
53	கண்ணீர் பரப்பி	72:11
54	புரப்போர் புன்கண் கூர	72:17
55	புல்லென் கண்ணார்	78:8
56	தந்தை தம் ஊர் ஆங்கண்	78:11
57	ஆமூர் ஆங்கண்	80:1
58	விழவுடை ஆங்கண்	84:4
59	மடவரல் உண்கண்	89:2
60	தென்கண் கேட்பின்	89:8
61	கண்திரள் தோந் காழ்	95:2
62	பூப்போல் உண்கண்	96:4
63	செறுவர் நோக்கிய கண்	100:10
64	வான் கண் அற்று	109:9
65	மீன் கண் அற்று	109:10
66	நீலத்து இணைமலர் புரையும் உண்கண்	111:3
67	நீர்வார் கண்ணேன்	113:6
68	ஏந்து எழில் மழைக்கண்	116:3
69	சிறிறில் ஆங்கண்	116:5

70	மகவை ஈன்ற அமார்க்கண்	117:4
71	மழலின் ஆமா பாடுஇன் தென் கண்	128:3
72	தெண் நீரின் கண்மல்கி	136:7
73	கண் அன்ன மலர் பூக்குந்து	137:8
74	அடகின் கண்ணுறையாக	140:4
75	பெயல் பண் மாறிய உவகையர்	143:4
76	சீறூர் ஆங்கண்	143:10
77	இகுத்த கண்ணீர்	143:13
78	நெய்தலின் பொலிந்த உண்கண்	144:4
79	கலுழ்ந்து வார் அரிப்பணி	144:5
80	விரலின் கண்ணீர் துடையா	144:9
81	அரி மதர் மழைக்கண்	147:5
82	கண் விடு தூம்பின்	152:15
83	பதலை ஒரு கண்	152:17
84	எம் கண்ணுளங் கடும்பே	153:6
85	கண் துயின்று	159:4
86	குப்பைக் கீரை கொய்கண்	159:9
87	அகன்கண் கொல்லை	159:16
88	கண் பொறி போகிய	161:13
89	தன் மகத்து முகம் நோக்கிய	164:5
90	ஈர் இதர் மழைக்கண்	164:6
91	மனையோள் எவ்வ நோக்கி	164:7
92	எம் ஊர் ஆங்கண்	166:29
93	கண்ணுக்கு இனியர்	167:7
94	கடுங்கண் கேழல்	168:4
95	வன்கண் கடிந்துடி	170:6
96	சிறுகண் யானை	170:10
97	பெய்விடம் நோக்கி	173:4
98	இருள் கண் கெடுத்த பருதி	174:3
99	நெடு வரை ஆங்கண்	174:11
100	கல் கண் பொடிய	174:24
101	வெளிறு கண்	177:2

102	செங்கண் ஆடவர்	177:8
103	புரவி ஆலும் ஆங்கண்	178:2
104	கருங்கண் எயிற்றி	181:2
105	அவன்கண் படுமே	183:10
106	கடுங்கண் கேழல்	190:6
107	பைதல் உண்கண்	194:4
108	முஞ்ஞையக் கொழுங்கண்	197:11
109	இவர் பெருங் கண்ணோட்டம்	198:17
110	கடுங்கண் யானை	200:7
111	வான் கண் மாறினும்	203:1
112	அன்பு கண் மாறிய	210:2
113	இடுக்கண் மனை யோள்	210:11
114	நடுகல் ஆகியக் கண்ணும்	223:3
115	கண் அகன் தாழி	228:12
116	முரசம் கண் கிழிந்து	229:19
117	அகுதை கண் தோன்றிய	233:3
118	முரசம் கிழிந்தன கண்ணே	238:8
119	புன்கண் பாவை	235:12
120	புசி நாட்கண்ணே	237:12
121	கண் இல் ஊமன	238:17
122	காலன் என்னும் கண்ணிலி உய்ப்ப	240:5
123	புல்லென் கண்ணா	240:11
124	பேர் அருர்க்க கண்ணன் பெருங்காடு நோக்கி	247:6
125	முழவு கண் துயிலாக்	247:8
126	 கண்ணை மெழுகும், ஆப்பி கண் கலுழ் நீ ரானே	249:13,14
127	கண்ணீர்த் தடுத்த	250:3
128	கழைக் கண்	251:4
129	. . பைங்கண் குச்சின் நிரைத்த	257:2,3
130	. . கண்டெனன் மன்ற சேரி என் கண்ணே	261:8
131	புதுக்கண் மாக்கள் செதுக்கண்	261:19
132	. . . ஒருகண் இரும்பறை	263:1,2
133	புலிக் கண் வெப்பர்	269:4

134	சமங்கண் கூடித்தாம்	270:4
135	கருங்குரல் நொச்சிக்கண்	271:2
136	திரங்கு கண் வறுமுலை	276:2
137	பெரிதே. கண்ணீர்	277:4
138	துஞ்சா கண்ணே	280:4
139	கண்கூடு இறுத்த	294:2
140	குன்றியின் சுழலும் கண்ணன்	300:4
141	நெடுவேல் என்னை கண்ணதுவே	309:7
142	செங்கண் புதைய	311:6
143	சிறுகண் யானை	316:12
144	செங்கண் சில்நீர்	319:2
145	பெருங்கட் குறுமுயல்	322:5
146	வானை பிறமும் ஆங்கண்	322:8
147	கண்படை ஈயா வேலோன்	322:10
148	சேறு கிளைத்திட்ட கலுழ்கண்	325:4
149	தயிர்க்கண் விதவை	326:10
150	புரவலர் புண்கண்	339:7
151	பொருட்டு விழிக்கண்ண	333:2
152	தொன்னை மன்றத்து ஆங்கண்	333:5
153	கண்பின் அன்ன	334:1
154	கடுங்கண் யானை	337:15
155	கடுங்கண் சுற்றமொடு	341:7
156	கடுங்கண் கொண்ட நெடுங்கல் வெம்முலை	345:10
157	கண்மடல் கொண்ட தீம்தேன்	348:2
158	குவளை உண்கண்	348:6
159	அரிமதர் மழைக்கண்	349:5
160	எஃகின் சிவந்த உண்கண்	350:9
161	கண் அகன் தானை	351:4
162	மாக்கண் மலர்ந்த முலையள்	352:14
163	சாயல் நோக்கி	353:4
164	தவிர்த்த தேரை விளர்த்த கண்ணை	353:5
165	காதலர் அழுத கண்ணீர்	356:5

166	மான் நோக்கின்	361:14
167	பகலும் கூவும் அகலுள் ஆங்கண்	362:18
168	காடுகண் மறைந்த கல்லென	362:19
169	இப்பெருங்கண் மாநிலம்	363:1
170	வியலுள் ஆங்கண்	363:11
171	கண் அகன் கொழுங்குறை	364:5
172	இரு சுடர் கண் என	365:2
173	அசெங்கண் மகளிரொடு	366:14
174	தெடாரித் தெண்கண்	368:15
175	கண் அகன் கிடக்கை	369:9
176	ஆர் பதம் கண்ணென	370:4
177	இசைக்கும் ஆங்கண்	370:8
178	அகன்கண் தடாரி	370:18
179	அகன்கண் அதிர	371:18
180	கண்கூடு பாசறை	372:4
181	கண் அகன் பாசறை	373:4
182	மடக்கண் மயில் இயல்	373:10
183	கண்டுகண் அலைப்ப	373:23
184	அம்கண் மாக்கிணை	373:31
185	ஆங்கண்	373:37
186	தென்கண் மாக்கிணை	374:6
187	மான்கண் மகளிர்	374:10
188	ஏற்றைக் கொழுங்கண்	379:8
189	செல்வத்து ஆங்கண்	381:10
190	தென்கரை ஒற்றி	381:13
191	கண்கேள்வி	382:13
192	தென்கண் மாக்கிணை	382:18
191	கண் அகத்து யாத்த	382:19
192	அம் கண் குறுமுயல்	384:6
193	அகன் கண் தடாரி	385:4
194	தென்கண் மாக்கிணை	387:4
195	பொருதை மணலினும் ஆங்கண்	387:34

196	இடுக்கண் இரியல் போக	388:6
197	குண் மாறிலியர் என்	388:16
198	நீர் நூங்கின் கண் வலிப்ப	389:1
199	ஆதனுங் கண் போல	389:13
200	பசித்த ஒக்கல் பழங்கண்	389:14
201	வேங்கை வீகண்டன்ன	390:21
202	ஒருகண் மாக்கினை	392:5
203	பதிமுதல் பழகாப் பழங்கண்	393:1
204	ஒருகண் மாக்கினை	394:7
205	சிறுகண் யானை	395:18
206	பசுங்கண் கருணை	395:37
207	மீ நீரான் கண் அன்ன	396:2
208	போதுகண் விழித்தன	397:3
209	தெண்கண் மாக்கினை	397:10
210	இறுதிக் கண் செலினும்	397:23

பதிற்றுப்பத்து - இரண்டாம் பத்து

1	பழங்கண் வீழ	12:15
2	இருங்கண் எருமை	13:4
3	கண் அகன் வைப்பின	15:8
4	அமர்த்த நோக்கின்	16:12
5	உண்கண் துயில்	16:18
6	கடிப்புக் கண் உறுஉம்	17:7
7	முரசம் கண் பெயர்த்து	19:7
8	கண்ணுளர்க்கு ஒம்பாது வீசி	20:16

மூன்றாம் பத்து

9	விருந்து கண் மாறாது	21:9
10	பார்வல் கொக்கின்	21:27
11	பெருமதர் மழைக்கண்	21:35

12	கழி கண்ணோட்டம்	21:1
13	கழல் கண் கூகை	22:36
14	கருங்கட் பேய்மகள்	22:37
15	கலப்பையர் ஆங்கண்	23:4
16	கடுங்கண் யானை	25:2
17	கண்பனி மலிர் நிறை	26:8
18	நீ சிவந்தனை நோக்கலின்	27:1
19	பைங்கண் யானை	28:2
20	அகன்கண் வைப்பின்	29:10
21	மயிர் புதை மாக்கண்	29:12
22	கருங்கட் பேய்மகள்	30:36
23	கருங்கட் காக்கை	30:39
24	பதிகம்: கண் அகன்	5
	நான்காம் பத்து	
25	கண்பொரு திகிரி	31:8
26	பழங்கண் அருளி	37:3
27	உன்மை சாய தெண்கண்	40:17
	ஐந்தாம் பத்து	
28	கண் அறுத்து இயற்றிய	41:4
29	கடிப்புடைய வியன்கண்	41:23
30	அகன்கண் நாட்பின்	45:5
31	குண்டு கண் அகழிய	45:7
32	படுகண் முரசம்	49:14
33	மரீ இய கண்ணே?	50:26
	ஆறாம் பத்து	
34	கண் போல் நெய்தல்	51:17
35	மட நோக்கின்	51:19
36	மாக்கண் தண்ணுமை	51:33
37	வன்கண் ஆடவர்	52:7
38	ஈர் இதழ் மழைக்கண்	52:18
39	குண்டு கண் அகழி	53:8
40	ஏந்து எழில் மழைக்கண்	54:4

41	புன்கண் தீர்	54:7
42	படுகண் முரசம்	54:13
43	வியலுள் ஆங்கண்	56:1
44	மகளிர் துணித்த கண்ணினும்	57:13
45	புன்கண் அஞ்சும்	57:14
46	அகன் கண் வைப்பின்	58:19
	ஏழாம் பத்து	
47	கண் அஞ்சலையே	63:3
48	மலர்ந்த நோக்கின்	65:7
49	அகன்கண் வைப்பின்	66:20
50	அமார்க்கண் அமைந்த	67:8
51	இருங்கண் மூரியொடு	67:15
	எட்டாம் பத்து	
52	அகன் கண் செறுவின்	71:1
53	குண்டுகண் அகழிய	71:12
54	அகன் கண் வைப்பின்	76:15
55	பிறழ் நோக்கு இயவர்	78:10
56	முரசு கண் போழ்ந்து	79:12
	ஒன்பதாம் பத்து	
57	அமர்த்த நோக்கின்	81:29
58	முரசம் கண் அதிர்ந்தாங்கு	84:2
59	இல்லோர் புன்கண் தீர்	86:6
60	வதுவை மகளிர் நோக்கினர்	89:17
	பதிற்பத்துத் திரட்டு	
61	இருங்கண் யானையொடு	1:1
62	கண் வேட்டனவே முரசம் கண்ணுற்றுக்	2:8

பரிபாடல் திருமால்

1	எரிமலர் சினை இய கண்ணை	6
2	அங்கனேர், வானத்து	41
3	கண்ணே, புகழ்சால் தாமரை அவர் இணைப்பினையல்	53
4	அம்கண் வானத்து	44
5	பயந்தோள் இடுக்கண்	16
6	பயந்தோள் இடுக்கண்	17
7	ஊழி ஆழிக்கண்	23
8	செங்கண் மாஅல்	60
9	செங்கட் காரி கருங்கண் கருங்கண் வெள்ளை பொன்கட் பச்சை பைங்கண் மாஅல்	81, 82
	4. திருமால்	
10	செயீர்தீர் செங்கட் செல்வ	10
11	அன்ன நாட்டத்து அளப்பரியவை	61
	5. செவ்வெள்	
12	பைங்கட் பார்ப்பான்	27
13.	இமையா நாட்டத்து	30
14	இருங்கண்	62
	6. வையை	
15	தகை மிகு போர்க்கண்	29
16	மடை அடைத்த கண்ணும்	82
17	நீ அடைந்தக் கண்ணும்	84
18	பணி வாடும் கண்ணவள்	85
19	சினவல் நின் உண்கண் சிவப்பு	96
	7. வையை	
20	தூமலர்க் கண்கள்	52
21	ஆங்கண்	53
22	மை விளங்கும் கண்	58
23	ஏந்தினாள் கண் நெய்தல்	62
24	ஆர்ந்தவள் கண்	64
25	கண் இயல் கண் ஏத்தி காரிகை நீர் நோக்கினைப்	65
26	செங்கண் சேப்பு ஊர	70

27	புனற்கண் துய்ப்பார்	83
	8. செவ்வேள்	
28	வடு வகிர் வென்ற கண்	38
29	பனி மலர்க் கண்ணாரோடு	48
30	மலருண்கண்	53
31	இருள் மை ஈர் உண்கண்	59
32	வேல் நிழல் நோக்கி	67
33	மதர் உண்கண்	75
34	ஆய் இதழ் உண்கண்	113
	9. செவ்வேள்	
35	இமை உண்கண்	8
36	மலர் உண்கண்	9
37	மாண் எழில் மலர் உண்கண்	59
	10. வையை	
38	கண்ணின் களி எழ	63
39	இல்லது நோக்கி	87
40	கண்ணும் கழியச் சிவந்தன	96
41	மலர்க்கண் புனல்	99
	11. வையை	
42	கண்ணாளைக் காளை	96
43	கண் ஆறும்	54
44	கண்ணின் கவர்புற	68
45	நோக்கினாள்	93
46	நோக்கி	94
47	நான்கு விழிப்படைந்தாள்	98
48	கண் நிற்ப	109
49	உவள் கண்	123
	12. வையை	
50	குவிமுலை நோக்குவோன்	50
51	நோக்கி புணர்முலை பார்த்தான்	55
52	அமிர்து அன நோக்கத்து	57.
53	அணங்கு ஒருத்தி பார்ப்ப	57

54	“பார்த்தாள்” ஒருத்தி நினை” பார்த்தவளைப்	62
55	வேல் எழில் உண்கண் எறி நோக்கம்	69
	13.திருமால்	
56	கண்ணும் வாயும்	51
57	செறாஅச் செங்கண்	57
	15.திருமால்	
58	தாமரை புரையும் கண்ணன்	49
	16. வையை	
59	அரிக் கண்ணார்	10
60	படுகண்	12
61	உண்கண் கெண்டை	40
	17. செவ்வேள்	
62	கண் ஆர் குழவின்	11
	18. செவ்வேள்	
63	மஞ்ஞை நோக்கித்	7
64	கண்டனள் திருநுதலும்	8
65	கண்டு யான் நோக்க நீ எம்மை	12
66	ஏதிலா நோக்குதி	13
67	மலர் ஏர் மழைக் கண்ணார்	16
68	கண் பொருபு சுடர்ந்து	24
	19. செவ்வேள்	
69	கடன் அறி காரியக் கண்ணவரோடும்	22
	20. வையை	
70	நேர் இதழ் உண்கணார்	38
71	மட மதர் உண்கண்	55
72	மகளிர் கண் கணா	59
73	அதிரல் அம் கண்ணி	81
	21. செவ்வேள்	
74	எஃகெனச் சிவந்த நோக்கமொடு	21
75	கயல் புரை கண்ணியர்	48
76	கண் ஒளிர் திகழ்	54
77	நோக்கம் சிவப்பு ஊர	58

78	தோள் ஊழ் பெயர்ப்பவள் கண்	65
	22. வையை	
79	கண் ஒளிர் எஃகின்	7
80	குயற் கண், கவிர் இதழ்	29
81	சேள்கின்ற கண் கவின்	35
82	முழுவின் இன் கண்	36
	பரிபாடல் திரட்டு 1. திருமால்	
83	கண் வீற்றிருக்கும் கயம்	13
84	அரி உண்ட கண்ணாரொடு	53
85	கரிமலர் மகிழ் உண்கண்	62
	2. வையை	
86	கண்ணின் நீர் விட்டோய்	44
87	நெஞ்சு இடுக்கண் செய்யும்	54
88	ஆயிரம் கண்ணினான்	96
	5. பாடல்	
89	கண்ணாது உடன். . கண்டோர்க்குத்	2
	பாடல்-13 (மதுரை)	
90	வைவேல் நுதி அன்ன கண்ணார்	3

பத்துப்பாட்டு - திருமுருகாற்றுப்படை

1	சுழல் விழிப் பசுங்கண்	48
2	சுழல் கண் கூகையோடு	49
3	கண் தொட்டு உண்ட	53
4	கண்போல் மலர்ந்த	75
5	இமையா முக்கண்	153
6	நூற்றுப் பத்து அடுக்கிய நாட்டத்து	155
7	கண் குளிர கண்	9:2 (தனிப்பாடல்)
	பொருநர் அற்றுப்படை	
8	அலவன் கண் கண்டன்ன	9
9	கண்கூடு இருக்கை	15

10	கொழுங்கடை மழைக்கண்	26
11	என் கண் அகன் தடாரி	70
12	கண்ணில் காண	76
13	கண்ஆர் கண்ணி	148
14	நிழல் ஆங்கண்	185
15	மடக் கண்ண மயில்	190
	சிறுபாண் ஆற்றுப்படை	
16	மடமான் நோக்கில்	31
17	கண்ணார் கண்ணி	65
18	திறவாக் கண்ண	130
19	தறுகண் பூட்கை	141
20	சிறுகண் யானை	142
21	நுதிவேல் நோக்கின்	158
22	செங்கட் சேவல்	184
23	கண் விடுத்தன்ன	205
24	அரி ஏர் உண்கண்	215
25	பைங்கண் ஊகம்	221
26	புன்கண் தீர்த்தபின்	248
	பெரும்பாணாற்றுப்படை	
27	கரு இருத்தன்ன கண்கூடு	8
28	காட்டு மாவும் உறுகண்	43
29	கருவில் ஓச்சிய கண்அகன்	74
30	கருங்கண் கானவர்	116
31	கண் அகன் செறுவின்	210
32	அமர்ந்தோன் ஆங்கண்	373
33	நல் எழில் மழைக்கண்	386
	முல்லைப்பாட்டு	
34	பூப்போல் உண்கண்	23
35	சிறுகண் யானை	31
36	வன்கண்யாவனர்	61
37	கண்படை பெறாஅது	67
	மதுரைக்காஞ்சி	

38	வியல் ஆங்கண்	98
39	அகல் ஆங்கண்	164
40	பொலிந்த கண்	171
41	வியன் கண்	190
42	படுகண் முரசம்	232
43	மடக்கண் பிணையொடு	302
44	கண் விடுபு உடையு	305
45	அறுத்த கண் நேர் இலங்கு வளை	316
46	துடிக்கண் துணியல்	320
47	அம்கண்மால்	384
48	நோக்கினர் மடக்கண்	412
49	கண்பொரு புகூஉம் ஒண்பூங் கலிங்கம்	433
50	இமையா நாட்டத்து	457
51	கண்ணுள் விளைஞரும்	518
52	கண் இனிது படுப்ப	630
53	கண் மாறு ஆடவர்	642
54	துஞ்சாக் கண்ணர்	644
55	கண் பொரா வெறிக்கும்	665
56	கடுங்கண் கூளியர்	691
57	மாக்கண் முரசம்	733
58	பைங்கண் இளம் (வெண்பா)	1
	நெடுநல் வாடை	
59	அம்கண் அகல்வயல்	21
60	ஏந்து எழில் மழைக்கண்	38
61	தகடுகண் புதைய	127
62	வியன்கண் கானத்து	129
63	குறுங்கண்	139
64	கடைக்கண்	165
65	வன்கண் காளை	185
	குறிஞ்சிப்பாட்டு	
66	அகலுள் ஆங்கண்	4
67	சிவந்த கண்ணேம்	61

68	வான்கண் கழிஇய	98
69	திளையாக் கண்ண	132
70	மடமதர் மழைக்கண்	141
71	சாறுகொள் ஆங்கண்	192
72	பெரு மதர் மழைக்கண்	248
73	அரிப்பணி உறைப்ப	249
74	வன்கண் வெம்சினத்து	254
	பட்டினப்பாலை	
75	புலத்து ஆங்கண்	12
76	கண்அடை இய	115
77	பேய்க்கண் அன்ன முரசும்	236
78	மாக்கண் அகல்	237
79	கண்ணகன் பொய்கை	242
80	செங்கண்ணால்	280
	மலைபடுகடாம்	
81	கண்ணிடை விடுத்த	6
82	கண் அகன் சிலம்பில்	14
83	இடுக்கண் செய்யாது	18
84	குலம்பெறு கண்ணுளர்	50
85	மலர்போல் மழைக்கண்	58
86	வியன்கண் இரும்புனத்து	99
87	படுகண் ஆகுளி	140
88	சிறுகண் பன்றி	153
89	நெய்க்கண் வேவையொடு	168
90	குளநெய்க்கண் இறடி	169
91	முரம்புகண் உடைந்த	198
92	வழம்புகண் புதைத்த	221
93	பருநெய்க்கண் பெதியினிர்	252
94	வான்கண் விரிந்த விடியல்	257
95	கயம்கண்டன்ன அகன்பை அங்கண்	259
96	அகன்கண் பாறை	276
97	கடுங்கண் வேழத்து	325

98	கழைகண் உடைக்கும் கரும்பின் ஏத்தழும்	341
99	குருஉக்கண் பிணையல்	349
100	வியலுள் ஆங்கண்	350
101	வியன்கண் வெற்பே	351
102	கண்ண தண்ணனெனக் கண்டும	352
103	தின்று நோக்கினும் கண்வாள் வெளவும்	368-369
104	முழவின் கண்ணும்	382
105	கண்கூடு துறுகல்	384
106	செங்கண் யரைவிடை	406
107	முரம்புகண் உடைந்த	432
108	அகலுள் ஆங்கண்	438
109	மாக்கண் அமலை	441
110	செங்கண் வராஅல்	457
111	துடிக்கண் அன்ன	458
112	தராஅய்க்கண் வைத்த	460
113	செங்கண் எருமை	472
114	சிறுகண் தீர்வை	504
115	மடக்கண் மரையான்	506
116	மடக்கண் மஞ்ஞை	509
117	நெய்க்கண் இறாஅல்	525
118	முழவுகண் இகுப்ப	532
119	தூம்பின் கண்ணிடம் இமிர	533
120	உவந்த உள்ளமொடு அமர்ந்தினிது நோக்கி	560

சங்க இலக்கியத்தில் கண் குறித்த பதிவுகள்

முனைவர் (பிஎச்.டி) பட்டத்திற்காக
சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்திற்கு
அளிக்கப்பெறும் ஆய்வேடு

ஆய்வாளர்

ம. இராணி, எம்.ஏ., பி.எட்., எம்ஃபில்.,
முழுநேர முனைவர்பட்ட ஆய்வாளர்

மேற்பார்வையாளர்

முனைவர் வ.ச. அபிராமவல்லி. எம்.,ஏ., பி.எட்., எம்ஃபில்., பிஎச்.டி.,
இணைப்பேராசிரியர் - தமிழ்த்துறை,
எத்திராஜ் மகளிர் கல்லூரி,
சென்னை - 600 008.

தமிழ்த்துறை

எத்திராஜ் மகளிர் கல்லூரி (தன்னாட்சி)
சென்னை - 600 008.

மார்ச் - 2017

நிறைவுரை

நிறைவுரை

‘கண்’ என்பது பலபொருளொரு சொல். மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி என்ற ஐம்புலன்களில் கண்களின் காண்திறம் (83.33%) மிகப்பெரியதாகும். காதலர், காவலர் இருவரையும் கண் ஜாடையைக் கொண்டே அறியலாம். கண்களின் முக்கியத்துவத்தை உணர்ந்த தமிழர்கள் சங்க இலக்கியத்தில் பல இடங்களில் பதிவு செய்துள்ளனர்.

நிகண்டுகள் கண் என்ற சொல்லுக்கு பெரும்பாலும் ஒரே மாதிரியான சொற்களையே கையாண்டுள்ளன. அகராதி நிகண்டு ‘கண்’ என்ற சொல்லுக்கு மூங்கில், இடம், ஏணி, ஏழாம் வேற்றுமை உருபு எனத் தற்கால அகராதி முறைப்படி விளக்கம் தருகிறது. அகராதிகள், நிகண்டுகளைப் போன்றே ஒரே மாதிரியான சொற்களைக் கையாண்டுள்ளது. ‘கழகத்தமிழ் பேரகராதி’, ‘கண்’ என்ற சொல்லுக்கு 48 வகையான சொற்களை விளக்குகிறது. மற்ற அகராதிகள் ஒன்றிரண்டு கூட்டியும் குறைத்தும் கூறியுள்ளன. தொல்காப்பியம் ‘கண்’ என்ற சொல்லுக்கு ‘நாட்டம்’ என்ற சொல்லையும், பன்மையைக் குறிக்கும் ஒருமைச் சொல் எனவும் விளக்கம் தருகிறது.

சங்க இலக்கியத்தில் ‘உண்கண்’, ‘மழைக்கண்’, ‘சிறுகண்’ போன்ற சொல்லாட்சிகள் அதிகமாக இடம்பெற்றுள்ளன. நெருஞ்சிப் பூவைக்கொண்டு கண் மருத்துவம் செய்தனர் எனும் செய்தியும் கண்களை நிழற்படக் கருவியாகப் பயன்படுத்தி வந்தனர் என்ற செய்தியும் உயிரற்றப் பொருள்களுக்கும் ‘கண்’ என்ற சொல்லையே கையாண்டனர் எனும் செய்தியும் ஆய்வின் மூலம் பெறப்படுகிறது.

திருக்குறள் கண்ணின் நயன மொழியும் ஓர் உரையாடல் தான் என எடுத்துரைக்கிறது. தேவாரம் கண்பார்வையை இழந்த எண்ணற்றோருக்கு

மூன்றாவது கண் ‘ஊன்றுகோல்’ எனத் தெளிவாக விளக்குகிறது. ‘கண்தானம் செய்வீர்’ என்ற வாசகம் கண்ணப்ப நாயனாரால் தெளிவாக விளக்கப்படுகிறது.

காப்பியங்களில் கண்கள் எனும் தலைப்பில் சிலம்பு, மணிமேகலை, கம்பராமாயணத்தில் ‘கண்ணெழுத்து’, ‘அறைக்கண்’, ‘குறுங்கண்’, ‘கருங்கண்’, ‘செங்கண்’, ‘தத்தரி நெடுங்கண்’ எனும் சிறந்த சொல்லாட்சிகளைக் கவிஞர்கள் காப்பியங்களில் பயன்படுத்தியுள்ளனர்.

சிற்றிலக்கியங்களில் ஒன்றான அபிராமி அந்தாதி அன்னையின் கடைக்கண் பார்வையின் மேன்மையினை விளக்குகிறது. நாட்டுப்புற மக்கள் கண்களால் விளையும் தீமையை அறிந்து ‘கண்ணேறு கழித்தல்’ எனும் சடங்கைச் செய்து வந்தனர் எனும் செய்தி ஆய்வினால் உணர்த்தப்பட்டுள்ளன.

தொல்காப்பியர் விலங்குகளின் கண்ணுணர்வைக் கொண்டு அறிவினைப் பகுத்துக் கூறியுள்ளார். சிறுகண், பைங்கண், கடுங்கண் என்ற பெயரடைகள் யானையின் கண்களுக்கு பயன்படுவதைச் சங்க இலக்கியம் தெளிவாக விளக்குகிறது.

மானின் கண்கள் பெண்களின் கண்களுக்கும், புலியின் கண்கள் கள்ளின் நிறத்திற்கும் ஒப்பாகக் கூறப்படுகிறது. பன்றியின் கண்கள் பறையின் நடுப்பகுதி போன்றும் நெருப்பினை ஒத்துள்ளதாகவும் ஆய்வின் மூலம் விளக்கப்படுகிறது. எருமைகள் நீர் நிலையில் அதிகம் இருப்பதால் ‘செங்கண் காரான்’ என்றழைக்கப்படுகிறது. சினமிக்க ‘ஏறுவின் கண்கள்’ மூலம் சங்க கால மக்களின் திருமண உத்தியை ஆய்வின் அறிய முடிகிறது. காட்டுப் பூனையின் கண்கள் அச்ச உணர்வையும், முயலின் கண்கள் நெல்லிக்காயைப் போன்றும் காணப்படுகின்றன.

மயிலின் கண்கள் ஊடுருவிச் செல்லும் தன்மை கொண்டதைப் 'போழ்கண்' என்ற சொல்லாட்சி உறுதிப்படுத்துகிறது. சங்க கால மக்கள் காக்கைக்குப் பலிசோறு இடும் பழக்கம் தற்கால மக்களிடமும் இன்றும் நிலவி வருவதை அறிய முடிகிறது. குயிலின் கண்களுக்கு உகாய்ப் பழத்தை உவமையாகக் கூறியுள்ளனர் சங்க காலப் புலவர்கள்.

கயல் மீனின் கண்கள் பெண்களின் கண்களுக்கும் ஒப்பாகக் கூறப்படுகிறது. வாரஅல் மீனின் கண்கள் சிவந்த நிறமுடையது. வராஅல் மீனின் துண்டுகளைப் 'கருங்கண்' எனவும் அழைத்தனர். 'மீனின் கண்கள்' எனும் தலைப்பின் வழி, மீன் உணவு உடலுக்கு ஏற்றது என்பதையும் சங்க காலப் புலவர்கள் தம் பாடல் வழி எடுத்துரைக்கின்றனர். நண்டின் கண்கள் வேம்பின் அரும்பு போன்றும், வேலைப்பாடுகளுடன் கூடிய தொடி போன்றும், போர்வையை இணைத்து இறுக்கிய ஆணி போன்றும் காணப்படுகிறது எனும் செய்தி உய்த்துணரப்படுகிறது.

'கண்' சினைப் பெயரை மட்டும் உணர்த்தாது பிற பொருளையும் உணர்த்தும் தன்மை ஆராயப்படுகிறது. வலையின் கண்ணுள்ள துளை எனப் பொருள் தருகிறது. சுனைகள், வெட்டிய நுங்கின் கண்கள் போன்று காட்சியளிப்பதைச் சங்க இலக்கியம் பதிவு செய்கிறது.

கணு(கண்) : பாலை நிலத்தின் வெம்மையை விளக்குமிடத்து மூங்கிலின் கணுக்கள்(கண்) உடைந்து தெறிக்குமாறு வெயில் காய்ந்தது என விளக்கம் தருகிறது சங்க இலக்கியம். தலைவனின் நிலை கணுக்களின் இருபுறமும் தீப்பற்றிக் கொள்ளும் குழாயின் உள்ளே வருந்தும் ஏறும்பினைப் போன்றது என்கிறது அகநானூறு. கணுக்களையுடைய மூங்கில் குழாயில் சேமிப்பது பொருளின் தன்மையைக் கெடாமல் பாதுகாக்கும் என்ற உத்தியைச் சங்க கால மக்கள் அறிந்திருந்தனர் என்பதை ஆய்வினால் உய்த்துணர முடிகிறது.

கணுக்களைக் கொண்ட மூங்கிலால் செய்யப்பட்ட பெருவங்கியம், நெடுவங்கியம்(கரடிகை), புல்லாங்குழல் போன்ற இசைக்கருவிகள் சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன. வேய்க்கண், அமைக்கண், இருங்கண், பைங்கண் போன்ற அடைப்பெயர்களை மூங்கிலின் கணுவிற்குப் பயன்படுத்தினர் சங்ககாலப் புலவர்கள் எனும் செய்தி பெறப்படுகிறது.

நெடுநல்வாடையில் ‘குறுங்கண்’ காதில் உள்ள சிறிய துளையைக் குறிக்கிறது.சங்க இலக்கியத்தில் மலை நாட்டினைக் கூறுமிடத்து ‘தேனடைக்கண்’, கொழுங்கண் இறாஅல், பல்கண் இறாஅல், நெய்க்கண் இறாஅல் என வழங்கப்படுகிறது. ‘பீலிக்கண்’ மயில் தோகையில் உள்ள ‘கண்’ போன்ற ஓர் உறுப்பைக் குறிக்கிறது.

சங்க காலப் பெண்கள் தலைவன் பிரிந்தால் அவன் வரவை எதிர்பார்த்து நாட்களைக் கணக்கிட வீட்டின் சுவரில் கோடு வரையும் பழக்கத்தைக் கொண்டிருந்தனர் என்பதை ‘எறிகண்’ அல்லது ‘கண்ணெழுத்து’ எனும் சொல்லாட்சி உறுதிபடுத்துகிறது.

இடப்பொருளில் சூரியனை வானத்தின் கண்ணாகக் கூறுகிறது அகநானூறு. அகநானூற்றுப் பாடலில் ‘அங்கண்’ அழகிய இடம் என்ற பொருளைக் குறித்தாலும் ஆஅய் எயினன் இறந்த பின்பும் அவன் கருணை உள்ளத்தை அறிய முடிகிறது (பறவைகள் பந்தரிட்டு நிழல் தந்தது).

உப்பினை விற்று நெல்லினைப் பெறும் வணிகச் செய்தி ‘நேர்கண் சிறுதடி’ எனும் பாடல் வழி பெறப்படுகிறது. ‘நரைக்கண் இட்டிகை’ வெறிச்சோடிய இடமான பலிபீடம் என்பதை அகநானூறு தெளிவாக விளக்குகிறது. ‘காடுகண்’ சுடுகாட்டின் இடம் எனும் பொருளைப் புறநானூறு உறுதிப்படுத்துகிறது.

சங்க இலக்கியத்தில் ‘முலைக்கண்’ கரிய கண்களையுடைய (துளையுடைய) முலையினைத் தெளிவாக பாடல் வழியே பதிவு செய்கிறது. ‘முரசின்கண்’, ‘பறைக்கண்’, முரசு, பறை இவற்றின் ‘கண்’ எனும் சொல் தோற்கருவியை அடிக்கும் நடுப்பகுதி அல்லது முக்கிய பகுதி என்பதைப் பாடல்கள் வழியே அறிய முடிகிறது.

கண்ணுணர்த்தும் கதைகள் எனும் தலைப்பில் கதை குறித்த விளக்கம் கூறப்பட்டுள்ளது. கோசர் வழங்கிய தண்டனையில் கண்களைப் பிடுங்கும் கொடிய தண்டனையை வழங்கும் குணம் கொண்டவர்கள் கோசர்கள் எனும் கதையை ஆய்வினால் அறிய முடிகிறது. சோழன் சிபிச் சக்கரவர்த்தி புறாவின் துன்பத்தைத் தீர்த்ததால் ‘புன்கண் தீர்த்தோன்’ என்ற தொடர் புறநானூற்றில் கையாளப்படுகிறது. சங்க இலக்கியத்தில் கண்களை நிழற்படக் கருவியாக உருவகம் செய்த செய்தியைக் கலித்தொகை தம் பாடல் வழி தெளிவாக விளக்குகிறது.

தலைவன், தலைவியை இரவுக் குறிக்கண் சந்தித்தலைத் தோழி தன் நுண்ணறிவால் கடுமையான கண்களுடைய புலியின் கதை வழியே நமக்குப் புலப்படுத்துகிறாள். ஆணின் கடைக்கண் பார்வை ஒரு பெண்ணைக் கொல்வது போலுள்ளது என்கிறது கலித்தொகை.

பரிபாடலில் ‘கண்’ என்ற சொல்லிற்கு நிகண்டுகளில் உள்ளது போன்றே ‘நாட்டம்’ எனக் கையாண்டுள்ளது. ‘பைங்கண் பார்ப்பான்’, ‘இமையா நாட்டம்’ போன்ற சொல்லாட்சிகள் முருகனின் பிறப்பைத் தெளிவாக விளக்குகிறது. சங்க காலத்தில் அரச குலத்தில் முதல் மகன் பிறந்தால் தந்தை போர்க் கோலத்தோடு சான்றோர்கள் சூழ சினந்த கண்களுடன் காணும் மரப்பினைப் புறநானூற்றின் 100 ஆவது பாடல் உறுதி செய்கிறது.

நற்றிணை 120 ஆவது பாடலில் தலைவியின் ஊடலைத் தீர்க்கும் வாயில்கள் விருந்தினர்கள் என்பதைத் தலைவியின் ‘அமர்த்த கண்ணள்’

எனும் சொல்லாட்சி உறுதிபடுத்துகிறது. விருந்தினரைக் கண்டால் முகம் மலர்ந்து வரவேற்கும் தமிழர்களின் சிறந்த பண்பை நற்றிணை, 120 ஆம் பாடல் கண்கள் வழி உறுதி செய்கிறது.

பெண்களின் கண்களை விளக்கும் கலித்தொகை 102 ஆவது பாடலில் கொல்லேறு தழுவும் ஆண்மகனே ஆயர் குலப் பெண்களைத் திருமணம் செய்து கொள்ளும் திருமண உத்தியும் உய்த்துணரப்படுகிறது.

சிலம்பைத் தன் காலில் இருந்து கழற்ற முடிந்த தலைவிக்குத் தன் சிந்தையில் இருந்த தோழியின் நட்பை மறக்க முடியாமல் அவள் கண்கள் கண்ணீரைச் சொரிந்தன எனும் நிகழ்ச்சியைக் 'கலுழந்தன கண்' என்ற நற்றிணைப் பாடல் வரிகள் உறுதிபடுத்துகிறது. தலைவியின் அழகைக் கண்டவுடன் தலைவனின் கண்கள் விருப்பம் கொண்டு தேரை நிறுத்தியது என்பதை 'விளர்த்த கண்' வெளுத்த பார்வை உறுதிப்படுத்துகிறது.

கலித்தொகை 25 ஆம் பாடலில் பகன் கண்ணில்லாதவன். அவனைப் போன்று திருதராட்டிரனும் கண்ணில்லாதவன்(குருடன்) எனும் செய்தியும். தலைவியின் கண்ணும், வளையும் நுதலும் அழகு தருவன என்றாலும் அவை நீ பிரிந்தால் உனக்குப் பகையாகும் என்ற விளக்கமும் ஆய்வினால் பெறப்படுகிறது.

அகநானூறு 48 ஆம் பாடலில், தலைவன் உன் மகளுடைய மையுண்ட கண்களைப் பலமுறை நோக்கி நோக்கிச் சென்றான். அவளும் நோக்கினாள் எனத் தோழி. செவிலித்தாயிடம் கூறுமிடத்து, 'உண்கண்', 'மையுண்ட கண்கள்' என்ற பொருளில் சங்க இலக்கியங்களில் கையாளப்பட்டாலும், 'ஆடவனை உண்ணும் கண்' என்ற பொருளே பொருத்தமானதாக இருக்கும் என்பது ஆய்வின் முடிவாகும்.

கண்கள் பற்றிய பொதுவான விளக்கம் தரப்பட்டுள்ளது. ‘கண்’ நிகண்டுகள் முதல் தமிழ்க் கவிதைகள் வரை பெறுமிடம் குறித்த செய்திகளை ஆய்வினால் அறிய முடிகிறது. விலங்குகளின் கண்கள் குறித்த செய்திகள் ஆராயப்பட்டு தெளிவுப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. ‘கண்’ எனும் சொல் பயன்பாட்டின் விரிவிற்கேற்ப (வலை, நூங்கு, துளை, துண்டு, கண்ணெழுத்து, இடம், பறை, முரசு) பிற பொருளைக் குறித்தும் தெளிவாக அறிய முடிகிறது. கதைகள் கூறுமிடத்து கண்களைக் குறிப்பிட்டுச் சொல்லியிருப்பது, தமிழர் கண்களின் மேன்மையை உணர்ந்தவர்கள் எனும் செய்தி ஆய்வினால் உய்த்துணர முடிகின்றது.

- ‘சங்க இலக்கியச் சொல்லடைவு’ என்ற நூலில் பெ. மாதையன் சங்க இலக்கியத்தில் கண்களின் எண்ணிக்கையைக் கூறுமிடத்து, 1016 என்கிறார்.

- செம்மொழித் தமிழாய்வு மத்திய நிறுவனமும் டாக்டர் உ.வே. சாமிநாதையர் நூல்நிலையமும் இணைந்து நடத்திய எட்டுத்தொகை ஒலைச்சுவடிகள் பயிலரங்கத்தில் (18.12.2013 - 27.12.2013) இணைவழிச் செவ்வியல் தமிழ் தொடரடைவின் வாயிலாக சங்க இலக்கியத்தில் கண்களின் எண்ணிக்கை 1016 எனும் செய்தி பெறப்பட்டது.

- “சங்க இலக்கியத்தில் கண் குறித்த பதிவுகள்” என்ற இவ்வாய்வேட்டின் வாயிலாக சங்க இலக்கியத்தில் கண்களின் எண்ணிக்கை 1434 இடங்களில் பயின்று வந்துள்ளமை ஆய்வினால் உறுதிப்படுத்தப்படுகின்றன.

சங்க இலக்கியத்தில் ‘கண்’ சினைப்பெயரை மட்டும் குறிக்காமல் துளையுடைய பொருட்களைக் குறிக்கும் தன்மையும் ஆய்வின் மூலம் உய்த்து உணரப்பட்டுள்ளன.